

ЛИНДА ХАУЪРД МИСИЯТА НА МАКЕНЗИ

Част 2 от „Макензи“

Превод от английски: Милена Бояджиева, 2001

chitanka.info

ПРОЛОГ

Той бе легенда, още преди да завърши Военновъздушната академия, поне сред връстниците си. Като най-добър от випуска му бе дадена възможност да избере с какво да се занимава по-нататък и никой не се изненада, че той се спря на реактивните изстребители.

Общозвестна истина бе, че пилотите на изстребители най-бързо получават повишения в Академията, а реактивните бойни самолети, с присъщото им великолепие, лесно биваха забелязани. Тези обаче, които познаваха Джо Макензи, наскоро повишен в чин „офицер“, много добре знаеха, че той не даваше и пет пари за кариерата си. Вълнуваше го единствено летенето.

Началниците му не бяха убедени, че е подходящ за боен изстребител, но тъй като това бе неговият избор, решиха да му дадат възможност. Бе прекалено висок — около метър и деветдесет. Нямахше да има проблем с бомбардировач, но кабината на реактивния изстребител е прекалено малка, затова физическите норми за пилот на такава машина включваха ограничения в ръста. Разбира се, като всяко правило и тук имаше изключения, и изискванията към кандидатите бяха по-скоро препоръчителни, отколкото задължителни. Затова и Джо Макензи получи своя шанс да опита.

Скоро инструкторите му откриха, че въпреки височината, той бе не просто добър; беше изключителен пилот. Беше от типа хора, които поставят нови стандарти за всички след тях. Зрението му бе превъзходно, имаше феноменални рефлексии и сърдечносъдовата му система бе по-добра от тази на хора с по-нисък ръст. Остана най-добрият по физика и аеродинамика. Нямахше проблем с управлението на тези опасни машини и с удоволствие прекарваше времето си в симулатора, за да усъвършенства уменията си.

И най-вече, притежаваше уникалното качество да преценява ситуацията на момента — забелязваше всичко около себе си и реагираше по възможно най-добрия начин. Това бе задължително условие за всички пилоти, но само при най-добрите бе толкова силно

развито. Още преди да полети с истински изстребител, му се носеше славата на магьосник в кабината.

Като съвсем млад капитан по време на Войната в Залива свали три вражески самолета за един ден — успех, който за негово успокоение не бе разгласен. Причините бяха чисто политически — за да поддържат добри отношения с партньорите си, Военновъздушните сили на Съединените Щати предпочитаха чуждите пилоти да обират лаврите. Капитан Макензи с радост прие политиката на началниците си. По чиста случайност се оказа в ядрото на ожесточена съпротива от страна на врага през втория ден от военните действия. Противниковите пилоти го разочароваха с липсата на умения. За около три минути ситуацията наистина бе доста опасна, когато той и помощникът му бяха нападнати от шест вражески изстребители едновременно.

Резултатът бе неприлично бързо повишение в майор и Джо Макензи, с кодовото название „Мелез“, бе известен като пилотът, който най-бързо ще се окичи с генералската звезда.

По време на Втората война в Залива майор Джо Макензи свали още два вражески изстребители в пряка въздушна схватка, за което бе обявен за пилот първи клас. Този път успехите му не можеха да останат тайна от медиите, пък и Пентагонът нямаше подобни намерения. Отделът за връзки с обществеността много добре разбираше, че в лицето на привлекателния мелез, олицетворение на най-достойните за възхвала качества, имат златна мина. На тридесет и две го повишиха в звание „полковник“. За всички бе ясно, че единственото, което предстои на Мелезът Макензи бе път нагоре.

ПЪРВА ГЛАВА

Това бе най-невероятната красавица, която някога бе виждал — бърза, лъскава, смъртоносна. Всеки път, щом я погледнеше, сърцето му се разтуптяваше. Дори паркирана в хангара, с изключени двигатели и застопорени колела, тя излъчваше стопроцентова бързина.

Подполковник Макензи се пресегна и погали корпуса, дългите му пръсти се плъзнаха ласкаво, почти любовно. Тъмното, метално покритие беше гладко и усещането при допир бе напълно различно от всеки друг изстребител, с който бе летял. Знаеше, че разликата се дължи на революционно новата сплав от термопластмаса, графит и индустриална коприна, която бе по-издръжлива и устойчива от досегашната стомана, поради което този самолет много по-трудно би пострадал.

Всичко това го разбираше с ума си, но имаше и друго, което изпълваше сърцето му. Може би защото машината бе като живо същество, а нямаше излъчването на метал. Вероятно на индустриалната коприна се дължеше факта, че не беше студена като останалите изстребители.

Програмите по разработване на нови технологии за бойни самолети обикновено бяха наричани с кодови имена, които нямат нищо общо с характера им, както например SR-71, Черната птица бе закодирана като „Волска кола“. Тази машина, второ поколение подобрен тактически изстребител, носеше името „Нощно крило“, а когато започнеше масовото ѝ производство щяха да прибавят и другите инициали, като F-15 или F-16, но за полковник Макензи бе просто „Красавицата“. Всъщност, бяха направени пет прототипа и Джо наричаше всички така. Пилотите-изпитатели, назначени към програмата под негово командване, му се оплакваха, че Красавиците им правят номера, защото ги е разглезил. Той ги изгледа с пословичните си, леденосини очи.

— Всичките ми жени постъпват така.

Лицето му бе напълно безизразно и мъжете не разбраха това истина ли е или шега. Предположиха, че подполковникът говори сериозно.

Джо Макензи бе летял с много машини, но Красавицата бе напълно различна от досегашните изстребители, не само заради конструкцията и мощността ѝ, но и заради системата за оръжия. Истинска революция в самолетостроенето и бе изцяло негова; като ръководител на програмата, той трябваше да се погрижи всички детайли да се изгладят, преди да преминат към масово производство.

Това, разбира се, щеше да се стане едва след като Конгресът одобри финансирането на проекта, но генерал Рами бе убеден, че няма да има никакви спънки. Производителят бе предложил напълно разумен бюджет, така че нямаше опасност да се повтори провалът с А-12 отпреди десетина години.

От доста време стелт-технологията не позволяваше изстребителят да бъде едновременно с това бърз и мощен, но сега вече тези проблеми бяха решени. Красавицата бе неуловима от радарите, изключително силна и много бърза. Оръжията ѝ бяха снабдени с управляемо лазерно изстрелване — УЛИ, напълно безобидна аббревиатура, която един ден щеше да предизвика революция във военната промишленост. Макензи си даваше сметка, че създава история. Напоследък лазерите се използваха в системите за прицелване, като лъчът направляваше ракетата към зададената цел, но за първи път самите лазери бяха използвани като оръжие.

Учените най-сетне бяха разрешили проблема с управляем източник на енергия за рентгенов лазер и го бяха снабдили със сложна оптична система. В пилотската каска специални сензори позволяваха на пилота да забележи бойна ракета, друга цел или вражески самолет навсякъде около себе си, а системата за прицелване проследяваше сигналите от сензорите. Независимо колко бърз и подвижен бе другият самолет, нямаше да успее да избяга; целта трябваше да се движи по-бързо от скоростта на светлината, за да се отърве — нещо, което едва ли щеше да се случи в скоро време.

Красавицата бе толкова важен проект, че само най-добрите от най-добрите специалисти бяха назначени за осъществяването му и охраната ѝ бе толкова зорка, че дори и мравка би имала трудности да се вмъкне в хангара.

— Имате ли нужда от нещо, сър?

Джо се обърна и видя пред себе си сержант Денис Уайтсайд, известен с прякора Уайти, който притежаваше огненочервена коса, множество лунички и бе истински гений, когато ставаше дума за самолети. Уайти смяташе, че Красавицата е лично негова и дълбоко страдаше, че пилотите трябва да я докосват, но просто не виждаше как би могъл да го предотврати.

— Само проверявам, преди да се прибера — отвърна Джо. — Ти не трябваше ли да си си тръгнал още преди няколко часа?

Уайти извади парче плат от джоба си и внимателно почисти мястото, където пръстите на Джо бяха докоснали машината.

— Исках да се уверя, че всичко е наред — отговори мъжът. — Утре излитате, нали, сър?

— Да.

Уайти изръмжа.

— Вие поне не се отнасяте към нея както някои от пилотите — кисело изрече той.

— Ако забележиш някой от пилотите ми да се отнася грубиянски с машините, веднага ме осведоми.

— Не бих казал, че се държат грубо. Просто нямат вашият подход.

— Все едно, веднага ми съобщи.

— Да, сър.

Джо потупа Уайти по рамото и реши, че е време да си върви. Сержантът дълго остана загледан в гърба му. Нямаше и капка съмнение, че ако полковникът разбере, че някой от пилотите се е отнесъл небрежно или глупашки към прототипите, той би предпочел да е умрял и да гори в ада, само и само да избегне гнева му. Макензи бе известен, че изисква от изпитателите само стопроцентов перфекционизъм, но в същото време всички знаеха, че за него най-важното бе животът на пилота, затова и поддръжката трябваше да е безгрешна.

Това бе причината и Уайти да е все още тук, макар смяната му да бе свършила отдавна. Полковникът очакваше най-доброто от всички включени в програмата, без изключения. Грешка в поддръжката на земята би могла да доведе до загуба на някоя от машините, които струваха повече от осем милиона долара, да не говорим за живота на

пилота. Тук нямаше място за хора с небрежно отношение към работата.

Докато Джо вървеше в тихата нощ, забеляза, че в един от кабинетите все още свети и се насочи към сградата с метална конструкция. Нямаше нищо против хората, които работят до късно, но очакваше на следващия ден всички да са будни и в добра кондиция. Към проекта бяха назначени няколко работохолици, които можеха да работят и по осемнадесет часа на денонощие, ако той не се намесеше.

Стъпките му бяха безшумни, не защото искаше да се промъкне незабелязано, а просто защото откакто бе проходил, го бяха обучавали да се движи по този начин. Не че някой би могъл да го чуе; климатиците непрестанно жужаха, в отчаян опит да се преборят с топлата юлска нощ, но без особен успех. Сякаш металната конструкция на сградата попиваше цялата топлина.

Наоколо всичко бе потънало в мрак, с изключение на един кабинет вляво. Това бяха стаите на цивилни специалисти по системата за прицелване, назначени към проекта да отстраняват повредите, които неминуемо възникваха, когато съвсем нова технология се използва на практика за първи път. Джо си спомни, че този ден трябваше да пристигне нов човек на мястото на колега, който бе получил лек инфаркт преди две седмици. Мъжът се възстановяваше бързо, но лекарят му бе забранил да работи при тази непоносима жегата, затова от фирмата изпратиха заместник.

Джо беше любопитен да се срещне с новия участник в проекта, жена на име Каролайн Евънс. Бе чул останалите трима мъже да мърморят по нейн адрес, наричайки я „Прелестната хубавица“, но тонът им далеч не бе дружелюбен. Въпреки че екипът бе от цивилни, той не желаше никакви неразбирателства между хората, които биха се отразили на работата им.

Ако не можеха да се спогодят, щеше да се наложи повторно да поиска нов заместник. Щеше да поговори с този, който бе останал до късно в кабинета си, да разбере дали госпожица Евънс бе започнала работа без инциденти и защо не желаша да работят с нея.

Безшумно се приближи до отворената врата и за известно време остана загледан. Жената в кабинета явно бе самата Прелестна хубавица, тъй като досега не я бе виждал. Не би могъл да забрави, ако се бяха срещали и преди.

Гледката наистина му достави удоволствие. Едрата му, изпъната фигура изведнъж се стегна. Въпреки умората, адреналинът нахлу в кръвта му и сетивата му се изостриха, точно както преди излитане.

Жената носеше права червена пола, която свършваше доста над коленете. Обувките ѝ бяха събути и тя удобно се бе излегнала в стола си, с опънати върху бюрото крака. Джо се облегна на рамката и доволно заоглежда гладките, добре оформени прасци. Не носеше чорапи, тъй като при тази жега бяха напълно излишни. Хубави крака. Повече от хубави дори. Направо страхотни!

Цял топ листове, напечатани на компютър, лежах в скута ѝ и тя проверяваше всяка страница, като от време на време поглеждаше в бележника на бюрото. На удобно място бе оставена чаша с бледозелен чай и тя често посягаше слепешком към нея. Косата ѝ бе светла, чуплива, стилно сресана назад и достатъчно дълга, така че къдриците подскачаха на раменете. Можеше да види само половината от лицето, достатъчно, за да забележи високите скули и плътните устни.

В този момент му се прииска да види цялото ѝ лице, очите, да чуе гласа.

— Време е да приключим за тази вечер — изрече той.

Жената рязко подскочи от мястото си, при което чайт се разля, всички листове се пръснаха по земята, а краката ѝ първо се размахаха във въздуха, и едва тогава се приземиха. Столът се плъзна и с трясък се удари в чекмеджетата. Тя рязко се обърна с лице към него, притиснала ръка към гърдите си, сякаш се мъчеше да успокои пулса си.

Доста добре оформени гърди, забеляза той, тъй като дланта ѝ бе опънала тънката памучна материя към кожата.

По лицето ѝ премина неподправен гняв, който почти мигновено изчезна и очите ѝ се разшириха.

— О, Божичко! — прошепна тя. — Сержант Макензи.

Джо долови сарказъм в тона ѝ и повдигна вежди.

— Полковник Макензи.

— Ясно — почтително отвърна тя. — Истински полковник. И крадец на пръстени — добави тя, като посочи пръстена му от Академията. — Или си нападнал някой полковник, откраднал си отличителните му знаци, подложил си се на подмладяваща пластична операция и си боядисал косата си в черно, или имаш много сериозна подкрепа, за да стигнеш до този чин.

Лицето му остана безизразно.

— А може би просто съм много добър в работата си.

— Повишение по заслуги? — попита тя, сякаш подобно нещо бе толкова невероятно, че изобщо не си струваше да се обсъжда. — Неее!

Джо бе свикнал жените да реагират по най-различни начини при срещата им с него, очаровани или респектирани, дори леко уплашени, просто защото винаги биваха привлечени чисто физически. Също така беше свикнал да очаква, ако не симпатия, то поне уважение от подчинените си. В изражението на Каролайн Евънс обаче не се забелязваше нищо подобно. За известно време тя остана вперила поглед в него, очите ѝ го пронизваха като лазерен лъч. Да, определено го смяташе за враг.

Той се отмести от рамката на вратата и протегна ръка. Изведнъж реши да подходи професионално към ситуацията, така че тя да разбере с кого си има работа.

— Полковник Макензи, ръководител на програмата.

Протоколът изискваше жената да избере дали да се ръкува и мъжът никога не бива да протяга ръка пръв, но той искаше да усети пръстите ѝ в своите, а подозираше, че ако ѝ остави възможност, тя би избегнала допира.

Жената не се поколеба и стисна ръката му.

— Каролайн Евънс, заместник на Бойс Уолтън от екипа за лазерите. — Две резки движения нагоре и надолу и отдръпна дланта си.

Тъй като все още бе боса, Джо съвсем точно можеше да прецени ръста ѝ — някъде около метър и седемдесет. Върхът на главата ѝ свършваше под яката му. Очевидно разликата във височината ни най-малко не я притесни, въпреки че трябваше да извърща глава, за да среща погледа му. Забеляза, че очите ѝ бяха наситено зелени, обградени от тъмни мигли и изписани черни вежди, което подсказваше, че златистият цвят на косата ѝ бе химически постигнат.

Той кимна към разпилените листове по пода.

— Защо работиш до толкова късно, особено през първия ти ден тук? Има ли нещо нередно, което трябва да знам?

— Не и нещо, което да ми е известно — отговори тя като клекна и започна да събира разпечатките. — Просто проверявам повторно някои неща.

— Защо реши, че се налага?

Тя го изгледа нетърпеливо.

— Имам непреодолима склонност да проверявам всичко по два пъти. Винаги проверявам два пъти, че печката не е включена, че щепселът на ютията не е в контакта и винаги поглеждам два пъти и в двете посоки, преди да пресека улица.

— И нищо ли не откри?

— Не, разбира се, нали ти казах?

Той си отдъхна, като разбра, че с прицелващата система всичко е наред и отново зае отпусната си поза, докато наблюдаваше Каролайн Евънс, която взе няколко салфетки и попи разлетия чай. Тя се наведе и се завъртя с грация, която му се стори неустойимо секси. Всичко, което бе направила досега, дори зле прикритото предизвикателство в погледа ѝ му се струваше секси. Усети пареща тръпка в слабините си.

Тя хвърли напоените салфетки в кошчето за боклук и нахлузи обувките си.

— Беше ми приятно да се запознаем, полковник — каза тя, без да го поглежда. — Ще се видим утре.

— Ще те изпратя до квартирата ти.

— Няма нужда, благодаря.

Бързината, с която отхвърли предложението му го подразни.

— Късно е, а ти си сама. Ще те изпратя до квартирата ти.

Сега вече тя се обърна към него, като сложи ръце на кръста.

— Оценявам загрижеността ти, но нямам нужда от този вид услуги.

— Този вид услуги? Какви услуги имаш предвид?

— Тези, които причиняват повече зло, отколкото добро. Не разбираш ли? Ти си ръководителят на програмата. Ако някой ни види как ме изпращаш до квартирата, до два дни ще се е разчуло навсякъде, а не мога да търпя да говорят зад гърба ми, че съм включена в проекта, само защото се задявам с теб.

— Ааа! — възкликна той, когато схвана мисълта ѝ. — И преди ти се е случвало подобно нещо, нали? Никой не вярва, че можеш да изглеждаш така и в същото време да имаш мозък в главата си.

Каролайн го изгледа враждебно.

— Какво значи: „Да изглеждаш така“? Как, по-точно, изглеждам?

Тази жена притежаваше темперамента на таралеж, и въпреки това Джо трябваше да се пребори с импулса да я прегърне и да я увери, че отсега нататък винаги ще я защитава. Тя така или иначе не би одобрила жеста, пък и той не разбираше защо му е да го прави, след като тя изглеждаше напълно способна да се грижи сама за себе си.

Ако имаше ум в главата си, щеше да заложи на сигурно и да направи някоя небрежна забележка, която да не я подразни. Той обаче не бе станал боен пилот на изстребител, защото залага на сигурно.

— Привлекателна — отвърна той. Очите му блестяха и излъчваха желание.

Тя премигна, сякаш думите му я стреснаха. Отстъпи крачка назад и объркано възкликна:

— А, така ли?

— Със сигурност знаеш, че си привлекателна жена — отбеляза Джо.

Тя отново премигна.

— Външният вид няма нищо общо. И ти изглеждаш като военния от рекламата за набиране на доброволци в армията, пък това не е попречило на кариерата ти, нали така?

— Не казвам, че има значение — оправда се Джо. — Просто зададе въпроса и аз ти отговорих. Наистина си привлекателна.

Този път тя го погледна разтревожено, като мина покрай него.

Той хвана ръката ѝ в своята и я спря. Усещаше гладката ѝ, топла кожа, която го изкушаваше, но се въздържа да прокара пръсти по вътрешната страна на китката ѝ.

— Ако някой говори такива неща по твой адрес, Каролайн, просто ела при мен.

Тя притеснено погледна ръката му върху своята.

— Да, добре.

— Дори и да е някой от твоя екип. Вие сте цивилни, но това е моят проект. Мога да накарам да заменят някого, ако създава проблеми.

Очевидно докосването му я смути и той остана загледан в нея за известно време, преди да я пусне.

— Говоря сериозно — продължи Джо с по-мил тон. — Обръщай се към мен, ако имаш неприятности. Разбирам, че не искаш да те изпратят, но ще го направя, тъй като така или иначе съм в същата

посока. Ще ти дам преднина от тридесет секунди, така че да не вървим заедно. Става ли?

— Тридесет секунди не е много.

Той повдигна рамене.

— Ще ни делят около тридесетина метра. Приемаш ли? — Погледна часовника си. — Започвам броенето от сега.

Тя рязко се обърна и буквално побягна. Това бе най-точната дума. Просто повдигна тясната пола и хукна. Джо учудено сбърчи вежди. Когато изминаха тридесет секунди той също напусна сградата и забеляза слабата ѝ фигура, едва различима в тъмнината, все още забързана. През целия път до квартирата си той размишляваше какво бе превърнало тази амазонка в страхливо коте.

Каролайн тръшна вратата на спартанската си квартира и я заключи, след което се облегна и шумно изпусна въздуха от дробовете си. Чувстваше се все едно току-що бе избягала на косъм от лапите на някакво диво животно. Как може Военновъздушната академия да позволи този мъж да се разхожда на свобода? Би трябвало да го заключат в скривалищата на Пентагона и да го използват за своите цели, така че да предпазят американските жени.

Може би бе заради очите — светли и пронизващи като лазерите, върху които работеше. А може би причината бе в начина, по който се извисяваше над нея със силното си, мускулесто тяло. Или пък дълбокият глас, с особените нотки, когато ѝ каза, че е „привлекателна“, както и топлината на едрата му ръка, когато я докосна. Най-вероятно всичко това накуп я изплаши, но изпита истинска паника най-вече от зажаднелия, хищнически блясък в очите му, докато я гледаше.

Досега винаги се бе справяла. Държеше се безразлично и арогантно, което във всички случаи бе държало мъжете настрана. Това бе нейна запазена марка, пречеше ѝ да се сприятели с колегите си, но поне парираше всякакви опити за близост още в зародиш.

Бе изживяла толкова трудности в колежа и в първите години, когато започна работа, че вече заемаше тази позиция от самото начало. При такъв богат опит като нейния би трябвало да може да запази самообладание, но само един поглед от полковник „Лазерни очи“

Макензи и един комплимент бяха достатъчни, за да се обърка. Този мъж позорно лесно успя да я разклати из основи.

Е, така става, когато вместо родители имаш докторски дисертации. Те прозряха невероятна интелигентност в единственото си дете и незабавно се погрижиха тя да получи най-доброто образование. От началното училище до дипломирането винаги беше най-малката от съучениците си заради удивителния ѝ напредък. Нито веднъж не бе излизала на среща с момче в гимназията; беше прекалено странна, висока и смотана, тъй като премина през пубертета три години след останалите в класа.

И в колежа нищо не се промени. Започна първата година там веднага след като навърши шестнадесет години, а кое нормално момче ще иска да излезе с почти дете, за което можеше дори да го арестуват, след като наоколо е пълно с момичета?

Така Каролайн остана самотна и се изолира от всички, като посвети цялото си време на ученето, поради което завърши колеж на осемнадесет. Горедолу по това време момчетата забелязаха, че Евънс можеше да е зубрачка, но пък ставаше все по-привлекателна за околото. Този път възрастта ѝ не служеше за извинение. И тъй като никога дотогава не бе излизала на срещи, изведнъж тя се оказа напълно неподготвена да се справя с тези... октоподи, които не сваляха пипалата си от нея. Объркана и разтревожена, тя още повече се затвори в ученето и започна да си изгражда свой щит, за да се предпазва.

Не можеше да се каже, че промяната, настъпила при съзряването ѝ бе толкова драстична, както при грозното пате превърнало се в лебед; просто едно високо момиче се превърна в жена. Цикълът ѝ започна покъсно, сякаш тялото ѝ се опитваше да балансира между собственото си развитие и прекалено узрелия мозък.

Всичките ѝ проблеми се дължаха на разминаване във времето. Когато съученичките ѝ навлязоха в пубертета, тя буквално още си играеше с кукли. Когато тя навлезе в пубертета, другите вече излизаха с момчета. Тя никога не ги догони. Когато дойде време и тя да започне да се среща с момчета се оказа, че те вече очакваха повече опитност, отколкото тя притежаваше.

Тогава реши, че най-лесно е просто да ги разкара.

И ето я сега, на двадесет и девет години, с коефициент на интелигентност близък до гениалност, изключителен специалист в

разпространението на светлината и оптиката, с докторат по физика, а току-що се бе проявила като пълен идиот, само защото някакъв мъж ѝ каза, че е „привлекателна“.

Отвратително!

Цялата ситуация беше и малко опасна, защото на полковник Макензи поведението ѝ изобщо не направи впечатление. Имаше вид на мъж, който обича предизвикателствата.

В този момент тя се удари по челото. Как можеше да е такава глупачка? Та полковникът бе пилот на реактивен изстребител! Очевидно предизвикателствата бяха в кръвта му. Единственият начин да отклони вниманието му бе да се държи като кротка и миличка, може би дори превзета жена. Проблемът бе, че тя нямаше и представа как да се държи като превзета глупачка. Може би щеше да е по-добре да бе завършила училище по обноси, отколкото обикновена гимназия.

Сигурно още не беше късно. Ако започнеше да се държи като сладка и безпомощна кукличка, би могла да го залъже. Не! Това щеше да привлече вниманието на останалите мъже в проекта, които пък харесваха този тип жени. Беше хваната в капан — каквото и да направеше, нямаше да се отърве.

Единственото, което ѝ оставаше, бе да се подготви за сериозна битка.

Джо влезе в квартирата, свали униформата и дълго остана под ледения душ, докато най-сетне започна да се чувства като човек. Пустинята през юли бе истински кошмар, сякаш изсмукваше цялата влага от тялото му и дори очите си усещаше пресъхнали, но Красавицата изискваше строга секретност и само военната база „Нелис“ в Невада можеше да я осигури.

Въпреки неудобствата и спартанските условия на живот, той бе доволен от охраната и не бързаше да приключи с проекта, което щеше да се случи едва след като Конгресът одобри масовото ѝ производство. Тогава щяха да я покажат пред медиите, макар че дизайнът ѝ не издаваше революционните нововъдения. На външен вид не бе много по-различна от F-22, поради което бе възможно да извършват изпитанията в „Нелис“, а не в базата „Едуардс“, Калифорния, каквато беше практиката. Шпионите биха търсили нещо ново в „Едуардс“, а не

тук, в „Нелис“, с толкова различни видове самолети, Красавицата изобщо не биеше на очи.

Останалите пилоти, базирани тук, не можеха да не разберат за новата машина, но никой извън програмата не бе допуснат дори да погледне прототипите „Нощно крило“. Разликата беше както в покритието на корпуса, така и в цялата електроника и в системата за оръжия; когато свалят секретността, Красавицата щеше да събуди интереса на всяка шпионска служба по света и тогава охраната ѝ би трябвало да е два пъти по-сигурна, макар той да не можеше да си го представи.

Джо мислеше за този невероятен изстребител, когато в ума му нахлу образа на Каролайн Евънс и той се усмихна, като се зачуди какво щеше да му коства да опитоми този таралеж? Въпреки ледения душ имаше чувството, че кожата му гори, затова спря водата и излезе от банята. Ако можеше и двамата да влязат под душа, сигурно водата би закипяла.

Застана пред климатика и остави студеният въздух да обгърне мокрото му, голо тяло, като се наслаждаваше на ледените тръпки, но и това не успя да охлади топлината в кръвта му. Мрачно се опита да изгони мислите за госпожица Евънс от ума си. Когато кожата му се изсуши, все още гол, той отиде в малката кухничка и си направи сандвич.

Сякаш липсата на дрехи му помагаше да освободи нещо вътре в себе си. Почти половината от живота си бе прекарал в армията, заобиколен от правила и униформи и вече бе напълно свикнал с тях, но в него все още имаше някаква примитивна жилка, която от време на време му казваше: „Стига!“ и той просто трябваше да свали всичко от себе си.

Бе израснал сред конете в ранчо в Уайоминг и се връщаше там при всяка възможност; прекарваше седмица или две с най-буйните жребци и така утоляваше вътрешната си потребност, но сега бе вързан с проекта „Нощно крило“ и нямаше никакво свободно време. Единственото облекло, което би могъл да носи постоянно бе екипът му за летене. Ако можеше да прекарва всеки ден във въздуха би било най-добре.

По дяволите, колкото повече напредваше в кариерата, толкова по-малко летеше. Новите отговорности и огромната административна

работа запълваха дните му. Бе приел да стане ръководител на този проект, само защото така със сигурност щеше да е един от първите, които ще летят с новите машини. Военновъздушните сили искаха най-добрите пилоти да изпитат новата технология, затова тук работеха най-опитните летци, но в същото време искаха мнението на най-компетентните, и полковник Макензи определено беше човекът, от когото се нуждаеха.

Джо не се възгордяваше от уменията си като пилот на реактивен изтребител, защото бе работил прекалено упорито, за да ги придобие. Беше роден с необходимия интелект, зрение и светкавични рефлексии, но всичко останало бе плод на безбройните часове прекарани в учене, практика и тренировки в симулатора, докато реакциите му станаха мигновени и автоматични.

Дори и на тридесет и пет години притежаваше по-добри реакции от младите пилоти, които току-що завършваха академията и зрението му изобщо не бе загубило остротата си. Още много време го очакваше във висините, ако армията му позволи. Толкова бързо бе стигнал до званието „полковник“, че може би до една година щеше да получи първата си генералска значка и тогава щеше да е късметлия, ако изобщо му дадат да пилотира.

Единствената алтернатива бе да се откаже от всички години в армията и да започне работа като пилот-изпитател към някой производител на самолети. Харесваше Военновъздушните сили и не искаше да напуска, но мисълта, че ще е закотвен на земята бе непоносима. Дните му биха били скучни и празни, ако го нямаше предизвикателството да опитомява природата и машината, знаейки, че животът му виси на косъм, ако сбърка.

Каролайн отново се промъкна в мислите му, с кристално ясното предизвикателство в зелените очи.

Съвсем точно можеше да определи цвета им — тъмнозелени, с леки нюанси на синьо и златни тичинки в дълбините. Мисълта за погледа ѝ прикован в него, докато се любят в леглото накара сърцето му да забие по-бързо.

Искаше да накара този опасен таралеж да мърка като котенце.

ВТОРА ГЛАВА

Каролайн имаше строги изисквания за удобство, затова понякога обличането сутрин ѝ отнемаше повечко време. Ако не се чувстваше добре в дадена дреха, тя просто я събличаше и избираше нещо друго. Сутрин, преди да тръгне за работа, тя сядаше, протягаше се хубаво, извиваше се, размахваше ръце във всички посоки, след това ги вдигаше високо над главата и така, докато се убеди, че облеклото ѝ няма да я дразни или притеснява през деня. Не можеше да понася тесни дрехи.

Дамската мода не беше любимото ѝ занимание.

И защо повечето дизайнери бяха мъже? Ако зависеше от нея, щеше да е противозаконно мъж да определя модата за жените. Още като младо момиче тя осъзна, че мъжете нямат и най-малка представа колко неудобни могат да бъдат дамските дрехи, пък и това изобщо не ги интересуваше, след като никой не изискваше от тях да прекарват часове на високи токчета, които сякаш разкъсват сухожилията ти, или навлечени в трикотажни облекла, в които можеш да завриш, пристегнати в сутиени и толкова впити рокли, че едва ги сваляш.

И защо дамските дрехи винаги се произвеждаха от най-тънките материи, когато температурите в повечето офиси и ресторанти бяха толкова ниски, че мъжете, облечени в костюми, се чувстваха идеално?

Две неща ѝ се струваха необясними — първо, защо мъжете постоянно ходеха в сака — а имаше ли нещо по-нелепо от вратовръзката, която окачаха на вратовете си като бесилка, която едновременно пречеше на дишането и преглъщането; и второ, защо жените не ходеха с връхни дрехи, след като мъжете очевидно не можеха да се разделят с тях? Модата, за нея, се състоеше от равни части глупост и лудост. В един нормален свят хората би трябвало да носят удобни и функционални дрехи, като джинси, тениски и памучни блузи.

Е, тя не можеше да промени света, но можеше да избира сама своите дрехи и да осигурява собственият си комфорт. Затова днес

облече дълга, широка бяла пола, която стигаше до глезените, а на талията бе набрана на ластик. Комбинира я с широка бяла тениска, като вместо колан върза на кръста си два шала — един тъмножълт и един морскосин. Обу бели, ниски обувки. Чувстваше се напълно удобно и знаеше, че памучните материи ще ѝ държат хладно през целия ден, точно както искаше.

През нощта се опита да открие причината, поради която полковник Макензи толкова я смути и други мъже преди я бяха ухаждали, но тя винаги бе успявала да ги държи на разстояние. Този път само един безобиден коментар и поглед, който изобщо не бе безобиден, я хвърлиха в паника. Определено бе заради изражението в очите му. Никога досега не бе виждала подобни очи, бледосини диаманти, които искряха върху бронзовото лице, и сякаш я пронизваха. Усещаше, че мъжът зад тези очи не приличаше на останалите.

Имаше няколко възможни причини, но нито една не можеше да нарече основната или първичната за нейната реакция. Трябваше да продължи да се държи както досега, да не сваля гарда нито за секунда. Най-добре отсега нататък винаги да внимава около тях да има и други хора, когато има работа с полковника. Защо вчера не бе дошъл по-рано, когато и останалите от екипа бяха все още в кабинета? Тогава би спала по-добре през изминалата нощ.

Огледа се наоколо, за да се увери, че всички електроуреди са изключени, след това потупа джобовете си да провери дали е взела ключовете. Джобовете бяха друго задължително изискване; всяка от дрехите ѝ трябваше да е снабдена с тях, защото дамските чанти също бяха сред омразните ѝ аксесоари.

Защо жените бяха обречени цял живот да ги мъкнат със себе си?

Защо да не ходят с дрехи с джобове, както правят мъжете?

Защото модата диктуваше, че така се разваля линията на дрехата.

Защото жените биваха възпитани да са суетни относно външния си вид. И защото мъжете постоянно им подаваха най-различни предмети с небрежното: „Сложи това в чантата си“, имайки предвид „Така че ти ще го носиш, а не аз“.

Ако жените искаха да се чувстват напълно свободни, трябваше да изхвърлят не само корсетите, но и чантите си. И разбира се, обувките на високи токчета.

За да се освободи от тази ненужна вещ, Каролайн винаги приготвяше от предишния ден вещите, които биха ѝ потрябвали и ги оставяше на бюрото си. В крайна сметка, това че не понася чанти не означаваше, че не може да носи червило със себе си. Имаше си принципи, които винаги спазваше.

Обикновено пристигаше първа в службата и този ден не беше изключение. Обичаше ранните утрини, а изгревът в пустинята бе невероятен, всичко наоколо искреше от чистота. По-късно през деня жегата размазваше очертанията на пейзажа, но точно сега картината бе съвършена. Тананикаше си под нос, докато правеше кафе. Независимо от климата, кафеварката бе задължителна необходимост във всеки офис.

Извади една кифла с мед от опаковката, постави я в микровълновата печка и я пусна на десет секунди. Закуската ѝ вече бе готова. Настани се удобно в стола си и отново зачете доклада с резултатите от последните тестове на лазерната система, като от време на време отхапваше от сладкиша.

Половин час по-късно влезе Кал Гилкрис, който очевидно се изненада, че я заварва на бюрото ѝ.

— Доста рано си дошла — поздрави я той и се отправи към кафеварката. — Не те видях в кафенето.

— Закусих тук с тази кифла.

Остави доклада настрана, тъй като вече бе приключила с четенето. Освен нея в екипа имаше още трима души, от които Кал бе най-приятелски настроен. Ако трябваше да бъде честна, той бе подружелюбен от нея самата, призна Каролайн. Беше добродушен и много способен мъж, на около тридесет години, все още ерген, който се радваше на богат социален живот. Беше го срещала и преди, но за първи път работеха заедно по даден проект.

Всъщност, работеха за две различни компании — тя за „Болинг-Уол Оптикс“, която бе разработила лазерната прицелваща система на изтребителя, а той за „Дейта Тек“, която бе осигурила компютърната програма за поддръжка на системата.

— Ще правят още един тест на 0800 — съобщи Кал, докато отпиваше от кафето си. — Когато Ейдриън и Йетс пристигнат ще отидем в контролната зала, за да наблюдаваме полетите. Днес ще лети

полковник Макензи. Той винаги идва в контролната след полета, и тогава ще те представя.

— Вече се запознахме — отвърна Каролайн. — Вчера вечерта мина отгук, малко преди да си тръгна.

— Как ти се стори?

Тя се замисли момент, търсейки кратък отговор и най-сетне изрече:

— Малко страховит.

Кал се засмя.

— Така е. Не бих искал да съм му враг. Преди бих се заклел, че пилотите на бойни изстребители не уважават нищо и никого, но него със сигурност го уважават, както във въздуха, така и на земята. Един от тях каза, че Макензи е най-добрият пилот във военновъздушните сили. Това говори много, като имаш предвид, че в групата няма лигльовци.

Другите двама от екипа пристигнаха. Йетс Корлески, нисък, възпълен и вече оплешивяващ мъж, беше най-старшият член и ръководител на екипа. Ейдриън Пендли бе трън в очите на Каролайн. Висок привлекателен мъж, разведен и абсолютен противник да включат Евънс в екипа. Още в началото, когато започна работа за „Болинг-Уол Оптикс“, той се опита да я сваля и никога не ѝ прости за категоричния отказ, който получи от нея. Въпреки това, той беше много добър специалист, така че Каролайн бе твърдо решена да се сработи с него, дори и това да изискваше да не обръща внимание на постоянните му презрителни забележки по неин адрес.

Ейдриън мина покрай нея, без да каже нищо, но Йетс се спря до бюрото ѝ.

— Настани ли се удобно?

— Да, благодаря. Също така, вчера се запознах с началника.

Йетс се подсмихна.

— Как ти се стори?

— Както казах на Кал, малко страховит.

— Само не допускай грешки в работата си, ако не искаш да разбереш точно колко е страховит.

— Не смята, че хората могат да сбъркат?

— Нито хората, нито машините.

Йетс се насочи към кафеварката и Каролайн реши, че може би паниката, която я обзе предишната вечер е била напълно оправдана.

Йетс от двадесет години работеше по проекти с армията, и след като той бе впечатлен, значи полковникът не беше обикновен военен.

В уреченото време всички пристигнаха на мястото, откъдето щяха да наблюдават изпитателните полети. Провериха документите им за самоличност, преди да ги допуснат в контролната зала, което ѝ напомни за строгата охрана.

Цялата база гъмжеше от пазачи, а Каролайн знаеше, че „Нощно крило“ е само един от няколко текущи проекти. В базата „Нелис“ работеха и доста цивилни — всички специалисти с най-добри препоръки, както и хора, на които можеше да се има доверие, че ще запазят секретността на проекта. Фактът, че я избраха да работи по програмата означаваше, че миналото ѝ е толкова подробно проверено, че в досието ѝ сигурно фигурираше коя марка овесени ядки е предпочитала като дете.

Контролната зала бе доста оживено място, с наредени по стените монитори и хора, които ги наблюдаваха втренчено. Всъщност, във всяка част от новия изтребител имаше революционно нововъднение, затова и много специалисти от различни области бяха включени в проекта, за да се грижат за безупречното действие на системите. В единия край се бяха скупчили няколко пилоти, някои в летателните си костюми, други в обичайната униформа. Когато забелязаха Каролайн във въздуха се разнесоха подсвирквания, а един от тях се хвана за сърцето.

— Влюбен съм — гръмогласно съобщи той.

— Не му обръщайте никакво внимание, мадам — обади се друг пилот. — Това му е за трети път тази седмица, а е едва вторник. Много е несериозен.

— Но пък съм неустойимо привлекателен — защити се първият мъж. — Е, как ти се струва, красавице? Искаш ли да се оженим, да заживеем в имение, засято с рози и да имаме прекрасни деца?

— Алергична съм към розите — отвърна Каролайн.

— И към мъжете — измърмори Ейдриън зад гърба ѝ, достатъчно високо, за да го чуят.

Тя не му обърна никакво внимание.

— Тогава забрави за розите — примири се пилотът. Според табелката на униформата, това бе майор Остин Дийл. — Бързо се

приспособявам. И съм много забавен. Споменах ли, че добре ще се забавляваме?

От микрофона се чу дълбок глас и сякаш по команда, пилотите прекратиха закачките и се обърнаха към мониторите. След малко Каролайн забеляза, че картината идваше от камера в кабината на пилота, така че можеха да следят всяко негово движение.

— Днес ще наблюдаваме четири самолета — разясни полковник Ерик Пиколо. — Два „Нощно крило“ и два F-22. F-22 е единственият изтребител масово производство, който може да се сравнява с новия, затова ще ни служи при изпитанията. „Нощно крило“ ще бъдат тествани за издръжливост при маневри и след това ще проверим прицелващата система.

От микрофона отново се чу плътният глас, лаконичен и безпристрастен, сякаш този мъж не летеше с невероятна скорост на километри височина. Каролайн потрепери и кожата ѝ настръхна.

— Премини към МИЛ.

— Включвам МИЛ.

— Военни съкращения — прошепна Кал, който стоеше точно отдясно до нея. — Ще проверяват издръжливостта на двигателя при удар.

Тя кимна в знак на разбиране, но вниманието ѝ бе приковано към монитора. Виждаше само облечените в ръкавици ръце на полковник Макензи и дългите му крака, но бе убедена, че това е той, а не другият пилот. Имаше нещо особено в начина, по който се движеше.

Пилотите извършиха серия от маневри, а специални сензори изпращаха информация за нивото на устойчивост на корпуса.

— Двадесет градуса алфа — изрече плътният глас по микрофона, което само потвърждаваше това, което те виждаха на мониторите. — Тридесет... Четиридесет... Петдесет... Шестдесет.

Един от пилотите, който стоеше зад нея, нервно промърмори:

— По дяволите!

— Алфа е ъгълът на атака — шепнешком обясни майор Дийл, забелязал неразбиращото изражение на лицето ѝ. Неговото лице бе напрегнато. — Досега най-добрите машини можеха да стигнат само до двадесет градуса, след което започваха да губят скорост. С Красавицата сме стигали до петдесет, но дори X-29 беше неуправляем при седемдесет.

— Седемдесет — съобщи спокойният глас. — Седемдесет и пет. Майорът вече бе пребледнял. Стоеше, втренчил поглед в монитора, сякаш можеше да контролира цифрите със силата на волята си.

— Седемдесет и седем... Седемдесет и девет... Осемдесет... Копчетата започват да отказват. Това е засега. Изравнявам.

— Как се справи Лудата котка? — попита някой.

— Шейсет и пет — отговори друг и пилотите се подсмихнаха.

— Алфа или показателят за стрес?

— Изпотих се още при петдесет.

— Ще трябва да изнесем Лудата котка от кабината. Краката му ще са абсолютно сковани.

— Обзалагам се, че пулсът на Мелезът дори не се е ускорил. Казвам ви, този мъж има лед във вените си вместо кръв.

След това машините се проверяваха при рязко излитане нагоре и спускане, за да се прецени устойчивостта им при преодоляване на земното притегляне. Тук последваха повече коментари, тъй като от микрофоните се чуваха звуците, които пилотите издаваха, докато се опитваха да поемат повече кислород, така че да не припаднат.

Трениран пилот можеше да понесе до шеста степен, преди да му причернее, но със специални техники на дишане можеше да се издържи дори до девет за съвсем кратко време.

Полковникът издържа десет.

— Изравнявай, изравнявай — притеснено нареди капитана.

Майор Дийл бе плувнал в пот.

— Не ни причинявай това — измърмори той. — Хайде, Мелез. Не опитвай повече!

— Изравнявам — обади се спокоен глас от микрофона и тя чу няколко въздишки на облекчение.

— Този кучи син е абсолютна аномалия — изрече капитанът, клатейки глава. — Никой не може да издържи десет. За колко време?

— Не много — отговори лейтенантът загледан в монитора. — За около четири десети от секундата. И преди го е правил.

— За това време може да се издържи само девет. А на това отгоре бе напълно в съзнание, когато отговори. Казвам ви, този човек е аномалия.

— Божичко, представи си какъв е бил преди десет години!

— Същият — отговори майор Дийл.

Следващата серия изпитания включваше изпробване на прицелващата система и Каролайн се приближи по-близо до монитора. Необяснимо и за самата нея, цялата трепереше и сега се насили да събере мислите си.

Когато я избраха да замести Уолтън, тя изчете всичко налично относно реактивните изстребители и това, плюс техническите познания, които притежаваше, ѝ позволи да си даде сметка точно колко опасни са подобни маневри. Той можеше да загуби контрол над машината при такъв опасен ъгъл или би могъл да изпадне в безсъзнание и да се разбие, преди да се съвземе. Реакцията на останалите пилоти в залата доказваше, че Макензи бе извършил нещо уникално.

Ейдриън се промъкна точно пред нея, като прикри целия екран, тъй като бе доста по-висок. Каролайн нямаше и капчица съмнение, че го направи нарочно и бе убедена, че ако сега го остави да постъпи така, следващият път ще направи нещо далеч по-лошо.

— Извинявай Ейдриън — учтиво го помоли тя, — тъй като си доста висок, какво ще кажеш аз да застана пред теб, така че и двамата да можем да виждаме?

Йетс ги погледна и се усмихна; или не забеляза, или реши да не обръща внимание на изражението върху лицето на Ейдриън.

— Добра идея. Мини отпред, Каролайн. Тестовите на прицелващата система минаха добре.

Все още изпитанията се извършваха с неподвижна мишена и всички компоненти действаха отлично. На екраните постоянно се появяваше информация за всяка отделна част и те си отбелязваха данни в бележниците, които носеха със себе си.

И четирите изстребители се приземиха успешно, при което атмосферата в контролната зала рязко се разведри. Техният екип се струпва около полковник Пиколо и заедно с него обсъдиха резултатите. Първоначално Каролайн се изненада от познанията му в тази област, след това си даде сметка, че няма нищо странно. В крайна сметка, той и останалите хора, включени в програмата, от доста време работеха по проекта и би трябвало да са малоумни, за да не научат някои неща.

— Полковник Макензи може да има повече въпроси — обясни той. — Струва ми се, че вече е време да започнем изпитания с

движеща се мишена.

В този момент нечия ръка обви талията ѝ и Каролайн цялата се стегна. Изметна бързо глава. Майор Дийл ѝ се усмихна в лицето и ръката му я притисна по-плътно. Зад него можеше да види и другите пилоти, които ги наблюдаваха, широко усмихнати. Приличаха на извадени от реклама на паста за зъби. Обзе я пълно объркване. По дяволите, вече се започваше.

— Е, красавице, къде искаш да отидем довечера? — попита майорът.

— Свали си ръцете, Дафи — чу се привидно спокоен глас зад тях. — Тази вечер доктор Евънс е с мен.

Нямаше никакво съмнение кой бе изрекъл думите. Дори да не бе разпознала плътният глас, веднага би се досетила по начина, по който сърцето ѝ започна да бие по-бързо и въздухът едва стигаше до дробовете ѝ.

Всички се обърнаха. Макензи все още бе облечен в летателния си костюм и държеше каската си под мишница. Черната му коса беше мокра и залепнала по черепа, а очите му бяха зачервени от налягането, на което се бе подложил. Изражението му бе напълно спокойно и неразгадаемо, когато ги погледна.

— Аз пръв я видях — започна да протестира майор Дийл, но свали ръката си от кръста ѝ. — По дяволите, Мелез, не може просто да хвърлиш един поглед и да решиш...

— Разбира се, че мога — отговори Джо и се обърна към Пиколо, след което започна да го засипва с въпроси.

Майорът се обърна към Каролайн и я изгледа замислено, сякаш я виждаше за първи път, а може би така и си беше. Допреди малко тя бе просто едно хубаво лице, с което би могъл да се позабавлява. Едва сега я погледна като личност.

— Никога досега не съм виждал Мелезът да постъпва по този начин, а го познавам от петнадесет години — учудено промълви той.

— Аз пък изобщо не го познавам — кисело отвърна Каролайн. — Вчера се запознахме. Винаги ли е такъв автократ?

— Мелезът? Автократ? — Майор Дийл прехапа устни.

— Деспотичен — обясни Каролайн. — Тираничен. Властен.

— А, разбирам. Имаш предвид, дали винаги заповядва на жените да излязат на вечеря с него?

— Горедолу това имах предвид.

— Не. За пръв път. Обикновено му е трудно да се отърве от женското внимание. Те направо го обожават. Може би заради блясъка на професията му. Дамите обичат униформите, но те уверявам, че без неговата, той е ужасно скучен.

— Дафи... — Спокойният глас бе изпълнен едновременно с търпение и предупреждение.

Майорът погледна над рамото на Каролайн и се усмихна широко.

— Тъкмо изреждах достойнствата ти.

— Чух.

Макензи стоеше точно до лакътя ѝ, но тя не посмя да се обърне и да го погледне. Предишната вечер изрично го помоли по никакъв начин да не показва специално отношение към нея, а едва на следващата им среща, той сякаш окачи на врата ѝ табела: „Жената на Макензи“.

Пребори се с импулса да забие юмрук в стомаха му. Боят рядко решаваше проблемите. Освен това, той бе началникът на програмата и подобна постъпка би била доста неразумна от гледна точка на кариерата ѝ. Още повече, Макензи изглеждаше сякаш бе изграден от поцинкована стомана и вероятно само би си счупила ръката.

Затова Каролайн се обърна към майора и го попита:

— Дафи? Като Патока Дафи?

— Не точно — мрачно отговори Макензи.

Майорът го погледна гневно.

— Имах си страхотен прякор. Кратък. Провокативен. „Големият“. Това е добро сигнално име, нали? Големият Дийл. Жените често се замисляха за какво точно се отнася... След това дойде той и започна да ми вика Дафи. Така и си остана.

Макензи се усмихна. Каролайн го погледна с ъгълчето на окото си и реакцията, от която толкова се боеше, я заля като вълна. Едновременно ѝ стана горещо и студено. По гърба ѝ преминаха тръпки и цялата пламна.

— Може ли да дойдете в кабинета ми след половин час, доктор Евънс? — попита я полковникът.

Каролайн мразеше начина, по който изричаше думите като молба, когато всъщност имаше предвид заповед.

Тя се обърна и му се усмихна ослепително.

— Щом настоявате, полковник.

Очите му проблеснаха. Тя умишлено го предизвикваше да формулира думите си като нареждане, и Макензи не се поколеба.

— Настоявам.

Когато тръгнаха обратно към кабинетите си, Ейдриън спря до нея.

— Умен ход — враждебно каза той. — Завърташ главата на началника и след това няма значение, ако оплескаш работата си.

Тя запази самообладание.

— Никога не оплесквам работата си.

Нямаше никакъв смисъл да се защитава относно отношенията с Макензи, затова и не каза нищо повече.

Кал се обърна, забеляза, че Ейдриън върви успоредно с Каролайн и умишлено забави ход, така че двамата да се изравнят с него.

— Сложното ще започне, когато изпробват подвижната мишена. Досега обаче няма никакви проблеми. Направо е страховито колко гладко върви всичко.

Ейдриън продължи, без да изрече и думичка и Кал тихичко подсвирна през зъби.

— Не може да се каже, че е президент на фенклуба ти, а? Когато разбра, че си включена в проекта, доста се разбесня, но не очаквах, че е открита война. Какъв ви е проблемът?

— Личностен конфликт — лаконично отвърна Каролайн.

Напълно безсмислено бе да търси вината.

Кал изглеждаше притеснен.

— Трябва да работим добре като екип, иначе полковник Макензи ще ни изгони, а това изобщо няма да се отрази добре на биографиите ни. Цялата програма има краен срок на приключване, а те искат да покажат нещо наистина добро пред Конгреса и медиите, когато дойде време да гласуват производството. Остават ни още само няколко седмици.

— За мен не е проблем да не обръщам внимание на Ейдриън — увери го тя.

— Надявам се. Ще се старая да служа като буфер, но все пак двамата трябва да се сработите.

— Когато става въпрос за работа, мисля, че и двамата сме достатъчно добри професионалисти и ще можем да преодолеем

различията си. Благодаря ти, все пак.

Кал кимна и се усмихна.

— Е, добрият полковник май е заинтригуван. Доста ясно го показва, нали?

— Без никаква причина — мрачно отвърна Каролайн.

— Може би, от твоята гледна точка, но не и от неговата.

Необяснимо и за самата нея, но Каролайн бе нетърпелива да се срещне с Макензи в кабинета му, където възнамеряваше да му каже някои неща. В уреченото време ѝ обясниха къде се намира офиса на полковника и тя закрачи натам, като във всяко движение проличаваше гневът ѝ.

На секретарското бюро седеше сержант Върски, широкоплещест младеж, който повече би подхождал на някой бейзболен отбор. Учтиво поздрави Каролайн и я въведе в кабинета на полковника.

Макензи бе взел душ и се бе преоблякъл в лятна униформа; синята материя само подчертаваше очите му. Той се облегна удобно в стола си и я загледа спокойно, сякаш всеки момент очакваше бурната ѝ реакция.

Каролайн се замисли дали наистина да избухне в обвинения, от което със сигурност щеше да ѝ олекне.

Той, обаче, очевидно очакваше точно това от нея и ако сега изпуснеше нервите си, това би му дало огромно предимство. Не я покани да седне, но тя го направи, като кръстоса крака, облегна се спокойно и зачака, с което му даде да разбере, че първият ход е негов.

— Прочетох досието ти — започна Джо. — Внушителни препоръки. Винаги си изпреварвала връстниците си, завършила си колеж на шестнадесет, бакалавърска степен на осемнадесет, магистърска на деветнадесет, а на двадесет и една вече си защитила докторат. „Болинг-Уол“ те определят като един от най-добрите физици в страната, ако не и в света.

Каролайн не можеше точно да определи какво бе очаквала, но изреждане на постиженията определено не бе в предположенията ѝ. Погледна го разтревожено.

— И никога не си излизала на срещи с момчета — продължи той. Обзе я паника и тя рязко се изпъна в стола си, докато трескаво мислеше накъде биеше този мъж. — Нито в гимназията, което е обяснимо като се има предвид възрастта ти и материала, който е

трябвало да научиш, но и след това нещата не са се променили. Досега не си имала гадже. Накратко, доктор Евънс, нямаш никакъв опит да се справиш с група буйни момчета като моите пилоти. Затова и толкова се притесни, когато майор Дийл те прегърна.

Каролайн не каза нищо, само продължи да го гледа втренчено.

— Всички трябва да работим заедно, защото ни чака още доста труд, а нямаме много време. Не искам враждебност в отношенията на подчинените си, но в същото време не мога да допусна да се чувстваш неудобно заради поведението на останалите. Те са мъже, които живеят живота си на ръба. Затова са необуздани и арогантни. Имат нужда да изпускат парата, и обикновено го правят като пият или се закачат с жени. Единият начин е да превърнем базата в бойно поле, където всички ще те мразят, няма да ти сътрудничат и няма да свършим никаква работа. Другият е да ги накараш да смятат, че си с мен.

Каролайн никак не хареса начина, по който формулира предложението си.

— Ние не сме неандерталци.

— Тогава никой няма да те закача — продължи Джо, без да обръща никакво внимание на забележката ѝ. — Дори ще те защитават.

Тя се изправи и започна да кръстосва из кабинета му.

— Единственото, което искам, е да ме оставят на мира, така че да мога да си върша работата. Толкова ли е много? Защо трябва да се крия зад лъжлива връзка с теб?

— Първо, защото всички те предполагат, че притежаваш обичайния опит за жена на твоите години.

Тя се намръщи, защото изобщо не ѝ хареса обяснението. „На нейната възраст“! Каза го като че ли тя бе някакво явление.

— Не могат да допуснат, че действията им могат да те изплашат — продължи Макензи. — Съществува вероятност постепенно закачките им да загубят безобидността си и може да се стигне до грозни сцени, когато им откажеш. Не мога да позволя никакви пререкания. Имам нужда от тях, но имам нужда и от теб. Дори и да разберат колко неопитна си, пак ще продължат с опитите да те вкарат в леглата си. Ако узнаят, че все още си девствена, може дори да стане още по-непоносимо. Най-добрият вариант е да се преструваш, че си заета, а единствения човек, с когото не биха посмели да си играят, съм аз. Затова отсега нататък, пред тях си моето момиче. Единственото,

което се очаква от теб е поне да се държиш приятелски с мен пред тях, а не да ме гледаш, сякаш най-голямата радост за теб би била да видиш главата ми на гилотината.

— Не бих имала нищо против — измърмори тя.

В следващия момент до ума ѝ достигнаха думите му и тя го зяпна уплашено, очите ѝ се разшириха, а върху страните ѝ изби червенина. По дяволите, трябваше да се изсмее на думите му, че все още е девствена. Но вече бе твърде късно да го отрича.

Джо я наблюдаваше със спокойно изражение на лицето, но очите му издаваха, че е напрегнат.

Каролайн не можеше да издържи на пронизателния му поглед. Изпитваше непоносим срам. Събра последните останки от самообладанието си и изрече само:

— Добре.

След това, за втори път през последните двадесет и четири часа, тя се поддаде на непреодолимото желание да избяга от него.

ТРЕТА ГЛАВА

След като Каролайн буквално излетя от кабинета му, Джо остана известно време удобно изпънат в стола, скръстил ръце зад главата си, а на устните му играеше усмивка на задоволство.

Значи тя наистина беше девствена. Бе блъфирал, но предположението му се беше оказало правилно. Една опитна жена не би се притеснила толкова и щеше да знае какво да каже или как да постъпи. Горката!

Въпреки цялата си интелигентност, бе истинско дете, когато ставаше въпрос за мъже и секс. Явно още преди години някой идиот я бе стреснал с опитите си да се докопа до нея, поради което бе издигнала стена около себе си и сега това бе обичайното ѝ поведение.

Джо беше пристигнал в кабинета си преди зазоряване, като мислите му бяха обсебени от Каролайн, вместо от предстоящия полет. Тогава му хрумна да прегледа досието ѝ. Интересно четиво! Откакто бе започнала училище я бяха разделили от възрастовата ѝ група и тя бе реагирала на неизбежното отчуждаване като се бе посветила на учене, с което още повече беше увеличила разликата между нея и връстниците ѝ.

Това, разбира се, го нямаше написано; страниците бяха изпълнени с цифри и постижения. Имаше и приложена проверка за секретност, в която бе отбелязано, че не е — и никога не е била — обвързана с мъж. Нито психологическият ѝ профил, нито подробното разследване подсказваха, че е хомосексуална. В професионалната ѝ биография се споменаваше, че на няколко пъти е работила с мъже, но тъй като полето на физиката бе окупирано предимно от мъже, в това нямаше нищо странно.

Спомни си реакцията ѝ от предишната вечер и се замисли. Може би беше толкова рязка, защото винаги е била отбягвана. Връстниците ѝ никога не са я приемали сред тях, а съучениците ѝ не са искали да се сближават с нея, тъй като за тях тя е била все още дете. Когато е пораснала достатъчно за срещи с момчета, моделът вече е бил

създаден и е била изградила толкова прегради около себе си, че никой не е могъл да ги преодолее.

Единственият начин за някой мъж да се сближи с нея бе, ако тя самата реши да го допусне до себе си, което едва ли щеше да се случи. Спомни си как цялата се напрегна, когато майор Дийл обвини талията ѝ с ръка и тогава отговорът просветна като светкавица в ума му. Само след секунди бе готов с плана си.

Работата бе всичко за нея. За да може да я върши, тя щеше да се съгласи на мнима връзка с него, макар че предишната вечер ясно подчерта, че не желае да се носят клюки по неин адрес. Джо бе сигурен, че другите така или иначе щяха да я обсъждат и да пускат слухове за нея, просто защото тя не беше от типа жени, които могат да останат незабелязани. Щеше да ѝ даде право да избира — да я одумват заради връзката ѝ с полковника или изобщо да не може да работи тук. Тя със сигурност щеше да избере първото. Изцяло разчиташе на това.

Сега останалите мъже щяха да я оставят на мира, от което той възнамеряваше да се възползва изцяло. Тя щеше да прекарва време с него, да го опознае и постепенно щеше да се отпусне в негово присъствие.

Нейното прелъстяване щеше да е най-сладката мисия, която му е била възлагана. С огромно удоволствие щеше да опитоми този див таралеж.

Каролайн не посмя да се върне веднага в кабинета си. Знаеше, че притеснението ѝ е изписано на лицето и Ейдриън не би се поколебал да направи някаква забележка относно любовния ѝ живот и намесването му в работата. Отправи се към най-близката дамска тоалетна и се заключи в една от кабинките.

Цялата трепереше и имаше чувството, че всеки момент ще се разплаче. Тя рядко плачеше, защото бе установила, че така не можеш да постигнеш нищо друго, освен да ти потече носа. За втори път този мъж я разлюля из основи и явно вече бе време да погледне фактите в очите.

Не че полковник Макензи бе направил нещо, с което да я изплаши; нейната собствена реакция към него я стресна. Цялата ѝ интелигентност бе напразна, ако продължаваше да крие главата си в

пясъка и отказва да признае истината, дори пред себе си. Винаги досега е била уверена в способността си да държи мъжете на разстояние с рязкото си поведение и хаплив език. Макензи, обаче, не само че не бе сплашен, той дори се забавляваше. Може би досега бе успявала, просто защото никога не е била привлечена от някой мъж. Пристъпите на паника, усещането, че не ѝ стига въздух, ускореният пулс — всичко това можеше да означава само едно нещо — този мъж я привличаше сексуално. И като на всяка разумна жена, инстинктивният ѝ импулс бе да бяга, за да се спасява.

Не бе успяла да го определи от самото начало, което бе напълно обяснимо, като се има предвид, че ѝ се случваше за първи път. Както не знаеше да кара кола първия път, когато седна зад волана. Винаги досега се беше учудвала на странните, трескави действия, които хората предприемаха, за да привлекат някой от другия пол, но вече знаеше какво стои в дъното. Хормони. Смуцаващото беше, че собствените ти жлези могат да се окажат предатели.

И ето я сега, замесена в тази абсурдна ситуация. Беше убедена, че ако положи малко усилия ще успее да намери по-добро разрешение, но като че ли мозъкът ѝ отказваше да работи. Това сигурно бе страничен ефект от повишеното отделяне на хормони. В крайна сметка, мисленето и сексът не бяха взаимосвързани процеси.

Каролайн се насили да събере мислите си. Току-що се бе съгласила да се преструва, че е обвързана с полковник Макензи, така че останалите мъже да я оставят на мира, като в същото време и тя няма да ги разсейва от работата им. Дали полковникът караше всяка жена, работила по програмата, да се държи като негова любовница?

Защо го правеше с нея? Какво имаше у нея, че трябваше да бъде неутрализирана? Знаеше, че е привлекателна, но определено бе далеч от фаталната жена.

И какво щеше да изисква преструването, че са двойка? Кратки разговори и усмивки? С това би могла да се справи. Никога досега не се бе държала като оглупяла от любов жена, както бе виждала да го правят други, но едва ли бе толкова трудно. Ако обаче той си въобразяваше, че псевдовръзката им включва прегръдки и целувки, незабавно щеше да откаже, защото бе убедена, че няма да може да го понесе. Толкова много адреналин със сигурност не е здравословен.

Е, все пак ситуацията не бе напълно извън контрол. Просто трябваше да си събира ума и да не забравя, че не бива да му се доверява и тогава всичко ще е наред.

С тези мисли в главата, тя изпъна гордо рамене и напусна убежището си. Прекоси плаца, при което пустинното слънце изгори главата и ръцете ѝ. Наоколо всичко трептеше от маранята и ушите ѝ бучаха от постоянния шум на самолетите, които кацаха и излитаха. Навсякъде обикаляха мъже в униформи. Работата тук ѝ харесваше, особено мисълта, че разработват най-новия вид изстребител.

Работата винаги е била нейната панацея. Наслаждаваше ѝ се и я приемаше като единствената част от живота ѝ, където се чувстваше на мястото си. Вършеше я с удоволствие, макар че Ейдриън Пендли очевидно бе решил да ѝ вгорчи живота. Е, щом можеше да не обръща внимание на Макензи, значи със сигурност можеше да игнорира и Ейдриън.

Загорялото лице на полковника се появи пред очите ѝ, сред вълните на жегата и тя залитна. Всъщност, не можеше да игнорира Макензи. Трябваше да се научи. За свое добро.

Върна се в кабинета си, като дрехите ѝ вече бяха мокри от пот и влажни кичури се бяха залепили за лицето ѝ. Ейдриън я погледна и процеди:

— Не забелязахте ли, че е прекалено горещо за страсти? Би трябвало да си пестите силите за уикендите във Вегас!

Йетс вдигна поглед и се намръщи. Каролайн го забеляза и небрежно повдигна рамене, сякаш за да го увери, че това изобщо не я засяга.

Програмата за лазерите по новия изстребител бе напълно готова. Те бяха екипът, който трябваше да се грижи, в случай че възникнат усложнения, но тъй като днешните тестове минаха безпроблемно, не им бе останала много работа. Разгледаха данните за следващия планиран изпит с движеща се мишена.

Самолетите, които щяха да използват тогава не бяха днешните, и техните прицелващи системи бяха старателно прегледани. Всичко това бе свършено преди Каролайн да пристигне в базата. Сега оставаше да прегледат системите на двата изстребителя, които летяха днес, затова четиримата си облякоха работните престилки и тръгнаха. Кал изостана да провери данните в компютъра.

— Всички екипи, които работят по проекта „Нощно крило“ се разбират — започна Йетс, докато вървяха към хангара. — Една от най-гладките програми, по които съм работил.

— Ето защо гледай да не съсипеш всичко — обади се Ейдриън.

— Достатъчно — хладно процеди Йетс.

— Много добре знаеш, че тя има репутация на човек, с когото трудно се работи. Това е истината.

— Знам, това, което виждам, а и не само Каролайн е виновна. Надявам се излишно е да ти напомням, че полковник Макензи е в състояние да изгони всеки от нас само с едно телефонно обаждане и не се съмнявам, че ще го направи в мига, в който установи, че работата в екипа не върви. Ако това се случи, кариерата ти в „Болинг-Уол“ много бързо ще приключи и това се отнася за двама ви.

Каролайн пъкна ръце в джобовете си. Макар че Йетс говореше на Ейдриън, тя знаеше, че това я касае не по-малко, особено предвид предишните ѝ проблеми. Единият от инцидентите в миналото бе точно с Ейдриън. Може би я назначиха към тази програма като един вид изпит и работата ѝ зависеше от това дали ще го издържи.

Ейдриън се обърна към нея и я погледна враждебно.

— Аз няма да се изпречвам на пътя ѝ — най-сетне измърмори той, — стига и тя стои настрана. — След това ги подмина и се отправи към хангара.

Йетс въздъхна и двамата с Каролайн продължиха с по-бавна крачка.

— Не му обръщай внимание — посъветва я той. — Не предполагам, че отношенията ви са толкова обтегнати.

— Не бяха, що се касае до мен — изненада се тя.

Той я погледна замислено.

— Е, той със сигурност не ти е най-добрият приятел. Взаимна неприязън ли е, или стара вражда?

Каролайн повдигна рамене.

— Предполагам, че не е голяма тайна. Сваляше ме, когато започнах работа в „Болинг-Уол“ и аз му отказах.

— А-а! Наранено его?

— Щеше да е по-обяснимо, ако сме имали някакви отношения, и след това сме скъсали, но нищо такова не се случи. Изглежда не умее да приема откази.

— Само това ли? Не си приела да излезеш с него? — скептично попита Йетс.

— Е, не точно. Имаше и по-сериозни предложения от негова страна.

— И ти...?

Каролайн избягваше да го поглежда и въпреки това усети, че страните ѝ пламнаха.

— Беше доста... Държа се доста арогантно, ако ме разбираш, и не можах да му обясня, че не съм заинтригувана. Постарах се да бъда любезна, но той просто отказваше да приеме, че не го желая. Затова му казах, че ако искам да се разправам с орангутани, ще отида да работя в зоологическа градина.

Йетс се засмя.

— Не особено тактично, но поне е дало резултат.

Това бе само едно от нещата, които му каза, но Каролайн реши да спести останалите.

— Прие го лично.

— И двамата трябва да опитате да се сработите, поне докато трае проекта.

— Разбирам. Аз няма да го закачам, но ако той се опита да ми направи нещо, няма да съм любезна — предупреди Каролайн.

Йетс я потупа по ръката.

— Ако се опита да ти стори нещо, просто го цапардосай с тежък предмет по главата.

Тя имаше твърдото намерение да го послуша.

Прекараха останалата част от деня в проверки на системите, където всичко се оказа в ред. Механиците постоянно обикаляха и се катереха по лъскавите, черни машини. Сцената удивително напомняше на Гъливер, накачулен от лилипутите.

Ейдриън разговаряше с нея само относно работата им и това идеално я устройваше. Той бе добър специалист, така че професионално нямаше проблем с него. Явно бе послушал наставленията на Йетс.

Приключиха с проверките през късния следобед и Каролайн с удоволствие реши, че това е краят на работния ден. В главата ѝ изплуваха мисли за дълг, студен душ. Върна се в кабинета си и

старателно провери дали всичко е заключено. Охраната изискваше да не се оставят никакви документи по бюрата.

Прибра се в квартирата си, включи климатика на максимална степен и когато застана пред студения въздух, въздъхна от облекчение. Единственото удобство на малките стаи бе, че се изстудяват по-бързо. Пък и тя бе от късметлиите — имаше две стаи. Първата беше комбинация от дневна, трапезария и кухня, което означаваше, че диван в неописуем цвят, с фотьойл в неописуем цвят и разтегаема масичка, изработена от имитация на дърво, заемаха половината от пространството, а останалата част включваше кухненско оборудване и кръгла маса с два стола. Преобладаващият цвят бе зелен.

Стаята беше средно голяма и директно преминаваше към спалнята. Спалнята и банята заедно заемаха горе-долу същата площ като първото помещение. Имаше легло, не много голямо, но на нея ѝ стигаше, тъй като спеше сама. Разполагаше с доста одраскан скрин и поочукан гардероб. Банята бе прекалено малка, в нея едва се побираха вещите от първа необходимост, и то при условие, че нямаше вана. Ставаше за временно пребиваване, но далеч не бе мястото, в което да се влюбиш.

Едно от първите неща, които направи, бе да смени крушките в банята с по-силни, така че да има достатъчно светлина да се гримира. Сега сигурно разполагаше с най-осветената баня в цялата база. Идеята не ѝ хареса особено.

Взе си дълъг душ, както си бе обещала, като постепенно намаляваше топлата вода, докато струята стана приятно ободряваща. Чувстваше се като съживена. Остана под хладката вода, докато започна да трепери, след което бързо се избърса и облече широка памучна тениска и панталони, които напълно отговаряха на представата ѝ за удобство.

Сега дойде време за вечеря. Още от пристигането си в базата бе решила да вечеря колкото се може по-често в квартирата си, затова хладилникът бе добре зареден. Отвори го и се загледа в полуготовите храни. Все още стоеше така и се чудеше какво да избере, когато някой почука на вратата.

— Кой е? — попита тя.

— Макензи.

Нямаше нужда да изрича името си, с раздражение си помисли Каролайн, докато отиваше към вратата. Достатъчно бе да изръмжи нещо с плътния си глас.

Когато отвори, отвън я обля задушваща топлина.

— Какво искаш? — грубо попита тя.

Не беше облечен в униформа, но видът му в тънки джинси, леки обувки и бяла тениска бе не по-малко смуцаващ, заедно с тъмните очила, постоянен аксесоар на всеки пилот. Не ѝ хареса собствената ѝ реакция; не искаше да знае как изглежда този мъж в свободното си време.

Джо забеляза войнствената ѝ поза и гнева в очите. Очевидно бе решила да продължи да се държи както досега. Добре; компанията ѝ определено не бе предразполагаща, но пък бе ужасно вълнуваща.

— Вечеря — отвърна той.

Тя скръсти ръце.

— Нямам намерение да те каня.

— Не, аз ще те поканя — спокойно отговори той. — Не помниш ли? Казах на Дафи, че тази вечер си с мен и ако не излезем, утре всички ще разберат, че не сме били заедно. — Изпитваше известно затруднение да запази тонът си спокоен и да я гледа в очите, тъй като тя определено не носеше сутиен. Тънката тениска безпроблемно разкриваше добре оформените ѝ гърди и тъмните кръгове около зърната. Всеки мускул в тялото му се стегна.

— Само по един чийзбургер — предложи той с най-приканващия глас, с който обикновено шепнеше на конете. — Не е нужно дори да се преобличаш. Обуй си обувки и ще излезем извън базата.

Каролайн се поколеба. Идеята за чийзбургер бе доста съблазнителна, тъй като нейният избор за вечеря се свеждаше до два вида овесени ядки.

— Добре — най-сетне изрече тя. — Изчакай ме само минутка.

Втурна се в спалнята, обу си сандали, след което среса косата си. Когато се огледа, се замисли дали да не се гримира, след това просто повдигна рамене. В края на краищата ставаше дума само за чийзбургер.

Тъкмо да излезе от стаята, се сети, че е без сутиен и бързо си сложи един. Той едва ли би забелязал, но по-добре да не рискуваше.

Джо не бе влязъл в квартирата, а все още я чакаше отпред. Каролайн пусна резето, излезе, и след като затвори вратата, отново натисна дръжката, за да се увери, че е заключено. Доволна, пусна ключовете в джоба си.

Макензи караше огромен черен пикап. Каролайн го погледна изненадано, когато отвори вратата и тя се настани на седалката.

— Никога не бих предположила, че човек като теб би карал пикап — каза тя, докато той се наместваше зад волана.

— Израснах в ранчо в Уайоминг — обясни Джо. — През целия си живот съм карал пикапи. Ти каква мислеше, че е колата ми?

— Нещо ниско, червено и високоскоростно.

— Пазя високите скорости за въздуха. — Сините му очи проблеснаха. — А ти какво караш? Зная, че в момента използваш кола под наем, така че тя не се брой.

Каролайн се облегна удобно. Реши, че е много приятно да седиш на по-висока седалка, откъдето можеше да види всичко около себе си. Пикапът всъщност бе доста практично превозно средство.

— Ти какво мислиш, че карам?

— Нещо сигурно и безопасно.

— О!

Възклицанието бе по-скоро гърлено. Джо едва сдържа усмивката си.

— Бъркам ли?

— Напълно.

— Добре, каква е колата ти?

Тя извърна глава и се загледа през прозореца.

— Нещо ниско, червено и високоскоростно.

Каролайн беше абсолютен противник на консервативните и сигурни автомобили. Искеше мощна и бърза кола и бе платила цяло състояние, за да я притежава.

— Колко високоскоростна?

— Корвет — отвърна тя и се усмихна, като си представи колко различни бяха в това отношение.

Джо я погледна отново. Не можеше да се въздържа да не го прави. Бе живяла живота си като зубрачка, саможива и напълно непохватна в отношенията си с другите, но въпреки това огънят в нея не можеше да се прикрие. Издаваше го напълно несъзнателния

сексапил в дрехите и движенията ѝ, страстта, която влагаше в работата си и рискованата кола, която караше. Седеше спокойно разположена до него, но бе вирнала глава, за да усеща топлия вятър, който нахлуваше през отворените прозорци. Имаше нещо диво, неопитомено у нея, което го привличаше.

Провериха ги на изхода и той обърна пикапа срещу залеза, като пред тях се сляха златно и червено. Тя очевидно не изпитваше никаква нужда да поддържа разговора; Джо също се наслаждаваше на тишината и мълчеше.

Каролайн просто не можеше да се удържа и често му хвърляше по един поглед, след което рязко извърташе глава към залеза. Тениската разкриваше силните му, мускулести ръце с бронзов загар от пустинното слънце. Знаеше, че пилотите на изтребители редовно спортуват, тъй като плътната мускулна маса им помагаше да преодоляват разликите в налягането, но той бе едър по различен начин. Излъчваше сила — както например пантерата или вълка. Слънцето обливаше профила му в златно, разкривайки съвършената структура на лицето му, което силно напомняше на древен воин, изсечен върху монета.

Загледа се в тънкия, правилен нос, широкото чело и високите скули. Устните му бяха като изписани. Топлият вятър си играеше с кичурите, подстригани във войнишка прическа, но Каролайн се стресна, когато си го представи с дълга до раменете коса. Сърцето ѝ заби в пристъп на паника и тя бързо отмести поглед, но и това не помогна. Може би бе по-добре да се остави на удоволствието да го наблюдава.

Отново обърна лице към него и погледът ѝ се плъзна по широкия гръден кош и плоският стомах.

— Не си ли прекалено едър за пилот на боен изтребител? — най-неочаквано изтърси тя.

Той отмести очите си от пътя пред него и я погледна, но тъмните очила не ѝ позволиха да види изражението в тях. Искаше ѝ се да ги сваля.

— Малко е тесничко наистина — отговори той, гласът му бе тих и гърлен. — Но успявам да се вмъкна.

Скритият сексуален намек в думите му я стъписа. Наистина беше напълно неопитна, но не бе глупава и наивна и не би могла да не

схване смисъла. Сега вече се радваше, че е с тъмни очила, защото не искаше да види изражението в очите му. Искаше да зарови лице в длани. Искаше да скочи от пикапа и да пробяга целия път до базата, където да се скрие на безопасно място. Дали не беше полудяла? Бе се качила в пикапа на този мъж и в момента се намираше по средата на пустинята Невада, а залезът бързо преминаваше в пурпурно.

След това си спомни, че единственото, което я бе изплашило бе собствената ѝ реакция в негово присъствие, а не нещо, което той бе казал или направил. Сега пък се държеше толкова свободно с него, че той със сигурност приемаше поведението ѝ като флиртуване. Може би я притесняваше скритата, експлозивна сексуалност, която излъчваше зад привидната си хладна резервираност.

Джо бе доволен, че тъмните очила му позволяваха да я наблюдава скришом. Беше си облякла сутиен, но фината материя не успяваше да прикрие възбудените ѝ зърна, което очевидно я притесняваше, съдейки по слабото треперене на тялото ѝ. Отново хвърли поглед към гърдите ѝ и стисна по-здраво волана, тъй като в мислите му изплува как ги целува. Излъчваше такава чувственост, а дори не го осъзнаваше. След като реагираше по този начин на една палава забележка, как ли би се държала, когато наистина се любят?

Но не само тя бе възбудена. Ако продължаваше да гледа гърдите ѝ, щеше да се наложи да отбие от пътя, само не разбираше, защо Каролайн изобщо не е готова за подобно нещо. Затова престана с тайните погледи, докато не стигнаха любимото му заведение за бързо хранене.

Паркира до говорителя, изключи двигателя, след това свали очилата си и ги сложи на таблото.

— Какво искаш?

Защо не формулира въпроса си по друг начин? Каролайн се наведе, така че да може да прочете менюто. Наоколо се разнасяше аромат на пържено месо, лук и картофки. Защо най-нездравословната храна винаги ухаеше най-вкусно?

— Меню с чийзбургер и диетична кола.

Джо натисна бутона на говорителя и когато тих глас му отговори, той направи поръчката. След това се обърна към Каролайн, широките му рамене почти изпълниха пространството в пикапа и небрежно подметна:

— Когато се върнем в базата, ще те целуна.

Очите на Каролайн се разшириха и сърцето ѝ отново затуптя лудешки.

— Искам лук на моя чийзбургер. Много лук.

— Не се бой, няма да ти налитам — продължи той, сякаш тя не бе казала нищо. — Просто една целувка пред вратата на квартирата ти, където всеки минувач може да ни види. Дори няма да те прегърна, ако не искаш.

— Изобщо не желая да ме целуваш — троснато отвърна тя, и се сви в другия край на колата.

— Е, аз така или иначе ще го направя. Всички го очакват.

— Изобщо не ме интересува какво очакват другите. Съгласих се да изляза с теб, защото ми се стори добър начин да държа останалите настрана, но никога не съм съгласявала на целувки.

— Не обичаш ли да се целуваш?

Тя го зяпна онемяла. Идеалният отговор би бил, че да, тя обича да се целува, но не и с него. Това обаче щеше да бъде безочлива лъжа, а начинът по който сърцето ѝ се разби при мисълта, че той ще я целуне като девица от Викторианската епоха, ѝ подсказваше, че няма да успее да я изрече. Успяваше да лъже човек, който бе безпристрастен.

От друга страна, истината бе най-лошият отговор. Не, не обичаше да се целува, защото единственият ѝ спомен бе от лигави целувки, от които всячески се опитваше да се отърве. Но мисълта, че ще се целува с него ѝ се струваше съблазнителна и Каролайн се боеше, че ще ѝ хареса прекалено много.

Тъй като тя не отвърна нищо, той продължи:

— Като се върнем, ще отключиш вратата си, след това ще се обърнеш и ще протегнеш ръка към мен. Аз ще я хвана, ще се наведе и ще те целуна. Няма да трае дълго, но няма и да е целувка по челото. Три секунди как ти звучи? След това ще пусна ръката ти и ще ти пожелаем лека нощ. При толкова пренаселена база все някой ще ни забележи и още утре ще се говори, че не сме страстно влюбени, но със сигурност има нещо между нас.

Тя се изкашля, за да прикрие неудобството си.

— Три секунди? — Това не звучеше много дълго. Със сигурност щеше да успее да запази самообладание за три секунди.

— Само толкова — увери я той.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чийзбургерът — без лук — и пържените картофки я върнаха към онези скъпи спомени от детството, когато я оставяха при чичо ѝ и леля ѝ. Двамата бяха с около десет години по-млади от родителите ѝ и чичо ѝ винаги я черпеше с най-големия и сочен хамбургер, както и сладолед за десерт — още една забранена вкуснотия. Майка ѝ и баща ѝ никога не ѝ позволяваха да яде сладолед. Ако не беше чичо Лий, помисли си Каролайн, сигурно щях да порасна, без да знам вкуса на „вредните“ храни. Все още ги приемаше като специални ястия.

След като се нахраниха, Джо ѝ се усмихна и я попита:

— Някога играла ли си на ротативки?

— Не, никога не съм стъпвала в казино.

— Е, време е това да се промени.

Запали пикапа и не след дълго минаха по булевард „Лас Вегас“, безкрайна феерия от святкащи неоновии реклами във всички цветове на дъгата. Мигаха, святкаха, приканваха, безконечни водопади от цветни лампички, примамващи клиентите. Разбира се, големите казина привличаха най-много посетители, но голяма част от хората просто обикаляха улиците, твърдо решени да видят всяка част на града, построен специално за тяхно забавление. Туристите бяха облечени по всевъзможни начини — от къси панталонки и тениски до официални вечерни тоалети.

— Обичаш ли хазарта? — попита Каролайн.

— Никога не играя хазарт.

Тя изсумтя.

— Освен с живота си. Днес бях в контролната зала. Това, което направи във въздуха не би могло да се нарече безопасен начин на живот.

— Но не е хазарт. Този самолет е конструиран, за да ни даде напълно нови възможности, които не бихме могли да използваме, ако не ги изпитаме. Работата ми е да се уверя, че той наистина може да

изпълни това, за което е предназначен, да тествам всяка част до пределните ѝ граници.

— Но никой от другите пилоти не посмя да опита това, което ти направи.

Очите му излъчваха непоколебимо спокойствие, когато я погледна.

— Сега ще могат да го сторят. Вече знаят на какво е способна Красавицата.

— И ти рискува всичко това, само за да им покажеш възможностите на новата машина?

— Не. Направих го, защото това ми е работата.

И защото обичаше да го прави. Тази мисъл проехтя в съзнанието ѝ. Тя го бе видяла, когато влезе в контролната зала след полета — изтощен, облян в пот, очите му бяха зачервени от налягането. И все пак нещо в погледа му го издаваше. Там присвяткаха пламъчетата на живота, блестеше удоволствието от това, което прави.

Джо паркира пикапа и тръгнаха по тротоара.

— Чувстваш ли се късметлийка? — попита той.

Каролайн повдигна рамене.

— Как се чувстват късметлиите?

— Искаш ли да си опиташ късмета?

Тя спря пред едно от казината и почувства студения въздух от климатика вътре. Пред нея се простираха безбройни редици с ротативки, няколко дори бяха изкарани на тротоара отвън. Пред повечето седяха хора, които пускаха жетони и натискаха дръжките. От време на време се чуваха радостни викове, придружавани от шума на монетите стичащи се от улея на машината като награда за упоритостта на играча, но по-често ротативките взимаха повече, отколкото даваха.

— Нямам чувството, че има голяма възвръщаемост — заяви тя, след като погледа няколко минути.

Той се засмя тихо.

— Не това е смисълът. Правило номер едно: никога не залагай, ако не можеш да си позволиш да загубиш. Правило номер две гласи: забавлявай се.

— Тези тук изобщо нямат вид на хора, които се забавляват — колебливо отвърна тя.

— Това е защото са забравили правило номер две, а може би дори и първото. Хайде, да влезем.

Тя обаче изчака още няколко минути, докато един мъж си тръгна от ротативка, която доста дълго не бе давала награда. Можеше да се предположи, че машина, която дълго е вземала без да дава, е вероятно да отпусне награда, отколкото машина, която току-що е дала печалба. Каролайн седна пред ротативката и се почувства като пълен идиот, когато пусна монета от четвърт долар. Джо застана зад гърба ѝ и нежно се засмя, след като тя не спечели нищо при първото превъртане. Каролайн бе пуснала повече от пет долара и вече започваше да се ядосва. Мърмореше закани и предупреждения, пусна нова монета, но отново не спечели нищо.

— Не забравяй второто правило — напомни ѝ Джо, гласът му издаваше, че той се забавлява от цялата работа.

Тя му обясни какво може да направи с второто правило и той се засмя.

Каролайн приближи стола си до ротативката и пусна нова монета. Натисна дръжката, картинките започнаха бясно да се въртят и след това една по една спряха на мястото си. Изведнъж зазвъняха звънчета, монети падаха от долния отвор и дори преляха на пода. Каролайн скочи от мястото си и се впери невярващ поглед в блестящите монети, докато останалите играчи се струпаха около нея, за да я поздравят. Появи се и усмихнат служител на казиното. Тя погледна Джо смаяно.

— Няма да мога да побера всички тези монети в джобовете си.

Той отметна глава и започна да се смее. Каролайн остана загледана в него и се почувства замаяна, когато я заля вълна на радост.

Мъжът от казиното, все още усмихнат, се намеси:

— С удоволствие ще ви обменим монетите в банкноти.

Така и направиха и за свое облекчение, Каролайн установи, че потокът от монети все пак не бе кой знае какво състояние — малко повече от седемдесет долара. Върна част от тях на Джо, а останалата прибра в джоба си.

— Забавлява ли се? — попита я Джо на излизане от казиното.

Тя се замисли за момент.

— Може би, но вече започвах да мисля за отмъщение към машината. Явно не съм роден комарджия.

— Най-вероятно — съгласи се той и я хвана за ръката, като леко я издърпа, за да избегне един мъж, който очевидно не гледаше къде върви. След това, обаче, не пусна дланта ѝ, както тя бе очаквала.

Каролайн сведе очи надолу. Ръката му бе едра и силна, пръстите бяха дълги, а дланта — покрита с мазоли, но я държеше нежно, сякаш си даваше сметка, че би могъл да ѝ причини болка, ако я стисне.

Никога не бе ходила, хваната ръка за ръка с някого и сега установи, че докосването на дланите е изключително интимно. Започваше да осъзнава, че поради страх бе изпуснала доста приятни неща в живота, но пък и никога до този миг не бе изпитвала желание да им се наслади. Всички мъже, които се бяха опитвала да я въвлекат във физическа връзка бяха провокирали досада, безразличие и дори отвращение у нея.

Каролайн можеше да измъкне ръката си. Това би било най-безопасната постъпка, но неясно защо нямаше желание да го направи. Затова се направи, че това изобщо не я притеснява. Ръката ѝ бе сгушена в неговата като птиче, което е намерило подслон и Каролайн се остави на удоволствието от това ново усещане.

Най-сетне стигнаха до пикапа и тя неохотно си призна, че не иска вечерта да свършва. Това бе първата ѝ среща, ако можеше да я нарече така, а вече бе към края си.

И двамата мълчаха по пътя към базата и неизбежно мислите ѝ се върнаха към целувката, която предстоеше. Чувстваше се едновременно развълнувана и притеснена. Още едно нещо, което щеше да ѝ се случи за първи път — първата целувка, която тя се бе съгласила да приеме доброволно. Самата тя не знаеше дали ще побегне от страх или ще се отдаде на ласките му.

Отговорът дойде съвсем скоро. Джо паркира пред квартирата, заобиколи пикапа и отвори вратата ѝ. Покрай тях минаваха други служители от базата, гледаха ги с любопитство и тя осъзна, че той много точно бе преценил ситуацията.

Извади ключовете от джоба си, отключи вратата и се обърна към него. Осветяваше ги само бледата светлина на лампата над главите им. Погледът ѝ бе сериозен и излъчваше беззащитност. Неговите очи блестяха като лед на слънце.

— Протегни ръка към мен — нежно нареди той и тя се подчини.

Силната му, топла длан хвана пръстите ѝ и той я притегли поблизо до него. Устните му се докоснаха до нейните, отмести ги и отново ги долепи. Той извърна глава настрана и незнайно как при това движение нейните устни се разтвориха, за да посрещнат неговите.

Целият той излъчваше топлина, удоволствие и... мъжественост. Уханието на тялото му я обгърна и Каролайн потрепери. Устните му все още бяха долепени за нейните. Усети върха на езика му и за момент това я върна към неприятните спомени на предишни, неканени и нежелани целувки. Тази обаче нямаше нищо общо с тях. Имаше чувството, че устните му я привличат като магнит и изпълват всичките ѝ сетива. Сякаш от дълбините на тялото ѝ я заля вълна на наслада; тихо изстена и отвори устни.

Целувката им бе толкова интимна, че тя се стресна. Чу, че отново изстена и след това се притисна плътно към неговото тяло, така че да му се отдаде изцяло, стъписана от подчиняващата мъжественост, която излъчваше този мъж.

Имаше чувството, че цялата гори, усещаше гърдите си опрени в мускулестото му тяло и допирът едновременно ѝ доставяше удоволствие и я караше да иска повече. Слабините ѝ изгаряха, все едно че малки въгленчета удоволствие се разпалваха. Стискаше ръката му с всичка сила.

Съвсем бавно той отмести устните си, макар да бе нужна цялата му воля, за да го направи. Отдаде се на изкушението да я целуне още няколко пъти по копринените, невинни устни, които толкова бързо му се отдадоха, след което трябваше да пусне ръката ѝ и да отстъпи назад. Така ѝ беше обещал. Нищо повече не искаше от това да влязат вътре и да я люби страстно, но въздържанието му сега щеше да му се отплати с много повече удоволствия занаяпред. Тя постепенно успокои учестеното си дишане, но нямаше никакъв контрол над кръвта, която бушуваше из вените ѝ.

— Три секунди — прошепна той.

Очите му я гледаха и тя бе втренчила поглед в него.

— Да — успя да промълви Каролайн. — Три секунди.

Тя не помръдна от мястото си. Джо постави ръце върху раменете ѝ и я завъртя.

— Влизай, Каролайн. — Гласът му бе тих и спокоен. — Лека нощ.

— Лека нощ. — Тя се подчини и бързо влезе в квартирата си. Преди да затвори вратата се обърна към него. Очите ѝ излъчваха неразгадаеми емоции. — Това беше много по-дълго от три секунди.

Запали лампата и заключи вратата. Когато натисна дръжката на бравата, за да се увери, че е заключено, чу потеглянето на пикапа. Той изобщо не се бе изкушил да изчака няколко секунди или да почука на вратата ѝ. Беше изпълнил мисията си, да оповести „връзката“ им и явно за него нямаше друга причина да се мотае наоколо.

Каролайн се отпусна на дивана и прекара доста време така, без да помръдне. Трябваше да премисли доста неща и най-удобно бе като седне спокойно и събере мислите си. Сега обаче ѝ бе доста трудно да го постигне, защото първо ѝ се налагаше да успокои чувствата си.

Не беше нужно да е психоаналитик, за да осъзнае, че домашното ѝ възпитание, постоянния ѝ избързан напредък и собствената ѝ природа се бяха комбинирала и я бяха превърнали в странна и излишна за другите. Досега обаче това напълно пасваше на нейното желание. Никога не се бе притеснявала, че не умее да общува с противоположния пол, просто защото никога не бе изпитвала интерес към даден мъж. Затова връзките ѝ с външния свят не представляваха проблем за нея — досега.

Едва сега бе срещнала човек, който да я привлича и Каролайн искаше и той да е привлечен от нея. Но как би могла да го постигне? Докато нейните връстнички се учеха да привличат погледите на мъжете, тя учеше физика. Вярно, беше невероятен специалист по лазерна оптика, но нямаше и най-бегла представа какво значи да флиртуваш.

Защо не си бе паднала по някой по-обикновен мъж, например физик, който също щеше да е прекарал по-голямата част от живота си в учене и също като нея щеше да е непохватен във взаимоотношенията с другите? Но не, вместо това тя бе неустойимо привлечена от невероятен боен пилот, по който повечето жени си губеха ума само след един поглед от диамантено сините му очи. Не беше експерт по целувките, но той определено бе, и Каролайн умираше от срам при мисълта, че сигурно се представи като пълна левачка. Той само държеше ръката ѝ, както ѝ бе обещал, а тя буквално му се нахвърли.

Много ясно си спомняше, че се бе притиснала към тялото му, галеше се у него като котка и имаше чувството, че всеки момент ще се строполи в краката му.

Макензи се държа много мило през цялата вечер. Отнасяше се към нея като към приятел, така че тя напълно се отпусна и наистина се забавлява. Не можеше да си спомни кога за последен път се е наслаждавала, след като е прахосала времето си толкова безполезно. В детството си никога не си бе играла на обикновени игри; родителите ѝ стриктно следяха заниманията ѝ, така че всяка игра да допринася за образованието ѝ. За тяхна радост, тя растеше любознателно, жадно за нови знания дете. Не че детството ѝ не бе щастливо, просто бе различно от това на повечето деца.

Сега бе изправена пред непозната за нея територия, а нейният подход в такива случаи бе да разгледа проблема от всички страни. Не знаеше точно как да използва това, с което я бе надарила природата, но щеше да се научи.

Първата стъпка за разрешаването на който и да е проблем включваше изчитане на всичко написано по въпроса. Все още бе достатъчно рано, така че повечето хора не си бяха легнали, а в базата се оказа, че има доста жени, които с удоволствие ѝ услужиха с най-различни списания, в които Каролайн се надяваше да открие напътствия. Оказа се, че наистина има доста статии по този въпрос, и дори откри една посветена на пилотите на бойни изстребители. Прекара следващите няколко часа в изчитане на всевъзможни материали, като „Той е Лош, Лош, Лош! Защо тогава продължавате да го обичате?“ или „Как да откриете чистото злато сред боклуците или кога да не се отказвате!“. Страниците на списанията бяха изпълнени с лъскави снимки на красавици, високи около метър и седемдесет и около петдесет килограма; по-голямата част от теглото очевидно се дължеше на гърдите и косите им. Научи как да открие дали гаджето ѝ я мами и как да му отмъсти. Разбра няколко хитрости около бизнеса с недвижими имоти, прочете съветите как да започне собствена компания, както и как да спечели на блекджек — това щеше да запомни — и къде да отиде на почивка. Интересно четиво. Може би трябваше да се абонира.

Статията за пилотите на бойни изстребители беше дори по-интересна.

Пристигна в офиса още преди зазоряване, облечена в свободен, лек костюм. Тази сутрин при избора ѝ на облекло в нея се бореха желанието да е съблазнителна и строгите ѝ изисквания за удобство и разбира се, удобството надделя. Още повече, температурите през деня надхвърляха тридесет градуса.

Взе докладите за тестовете, които щяха да провеждат днес и си отбеляза наум няколко неща относно компютърната програма, за които искаше да разпита Кал. Самата тя бе преминала обучение за работа с компютри, добро допълнение към физиката. Пусна устройството и се захвана да проверява дали всичко е наред.

— Откога си...

Каролайн подскочи, когато чу гласа зад гърба си, рязко се изправи и се завъртя, така че стола ѝ се претърколи. Джо протегна ръка точно навреме, преди десният ѝ юмрук да попадне в лицето му. Секунда по-късно улови и лявата ѝ ръка, която също се целеше в него.

— Не го прави никога повече — извика тя и се изправи на пръсти, така че да го гледа в очите. Нейните все още бяха изпълнени с ужас. — Какво се опитваш да постигнеш, да ми докараш инфаркт? Отсега нататък ще свиркаш, преди да стигнеш до вратата ми!

С ловко движение той изви ръцете зад гърба ѝ, като продължаваше да държи здраво юмруците ѝ. Така гърдите ѝ се долепиха в тялото му, и тя остана притисната в прегръдката му.

— Не исках да те изплаша — извини се той. — Но ако винаги първата ти реакция е да нападаш, би трябвало да се научиш как да го правиш, така че да не свършиш в капан като този.

Забеляза, че в тъмнозелените ѝ очи проблесна интерес и разбра, че е отклонил вниманието ѝ от факта, че я държи плътно долепена към себе си.

Каролайн обмисли положението. Опита се рязко да освободи ръцете си, но той я държеше здраво и нямаше никакъв шанс да се измъкне от желязната му хватка. На това отгоре, беше ужасно висок.

— Все още мога да те изритам.

— Така е, но си много близко, за да го направиш с достатъчно сила. Сигурно ще ме заболи, но не чак толкова, че да те пусна. Ако съм решил да те нападам, миличка, точно сега си в голяма опасност.

Тя отново се опита да се освободи, но той я държеше плътно до мускулестото си тяло. Каролайн потрепери от неочакваното удоволствие, което изпита, обгърната от топлината и аромата на тялото му. Той ухаеше съблазнително; никога досега не бе срещала мъж, който да ухае така. Не бе просто миризма на сапун или парфюм. От тялото му струеше аромат на мускус, едновременно деликатен и силен, който я изкушаваше да зарови лице в прегръдките му и да се потопи изцяло в уханието. Реакцията ѝ бе мигновена — зърната на гърдите ѝ набъбнаха и усети пареща тръпка в слабините си.

Каролайн се изкашля и се опита да не обръща внимание на реакциите на тялото си. Все пак се намираха в кабинета ѝ. Наистина, искаше да изпита насладите, които този мъж можеше да ѝ предложи, но не и тук.

— Какво трябва да направя, когато искам да се защитя?

— Първо, добре е да овладееш малко хватки за самозащита — отговори Джо и бързо я целуна по устните, след което я пусна.

Целувката му сякаш я опари и тя прокара език. Погледът му се плъзна върху устните ѝ и очите му потъмняха.

— Какво ще ме посъветваш? — продължи тя, като се завъртя, вдигна стола си и се обърна към компютъра. Изключи машината, само за да има с какво да се занимава, след това се извърна лице към него и го погледна с ослепителна усмивка. — Бойни изкуства?

— Най-обикновен уличен бой ще ти свърши повече работа. Само той може да те научи да побеждаваш с каквито и да е средства и да не мислиш за честен бой. Това са най-важните принципи.

— Имаш предвид, хвърляне на пясък в очите на другия и такива работи?

— Имам предвид всяко нещо, което ще ти е от полза. Важното е да победиш, за да оцелееш.

— Ти така ли се биеш? — попита го Каролайн. Изпитваше отчаяна нужда да седне, защото краката ѝ трепереха, но знаеше, че ако го направи, той ще се извиси над нея още по-висок. Вместо това се облегна на ръба на бюрото. — На това ли ви учат в Академията?

— Не, така са ме учили да се бия като дете.

— Кой те е учил?

— Баща ми.

Каролайн реши, че може би така правят бащите, които имат момчета. Нейният я бе учил на таблицата за умножение, което не беше точно същото.

— Попаднах на статия за типичния пилот на боен изстребител — смени темата тя. — Интересно четиво. Доста сте стереотипни.

— Така ли? — попита той и показа белите си зъби в широка усмивка.

— Да, но в много отношения ти си нетипичен представител. Първо си прекалено висок, което те прави по-подходящ за пилот на бомбардировач. Всички бойни пилоти сте интелигентни, агресивни, арогантни, и упорити като булдози. Може би инатливи е по-точната дума.

Джо скръсти ръце върху гърдите си. Тъмните му мигли засенчиха блестящите очи.

— Бойните пилоти имат невероятно зрение и светкавични реакции. Повечето са със сини или светли очи, както е в твоя случай. И нещо интересно, повечето имат момичета.

— Ще ми е интересно да проверя последното — бавно изрече той.

Тя се прокашля отново и попита:

— Защо ти викат Мелез?

Крайчецът на устните му се повдигна в едва забележима усмивка.

— Защото съм мелез. Наполовина съм индианец.

Каролайн толкова се изненада, че го зяпна.

— Истински местен американец?

Джо повдигна рамене.

— Наричай го както искаш, аз винаги ще се наричам мелез. Произходът ми няма да се промени, независимо с какви имена го кръщават.

Гласът му бе небрежен, но Джо внимателно следеше всяка нейна реакция.

Тя също го изучаваше напрегнато. Кожата му наистина бе доста тъмна, с бронзов загар, но тя бе решила, че това се дължи на силното пустинно слънце. Гъстата, черна коса бе права, имаше високи, изпъкнали скули, правилен нос и плътни, изписани устни. Очите му,

обаче, не се вписваха в картината. Тя се намръщи и обвинително попита:

— Защо тогава имаш сини очи? Сините очи са рецесивен ген. Би трябвало да си тъмноок.

Джо бе притеснен как ще реагира тя към произхода му, но нещо в думите ѝ го накара да се успокои. Как би могла да реагира Каролайн, освен като поиска повече информация? Не се шокира или отврати от смесения му произход, както все още реагираха някои хора, нито пък се впечатли — както повечето жени се впечатляваха от професията му. Не, нищо подобно. Тя мигновено бе преминала към генетичния въпрос защо е със сини очи.

— И двамата ми родители са мелези — обясни той. — Генетично и аз съм наполовина индианец, наполовина бял, но съм получил рецесивния ген на сините очи и от двама им. Всъщност, аз съм една четвърт команч, една четвърт кайова и една втора бял.

Каролайн кимна удовлетворено, след като бе разгадала мистерията около цвета на очите му.

— Имаш ли братя и сестри? — с нескрит интерес продължи да разпитва тя. — Какъв цвят са техните очи?

— Имам трима братя и една сестра. По-точно, те са ми природени братя и сестри. Майка ми е починала, когато съм бил бебе. Втората ми майка е бяла, със сини очи. Както и братята ми. Баща ми вече се съмняваше, че някога ще има тъмнооко бебе, когато се роди сестра ми.

Каролайн бе очарована от картината, която той обрисуваше пред очите ѝ.

— Аз съм единствено дете. Когато бях малка много си мечтаех да имам братче или сестриче — отвърна тя, без да съзнава каква тъга издаваше гласът ѝ. — Весело ли е с толкова много роднини?

Джо се усмихна, извъртя стола с крак и се отпусна тежко върху него. Каролайн продължаваше да стои облежната на бюрото, не защото това бе най-безопасната позиция, а просто защото вече не обръщаше внимание на това.

— Бях на шестнадесет, когато баща ми се ожени за Мери, така че не съм израснал с тях. Но наистина е много забавно. Бях достатъчно голям, за да мога да се грижа за бебетата. Най-хубавите ми моменти са, когато се върна у дома в отпуска и те се накачулват върху мен като

малки маймунки. Татко и Мери винаги си взимат една свободна вечер, когато се прибера, така че оставам сам с децата. Вече не са малки, но е все така забавно.

Каролайн се опита да си представи този едър, всяващ страх мъж наобиколен от малки дечица и напълно отпуснат край тях. Докато говореше за тях гласът му стана невероятно мек. Едва сега тя си даде сметка каква бариера бе издигнал Джо между него и външния свят, която явно напълно изчезваше, когато е със семейството си. При тях той можеше да охлаби железния контрол, който иначе проличаваше във всяко негово движение, можеше да захвърли непроницаемото изражение в очите си.

Отношенията с подчинените му бяха напълно различни. Те се базираха на партньорство, което почти винаги се поражда между хора, разчитащи един на друг. В тези отношения нямаше нищо лично и до голяма степен изискваха от него да запазва контрола си във всякакви ситуации. В този момент Каролайн изпита хлад, все едно че се е изгубила и е съвсем сама, само защото не бе част от неговия личен свят. Искаше ѝ се той да свали гарда си пред нея, да ѝ позволи да опознае истинския му характер и да я приеме като близка.

След наскоро откритата ѝ женственост, сега Каролайн осъзна още един факт, който бе изключително болезнен — искаше двамата да станат толкова близки, че той да разкрие същинската си природа пред нея. Болеше я, защото знаеше, че това е почти невъзможно. Със свито сърце, Каролайн си даде сметка за още едно нещо — след като това бе толкова важно за нея, значи бе далеч по-емоционално обвързана, отколкото бе признала пред себе си.

Осъзна, че в продължение на няколко минути седи, мълчаливо вперила поглед в него. Джо също я наблюдаваше, без да говори, едната му вежда бе леко повдигната в очакване тя да каже нещо. Изчерви се цялата, без да знае защо. Той стана бързо от стола и застана толкова близо до нея, че краката му се допряха в нейните.

— Какво ти се върти в главата, скъпа?

— Ти — изстреля тя.

Защо стоеше толкова близо до нея? Сърцето ѝ започваше да бие по-учестено. Какво имаше у този мъж, че мозъкът ѝ блокираше, а тялото ѝ полудяваше всеки път, щом се доближи?

— Какво за мен?

Опита се да измисли нещо остроумно и небрежно, но никога досега не ѝ се бе налагало да прикрива чувствата и мислите си.

— Не знам нищо за мъжете. Нямам представа как да се държа в тяхно присъствие, нито пък как да ги привличам.

Изражението му стана дяволито.

— Доста добре се справяш!

Това пък какво би трябвало да означава? И с него се бе държала по обичайния си арогантен начин, който обикновено пропъждаше мъжете доста бързо. Сега се оказа много по-трудно, отколкото си беше представяла. Изненада се, че е попаднала в ситуация, в която не знае как да постъпи, което почти никога не ѝ си случваше.

— Така ли? Добре! Не съм срещала мъж, който да искам да привлека, затова просто не съм наясно какво се прави в такива случаи. Зная, че ти искаш да се преструваме, че имаме връзка, само за да не ме закачат твоите момчета, но се чудя дали имаш нещо против, ако я направим „по-истинска“?

— Точно колко „истинска“ имаш предвид? — развеселено попита Джо.

Това отново я обърка.

— Откъде да знам? Единственото, което знам, е, че ме привличаш като мъж и много ми се иска и аз да те привличам като жена. Никога досега не ми се е случвало подобно нещо, още повече, че ти очакваш от мен да играя игра, чиито правила не зная. Все едно да кажеш на човек, който никога не е чувал думата футбол: „Хайде, приятел. Ето ти топката, играй!“.

Джо мислено се захлади на строгостта в гласа ѝ, но неговият бе спокоен и хладен, когато отвърна:

— Разбирам какво имаш предвид.

— Е, и? — Тя въпросително разтвори ръце. — Ще ми обясниш ли какви са правилата, ако изобщо искаш да играеш тази игра, разбира се!

— За мен ще е удоволствие.

Изрече думите провлачено. Тя го погледна неуверено, чудейки се дали не ѝ се подиграваше.

Джо обхвана бедрата ѝ с ръце и я избута върху бюрото. Каролайн заби нокти в бицепсите му. Никой досега не я бе докосвал по този начин, освен един особено арогантен пубертет, който се опита, но бе

запратен в боклукчийското кошче. Стоманено твърдите мускули, които усещаше под дрехата му ѝ подсказваха, че едва ли ще успее да запрати Джо където и да е.

Той се приближи още по-близо и незнайно как бедрата му разтвориха нейните. Тя погледна шокирано. Той буквално се намираще между краката ѝ. Отметна глава рязко назад и преди да се усети, той бързо я целуна по устните. Контрастът между напълно безобидната целувка и доста опасната поза на тялото му я объркаха още повече.

Джо обгърна лицето ѝ с ръка и нежно погали високите скули; пръстите му се плъзнаха по кадифената ѝ кожа. С другата си ръка я притегли към себе си, така че сега наистина бяха долепени един за друг.

Сърцето на Каролайн биеше до пръсване, не можеше да си поеме въздух и едва седеше изправена. Имаше чувството, че костите ѝ са се втечнили и тя се отпусна в ръцете му.

Джо я целуна отново, този път целувката му бе по-настоятелна. Напълно безпомощна, тя отвори уста и отвърна на ласката. Бедрата му се движеха между нейните ритмично, точно както устните им си играеха.

Каролайн отново изпита познатите усещания от предишната вечер. Езикът му я приканваше, уханието на кожата му я опияняваше. Гърдите ѝ пулсираха от желание и точно както предния ден, изглежда единственото успокоение бе допирът в неговото тяло. Изживяването бе по-разтърсващо, отколкото можеше да понесе, но единствената алтернатива бе да се отдръпне от прегръдката му, а тя нямаше сили да го направи.

Той обаче имаше. Неочаквано я освободи от ръцете си и се отдръпна. Каролайн залитна и той обгърна раменете ѝ. Тя го погледна с диво изражение в очите си. По дяволите неговия контрол! Защо той не изпитваше поне частица от страстта, която обгръщаше нея? Той със сигурност бе възбуден, но това изобщо не бе повлияло на самоконтрола му, докато тя едва се държеше.

— Правилата са много прости — спокойно заговори той. — Постепенно трябва да свикнеш с ласките ми и така ще открием какво ти доставя удоволствие. Няма да бързаме, а ще предприемаме по една стъпка всеки път. Довечера ще те взема в седем!

Целуна я отново и излезе точно толкова безшумно, както и влезе. Каролайн остана на бюрото, като се опитваше да успокои пулса и дишането си и да се пребори с тъпата болка в тялото си. Беше в сериозна опасност. Разбираше, че я чакат големи неприятности. Бе започнала нещо, с което не можеше да се справи, а сега осъзна, че няма сили да го прекрати.

Ако не бъркаше, Джо Макензи бе твърдо решен да започне връзка с нея. Истинска любовна връзка, която включваше секс, ласки и всичко, което може да се очаква от двама възрастни хора. И тя го искаше не по-малко от него; бе изпълнена с желание, макар да си даваше сметка, че за него това може би ще е поредната любовна авантюра, а за нея ще значи нещо много повече. Той винаги щеше да запази железния си самоконтрол, никога нямаше да я допусне близо до себе си и винаги щеше да си остане дистанциран и неразгадаем, докато тя вече бе на път да му даде сърцето си.

ПЕТА ГЛАВА

Тестовете за деня преминаха успешно и Каролайн си отдъхна с облекчение, тъй като по време на изпитанията изобщо не успя да събере мислите си. Ейдриън подхвърли няколко жлъчни забележки по неин адрес, щом останаха насаме, но тя го обезоръжи, като му се усмихна безразлично. Не можа да се концентрира и това я смути. Никога досега не ѝ се бе случвало подобно нещо. Притежаваше невероятна способност да съсредоточава вниманието си; дори един от преподавателите ѝ се бе пошегувал, че и земетресение да започне, тя пак ще продължи да чете, и не беше далеч от истината.

Не бе предполагала, че някакъв мъж може до такава степен да я обърка, особено като се имаше предвид, че той дори не ѝ обръщаше кой знае какво внимание. Не му се налагаше, осъзна Каролайн. Предишния ден съвсем ясно ѝ бе обяснил намеренията си и след като бяха видени да се целуват пред вратата ѝ, сега всички в базата смятаха, че тя е жената на полковник Макензи.

Той беше лидерът на групата и никой от подчинените му не би посмял да му се изправи на пътя. Каролайн бе стъписана колко малко се бяха променили нравите от праисторическите времена, макар тя също с радост да им се подчини, като излезе с него. Сега вече имаше върху какво да помисли. Дали бе излязла с Макензи заради разумното му предложение, или защото подсъзнателно се бе почувствала длъжна да се покори на най-силния?

Не! Никога не се бе чувствала длъжна, подсъзнателно или съзнателно, да се подчинява на когото и да било. Беше излязла с него, чисто и просто защото сърцето ѝ се разтуптяваше до пръсване, щом го види и нямаше смисъл да търси други извинения.

Върнаха се в офиса и започнаха да преглеждат резултатите от тестовете, както и да подготвят докладите за предстоящите полети. Кал извъртя стола си към нея.

— Е, как мина срещата с шефа?

Въпреки усилията си, ръцете ѝ мигновено започнаха да треперят и тя пусна листовете на бюрото.

— Съвсем нормално. Защо питаш?

За нейна изненада, очите му излъчваха загриженост.

— Никога не съм те виждал да излизаш на срещи с мъже и просто исках да се уверя, че той не те заставя да го правиш насила. Макензи ръководи проекта и има доста голямо влияние, не само тук, в базата, но дори и в Пентагона.

Думите му искрено я трогнаха.

— И реши, че може да ме е изнудил да изляза с него, ако искам да остана на работа тук?

— Нещо такова.

Каролайн потупа ръката му в знак на благодарност.

— Благодаря ти, но няма нищо такова.

— Хубаво. Ейдриън не те дразни много, нали?

— Не му обръщам никакво внимание, така че сигурно не ме дразни много.

Кал се усмихна и се върна зад бюрото си.

Каролайн погледна часовника си, оставаха още три часа и половина до седем. Винаги досега работата ѝ я бе поглъщала изцяло, но наред с липсата на концентрация, явно ставаше от онези служители, които постоянно броят часовете в офиса си. Никой не я бе предупредил, че срещите с мъже погубват работоспособността ти.

За първи път в живота си тръгна заедно с всички останали. Бързо се прибра в квартирата си, включи климатика на максимална степен и влезе да си вземе душ. Когато излезе от банята, си даде сметка, че нито знае къде ще ходят вечерта, нито как да се облече.

Погледът ѝ попадна върху телефона. Можеше да му се обади. Не знаеше номера му, но това не бе проблем, тъй като операторката в базата щеше да ѝ го даде. Това бе най-разумното нещо, което можеше да направи. А тя винаги бе вярвала в силата на разума, затова грабна слушалката и започна да върти.

Той вдигна още на първото позвъняване.

— Макензи слуша!

Божичко, гласът му звучеше дори по-плътен по телефона. Тя си пое дълбоко въздух.

— Каролайн се обажда! Къде ще ходим довечера?

Точно така, това бе най-правилната стратегия. Никакви глупости и лигавщини, просто една молба за повече информация.

— Облечи си пола — бързо отвърна той, мигновено разбрал смисъла зад въпроса ѝ. — Нещо, което няма да ми попречи да те докосвам.

Каролайн чу изщракване и се втренчи в слушалката. Проклетият Макензи ѝ беше затворил телефона! На това отгоре, сърцето ѝ отново биеше до полуда. Да върви по дяволите! Не беше честно. Тя се разкъсваше от паника, страх, очакване и желание, докато той сигурно бе спокоен като скала.

Пола? Как ли пък не! В никакъв случай нямаше да седне в пикапа до него и да очаква всеки момент да прокара силните си, топли ръце по бедрата ѝ. Ако си беше държала устата затворена, тя вероятно наистина щеше да облече пола, защото бе по-подходящо при тези температури, но ако го направеше след думите му, той щеше да го приеме като позволение да прави с нея каквото си поиска. Не че тя не го желаше. Просто той ѝ бе обещал, че няма да бързат, а това изобщо не ѝ звучеше като бавно и постепенно опознаване. Пък и искаше да притежава известен контрол над ситуацията. Това, което най-силно желаше, бе да разруши неговия самоконтрол, така че и той да изпита страстта до границата на полудяване, както и тя.

Каролайн седна на леглото и няколко пъти си пое и въздух, за да се успокои. Може би монахините са прави. Мъжете очевидно разбиват психическото здраве на жените.

Облече панталони в цвят каки и бяла вталена блуза. Съвсем близо до пола...

Той почука на вратата ѝ точно в седем и когато тя му отвори, Джо избухна в смях.

— Какво си помисли? — попита той, все още засмян. — Че съм някакъв опасен вълк, който ще те награби?

— Мина ми през ума.

Изчака я, докато провери, че всеки електрически уред е изключен, след това заключи вратата и отново натисна бравата, за да се увери, че е заключено. Тя наистина бе твърде предпазлива жена. Той обгърна талията ѝ, докато вървях към пикапа.

— Няма за какво да се тревожиш — успокои я той. — Няма да те изяждам. — Минаха три секунди и той добави: — Не още.

Усети как тя подскочи. Странната смесица от неопитност и сексапил постепенно го влудяваше. Когато я целуна предишната вечер, тя му отвърна със страст и желание, но в същото време усещаше, че много лесно би могъл да я изплаши и тя да побегне от него. Напомняше му на млада кобила, при която за първи път водят жребец — изплашена и нервна, готова да хапе и рита, а жребецът безпогрешно улавя, че тя е повече от готова да го приеме и желанието да го направи го подлудява. Е, той бе успокоил доста кобили в това положение и знаеше точно как да го направи.

Джо я качи на седалката в пикапа, преди тя да е размислила и да седне на шофьорското място. Цял ден в ума му се въртеше предложението, което тя му отправи сутринта, както и директния начин, по който го направи. Каролайн не знаеше как да се държи фриволено, да флиртува или да говори с намеци и беше изрекла думите направо и бе останала напълно уязвима пред него.

Искаше му се да я вземе в ръце, да я прегърне и да я научи как да се пази. Нямаше никакви защити към околния свят и дори не го осъзнаваше. Всичко в нея бе едно към едно, никакви задни мисли или пози. До този момент не бе срещал жена, която да го помоли за подобно нещо — да я научи на всичко за мъжете и секса. През целия ден споменът за думите ѝ го възбуждаше и той постоянно ругаеше стегнатата униформа.

Сега бе облечен в джинси и не се чувстваше много по-добре. По дяволите, трябваше да се освободи от тях, след което да задоволи неистовото си желание към нея — за предпочитане в този ред.

— Къде отиваме? — попита тя и отмести непослушен кичур от косата си, който непрестанно падаше пред очите ѝ.

— Обичаш ли мексиканска кухня?

Очите ѝ веднага светнаха.

— „Такос“ — измърка тя. — „Енчиладас“, „Сопапияс“.

Джо се засмя.

— Получаваш ги. — Тъй като косата ѝ продължаваше да се развява пред лицето, той я попита: — Искаш ли да вдигнем прозорците и да пусна климатика?

— Не, приятно ми е така. — Замълча за момент, преди да добави: — Корветът ми е кабриолет.

Той се усмихваше, когато върна вниманието си върху пътя. Би трябвало да я кръстят Парадокс, защото постоянно го изненадваше с напълно противоречиви черти от характера си.

Отидоха в любимия му мексикански ресторант във Вегас, където приготвяха най-вкусните енчиладас. Ледената маргарита я накара да се отпусне и напълно да забрави нервността си. Джо си поръча чиста вода, което ѝ се стори странно.

— Мислех, че пилотите пият много — каза тя.

— Повечето наистина го правят — бавно отвърна той.

— Но не и ти?

— Не. Забранено ни е да пием, ако на другия ден ще летим. Държа да притежавам железен контрол над себе си и машината, когато летя. Законите на физиката и аеродинамиката не правят изключения. — Той вдигна чашата си за тост. — Освен това съм мелез. Не пия алкохол.

Тя кимна с глава.

— Защо тогава другите пилоти пият много?

— За да се разтоварят. Когато си горе, доста дълго време си напрегнат до максимум и адреналинът изгаря вените. Не можеш просто така да се приземиш и да се върнеш в нормалното си състояние. Във всеки миг в небето животът ти виси на косъм, дори и при рутинни полети. По дяволите, няма такова нещо като рутинен полет!

Искаше да го попита нещо за „Нощно крило“, но се сети къде се намират и реши да го отложи. Каролайн не рискуваше секретността на проекта при никакви обстоятелства.

След като се навечеряха, тя го попита:

— А сега какво ще правим?

Мигновено съжали за въпроса си. Както и за „Маргаритата“. Сега разбра какво бе имал предвид той, като каза, че алкохолът пречи на железния ти контрол.

— Сега ще играем.

И очевидно бе напълно сериозен. След десет минути стигнаха миниатюрно игрище за голф. Каролайн повдигна стика.

— Никога досега не съм играла голф.

— Очевидно с мен ще направиш много неща за първи път — с влудяващо спокойствие отвърна той.

Тя се намръщи и вдигна стика.

— Може пък и да не ги направя.

Той я целуна небрежно, като измъкна стика от ръцете ѝ толкова ловко и бързо, че тя дори не разбра как го направи. Ядосана, тя си помисли, че ако се бе родил в друго време, от него би станало непобедим воин.

— Първият ти урок — изрече той, обърна я, застана зад гърба ѝ и обви ръцете си около тялото ѝ, нагласи дланта ѝ върху дръжката и ѝ показа как да удари топката, бавно и премерено, без да използва цялата си сила. Силата не беше от решаващо значение при мини голф; за да спечелиш, трябва да притежаваш безпогрешна преценка и координация.

Още при първия удар вкара топката в дупката на игрището.

— На теб не ти е за първи път — обвинително изрече тя.

— Както и други неща.

— Ново правило. Всяка измама от твоя страна ще прибавя по още един удар.

— Съгласен. Така ще играем по-дълго.

Искаше да запрати топката в главата му и да си тръгне, но вместо това се засмя и го остави да изиграе допълнителния си удар. Правилата са си правила.

Дори за нейна изненада, тя очевидно притежаваше вродена способност да преценява разстоянието, силата и посоката и се оказва достоен съперник, макар че играеше за първи път. Той беше роден състезател и не я оставяше да спечели, като демонстрира завидна концентрация и координация между ръцете и очите.

Каролайн бе също толкова твърдо решена да излезе победител, затова играта премина в мълчание. Завършиха наравно и той отбеляза, че това се дължеше единствено на наказателния удар, който тя прибави към неговите.

— Хайде тогава да играем още — предизвика го тя. — Няма да броим тази. Играем две от три.

— Става.

Изираха още пет игри, защото две от тях отново завършиха наравно. Той спечели първата, тя втората, следващите две постигнаха еднакви резултати. Джо победи при петата.

Каролайн бе намръщена и сърдита, когато прибираха стиковете си и Джо си припомни изражението на лицето ѝ предишния ден, когато ротативката в казиното обираше парите ѝ и отказваше да ѝ даде печалба. Тогава му се строи, че тя всеки момент ще я заудря, когато за щастие машината я възнагради. Тя изобщо не даваше вид на човек, който лесно губи. Не обичаше пораженията. И Джо идеално я разбираше, защото и той бе същият.

На връщане към базата, той отби от главния път, продължи още половин километър навътре в пустинната, след което спря и изключи фаровете и мотора. През отворените прозорци сякаш нахълта тишина.

— Готова ли си за още един първи урок?

Каролайн се напрегна.

— По какво?

— Паркиране.

— Благодаря, но този урок го минах, когато взех шофьорската си книжка.

Той се засмя на сприхавия ѝ отговор, но усети, че така тя прикриваше нервността си.

— Ето какви са правилата. Първо, няма да се любим. Първият ти път ще е в голяма, удобна спалня, а не на предната седалка в пикап. Второ, няма да събличаме дрехите си, защото ако го направим, първият ти път ще бъде на предната седалка на пикап.

Каролайн се изкашля.

— Звучи ми доста трудно.

— Така е — отвърна той и се засмя. Джо се отмести от волана и малко след това тя се оказа в скута му. Намести се, така че той застана с гръб, облегнат на вратата, опъна краката си върху седалката, докато тя легеше върху него, главата ѝ бе отпусната на рамото му и той нежно я целуваше.

Ако прозорците бяха вдигнати със сигурност щяха да се запотят. Устните му бяха топли, приканващи и страстни и тя напълно загуби представа за времето. Из тялото ѝ се разнесе вълна на наслада и Каролайн обви ръце около врата му.

Джо погали гърдите ѝ. Докосването я шокира и тя отдели устните си от неговите. Той веднага я придърпа към себе си и след малко тя се отпусна и започна да стене от удоволствие, а зърната на гърдите ѝ набъбнаха в ръцете му.

— Харесва ли ти? — измърмори той. — Или искаш да спра?

Харесваше ѝ, и то прекалено много, така че със сигурност не искаше Джо да спира. Гърдите ѝ туптяха и изгаряха и топлината се разнесе към слабните ѝ. Силните му пръсти нежно я галеха, сякаш се боеше да не ѝ причини болка. Каролайн изстена и се изви в ръцете му.

— Каролайн, искаш ли да спра? — бързо прошепна го. — Или искаш още?

— Не спирай — изрече тя, гласът ѝ бе подрезгавял от възбуда. — Моля те, не спирай.

— Няма. — Джо я целуна, сякаш за да я увери в думите си. — Сега ще разкопча блузата ти и ще си пъкна ръката вътре. Искаш ли?

Как щеше да издържи всичко това, след като вече се чувстваше като разпиляна на сто парчета? Но когато чу думите му, Каролайн осъзна, че иска да усеща ръката му върху гърдите си, че дрехите бяха влудяваща пречка между тях.

— Искам — измърмори тя и в същия момент започна да разкопчава неговата риза. Искаше да усети голата му кожа под пръстите си, както искаше той да не спира да я гали.

Дългите му пръсти се плъзнаха по тялото ѝ, опипаха сутиена и се спряха на предната закопчалка.

— Добре — прошепна той и сръчно я разкопча. Изведнъж се почувства съвсем уязвима без дрехите си. Топлата му, силна длан погали гърдите и се спря на зърната. Тя се чу, че извиква и зарови лице в рамото му, за да заглуши стоновите си.

Джо се отмести, така че се облегна на една страна, а тя легна по гръб. Имаше чувството, че е кукла и не може да направи нищо, за да го спре. Той разгърна ризата ѝ, така че гърдите ѝ напълно се оголиха и слабата светлина от звездите ги освети. Беше гледала подобни сцени във филми, но се оказа напълно неподготвена, когато той се наведе, целуна зърното ѝ и започна да си играе с език. Каролайн се изви бясно в ръцете му, усетила, че я залива вълна от непоносимо удоволствие и цялото ѝ тяло потрепери от възбуда. Неочаквано той се оказа върху нея.

Сърцето ѝ биеше толкова бързо, все едно всеки момент ще се пръсне и кръвта бушуваше из вените ѝ. Тя вкопчи пръсти в него и се намести под тежестта на силното му тяло. Макар че всичко това ѝ бе непознато, у нея се обади някакво примитивно чувство за правилност.

Джо се помръдна, така че бедрата ѝ се разтвориха и той застана между тях.

— Така ще бъде, когато се любим — прошепна той, намокри врата и деколтето ѝ с целувки, след което устните му се спряха върху зърната ѝ.

Продължи да говори съвсем тихо, така че тя едва чуваше думите му.

— Ще се движа така, бавно и нежно, докато и двамата стигнем до кулминацията. — Тялото му се движеше ритмично и Каролайн разтвори още повече бедрата си. Искаше да проговори, да го помоли да направи нещо, за да успокои непоносимото желание, което я изгаряше, но не успя да изрече и думичка, затова просто заби нокти в раменете, сякаш така му даваше знак.

— И тогава, когато и двамата не можем да издържаме повече, ще започна да се движа по-бързо, за да проникна по-дълбоко в теб.

Тя издаде див, умолителен звук и обви краката си около него. Глезенът ѝ се удари във волана и за момент болката измести мислите ѝ, но за съжаление за съвсем кратко време. Каролайн се извиваше под него, изпълнена с жар.

Джо затаи дъх, когато видя красивото ѝ лице, на което бе изписано страстно желание. Тялото ѝ изгаряше за нещо, което не познаваше, но усещаше удоволствието и нищо не я спираше да иска да стигне докрай. До полудяване искаше да свали панталона ѝ, той да се съблече и да проникне в нея, бързо и диво, точно както ѝ бе обяснил. Искаше тя да лежи гола под него и да я обладае необуздано. Сега из вените му кипеше кръвта на неговите прадеди, кръвта на непобедими и смели воители. Представи си как я люби, докато слънчевите лъчи гаят голите им тела, а по тях се усеща уханието на земята. И тя му се отдаваше изцяло, също толкова страстна и дива, както него самия. От първия миг, в който я видя, усети вулкана, който кипи вътре в нея, добре прикрит и контролиран, но все пак, готов всеки момент да избухне.

Не беше възнамерявал да стигне толкова далеч, но тя бе същински пожар в ръцете му и бе откликнала с неподозирана горест. Сега обаче не бе нито времето, нито мястото, пък ѝ той ѝ обеща, че тази вечер няма да се любят. Каролайн трябваше да разбере, че може да му има доверие, затова бе време да възвърне контрола над себе си,

не беше никак лесно, но постепенно желязната му воля победи и той бавно се отмести.

— Трябва да спрем сега — заговори той, като се постара гласът му да прозвучи спокойно. Костваше му повече усилия, отколкото му се искаше. — Ако не спрем веднага, след малко ще е невъзможно.

— Да — объркано прошепна тя и отново се протегна към него. Нямахше нищо против първия ѝ път да е на предната седалка на пикапа му. Цялото ѝ тяло я болеше и гореше и искаше той да задоволи желанието ѝ.

Джо хвана ръката ѝ.

— Недей. Не тук и не сега.

Тя впери поглед в него, в очите ѝ се четеше раздражение; след това из вените ѝ се разля чист гняв. Бясно, тя се измъкна и се отдръпна от него.

— Тогава защо стигна чак дотук, след като не си имал намерение да доведеш нещата докрай? — извика Каролайн. — Нарочно ме дразниш!

Сега и него го обзе раздражение. По дяволите, да не би тя да си мислеше, че му е било лесно?

— Защото се увлякох повече, отколкото възнамерявах! — процеди той.

— О, да, виждам! — ядно отвърна тя. — Може би само дишането ти се учести повече от обикновено.

— Ако искаш, още сега можеш да провериш точно колко съм възбуден. — Гласът му звучеше гърлено от спонтанния гняв и това го ядоса още повече, защото за пореден път се убеди, че самоконтролът му изневери този път.

— Не аз казах не, нали? — разпалено продължи тя. — Какво му е лошо на мястото и времето?

Джо стисна зъби, за да се пребори едновременно с гнева и изкушението. Беше грешка от негова страна, че си позволи да стигне чак дотук още тази вечер.

— Това тук не е легло и сега нямаме достатъчно време. Искам да го направим на голяма удобна спалня и да не бързаме за никъде.

Каролайн скръсти ръце и впери поглед през предното огледало.

Джо замълча, докато се мъчеше да укроти гнева си и да възвърне желязния си самоконтрол, с който бе известен. Изненада се, че толкова

лесно бе избухнал, нещо, което не му се беше случвало от детството. Често се бе ядосвал, но никога не си бе позволявал да избухне. Каролайн очевидно притежаваше вродена способност да разпалва примитивните му инстинкти и още по-стриякащо бе, че го правеше напълно несъзнателно.

Винаги досега той бе определял хода на връзките си с други жени, като ги допускаше до себе си, само доколкото той искаше и ги прекратяваше, когато той решише. Когато видя Каролайн за първи път, съвсем хладнокръвно и трезво реши, че ще има връзка с нея, но при неговите условия. Сега с учудване си даде сметка, че заради нея нарушаваше собствените правила.

— Не мога да те заведа в квартирата си, защото е в генералския блок — спокойно заговори той. — Твоята е също толкова неподходяща. Утре е петък, а аз съм свободен през уикенда. Ще отидем в хотел във Вегас и ще прекараме събота и неделя там.

Явно приема, че тя все още е изпълнена с готовност, ядно си помисли Каролайн и неохотно си празна, че е прав. Но ясно бе заявил, че ще стане както той реши, или по-добре изобщо да не става. Истински полковник.

— Добре — процеди тя през стиснати зъби.

По пътя към базата и двамата мълчаха ядосани, сякаш бяха врагове, а не мъж и жена, които току-що бяха решили да започнат връзка. Когато стигнаха до квартирата ѝ, тя отвори вратата на пикапа и бързо изскочи, без да го дочака.

Джо остави мотора включен и я догони, точно пред вратата на квартирата ѝ, като хвана ръката ѝ и я завъртя към себе си.

— Искам си целувката за лека нощ — настоя той и я прегърна.

Никой от минаващите наоколо не би решил, че това е приятелска или небрежна целувка, между хора, които сега се опознават. Джо я държеше прилепена към себе си и главата ѝ бе отметната назад под тежестта на устните му. Устните му бяха страстни, изискващи и настоятелни, сякаш държеше да ѝ докаже кой командва. Първоначално тя се опита да се отскубне от ръцете му, но след малко се отдаде на насладата и се притисна в него.

Той рязко я пусна и отстъпи назад. Очите му блестяха.

— Няма нужда да си взимаш нощница — измърмори той.

Тя остана мълчаливо загледана в него, докато той стигна до пикапа си.

— Нямах и намерение — изрече тя, когато Джо потегли.

ШЕСТА ГЛАВА

Каролайн не можеше да намери картата си за самоличност. Претърси гардероба, където обикновено я държеше, кухнята, шкафовете над мивката, провери под мебелите; прегледа мръсните дрехи, хвърлени за пране, да не би да я бе забравила върху блузата си вчера и дори претърси кошчетата за боклук, но никъде я нямаше. Седна и се опита да си припомни какво е направила с картата предния ден, тъй като вчера със сигурност е била у нея, иначе нямаше да успее да влезе в сградата. Мозъкът ѝ обаче бе напълно блокирал. Очевидно Джо толкова я беше разсеял, че като нищо можеше да я е излял.

Без тази карта не можеше да влезе в сградата на базата; тя беше закодирана и на влизане преминаваше през скенер-контрол. Ако някой се опиташе да влезе в секретна зона без легитимна карта за самоличност автоматично се включваше аларма и след секунди биваше обграден от членове на охраната с насочени и заредени оръжия. Ужасяваше я мисълта, че беше проявила подобна небрежност. Охраната на базата беше толкова стегната, че в подобен случай загубената карта се изтриваше от компютъра и едва след това се издаваше нова с нов код.

Заради това, тази процедура представляваше огромна бумажина, с попълването на десетки декларации, които да потвърдят и заверят промяната на карта. Може би дори се налагаше командира на базата, генерал-майор Тюел да се разпише под документите.

Предния ден картата със сигурност беше в нея; иначе не би могла да влезе в кабинета си. Спомняше си, че я закачи за една папка, така че не би могла просто ей така да се изплъзне и загуби. А може би точно така бе станало? Явно целувките на Джо бяха замъглили мозъка ѝ и тя не бе в състояние да се концентрира върху нищо друго.

Ако картата ѝ бе паднала някъде в кабинета, защо тогава алармата не се задейства, когато напусна сградата? Или скенерът бе поставен така, че проверяваше само картите на тези, които влизат?

Имаше логика да проверяват само влизащите. Но как би могла да провери дали картата ѝ е забравена в офиса?

Обмисли всички възможности. Ако се обадеше на охраната, това би означавало всички доклади и обяснения, които се опитваше да избегне. Затова реши да се обади на Кал и да го помоли той да претърси кабинета им. Ако и той не я намери, едва тогава щеше да я обяви за изчезнала.

Изкача няколко позвънявания, докато той вдигна телефона. Гласът му бе сънен.

— Ало.

— Кал, Каролайн се обажда. Извинявай, че те събуждам, но мисля, че съм си изпуснала картата в офиса и искам да проверя, преди да докладвам, че е изчезнала.

Той изръмжа.

— Какво? — В гласа му прозвуча едновременно неразбиране и тревога. — Каролайн?

— Да, Каролайн се обажда. Събуди ли се вече? Разбра ли за какво ти говоря?

— Да, да, буден съм. Разбрах те. — Кал се прозя в слушалката. — Търсиш си картата. Божичко, Каролайн, как можа да я загубиш?

— Струва ми се, че я закачих на една папка.

— По-добре я носи на верижка около врата си.

Не обърна внимание на съвета му, само защото го бе събудила толкова рано. Може би на чисто психологическа основа тя не понасяше никакви верижки около врата си, дори когато ги наричаха огърлици. Вместо това щеше да включи картата си в нещата, които проверяваше по два пъти.

— Колко време ще ти отнеме да се облечеш? — попита го тя.

— Дай ми пет минути. — Кал отново се прозя. — Колко е часът? Каролайн погледна часовника си.

— Пет и четирийсет и три.

Той почти изрева.

— Тръгвам. Само да фокусирам погледа си. Да знаеш, че си ми много задължена. За друг не бих го направил.

— Благодаря ти — трескаво отвърна тя.

След пет минути се срещнаха пред сградата. Той беше необръснат, с разрошена коса, очите му бяха натежали за сън, но поне

беше облечен и неговата карта висеше на верижка около врата му. Каролайн го изчака отвън, докато той влезе вътре, все още прозявайки се. Върна се след по-малко от три минути с картата ѝ в ръка, при което тя го заля с поток от благодарности.

— Беше под бюрото ти — обясни той, като мигаше сънено. —
Защо отиваш на работа толкова рано?

— Обикновено ходя по това време — изненадано отвърна тя. Мислеше, че всички познават навиците ѝ.

Сега Кал възвърна обичайната си, приятелска усмивка.

— Изглежда трябва да ревизирам мнението си за полковник Макензи. Очевидно не те държи будна до късно. Разочарован съм.

Тя повдигна вежди учудено.

— Да не би наистина да вярваш, че ще допусне нещо да попречи на работата? Самозалъгваш се!

— Най-вероятно. Е, приятно прекарване. Аз отивам да си взема душ, да се избърсна и да си наля с кафе. Днес продължаваме с тестовете с подвижна мишена и трябва да сме в отлична форма, а аз едва стоя на краката си.

Каролайн бързо го целуна по брадясалото лице.

— Благодаря ти, Кал. Щеше да ми отнеме цяла вечност, докато я заменят с нова, да не говорим за купчината формуляри, които щях да попълня.

— Няма нищо. — След това се пошегува. — Можеше да се обадиш на Ейдриън да ти помогне.

— Предпочитам разправиите с охраната.

— И аз така си помислих. — Махна с ръка и тромаво се отправи към квартирата си.

Каролайн закачи картата на блузата си и въздъхна облекчено.

В шест и половина Каролайн бе потънала в изчитане на всички доклади по последните тестове, когато от коридора се чу подсвиркване. Тя избухна в смях и вдигна поглед. След две секунди на вратата застана Джо.

— За първи път идвам и ти не ме посрещаш с юмруци или хвърчащи документи и чаши — отбеляза той.

Беше облечен в летателния си екип. Изведнъж сърцето ѝ се качи в гърлото. Досегашните изпитателни полети изобщо не я притесняваха. Днес обаче нещо стегна гърдите ѝ и тя едва дишаше. Никога досега не я беше грижа за пилотите или машините, но безпристрастното ѝ отношение вече бе в миналото.

Трябваше да притежаваш специални качества, за да станеш военен авиатор, още повече да избереш реактивните изстребители. Все още по-голямата част бяха мъже, макар да допускаха и жени в Академията. Анализите доказваха, че жените пилоти притежават много сходни качества с мъжете пилоти като самообладание при опасност и добра преценка на ситуацията, но им липсваха други, не по-малко важни.

Мъжете по природа бяха агресивни и притежаваха невероятна самоувереност; точно това се изискваше, за да станеш добър пилот на реактивен изстребител. Подобна увереност в собствените им качества позволяваше не само да се качат в машината и да полетят във въздуха със скорост три пъти по-голяма от тази на звука, но и да са сигурни, че могат да се справят с всякакви неочаквани препятствия. Основна част от обучението им включваше затвърждаване на тази самоувереност.

Каролайн се загледа в него и прочете в очите му не само това, но и страстта, с която желаше да опитоми машината, която галювно наричаше Красавицата. Скоростта и мощта, рискът и огромното предизвикателство му доставяха удоволствие. Нямахше и капчица съмнение в собствените си възможности. Излъчваше арогантна непобедимост и почти божествена смелост.

Но въпреки всичките си способности, той все пак бе човешко създание. А хората често загиваха.

— Днес ще летиш за тестовете — каза тя, като думите едва излизаха през свитото ѝ гърло. — Не ми каза вчера.

Джо повдигна вежди въпросително.

— И какво толкова?

Можеше ли да му сподели, че умира от страх, защото той бе избрал една от най-опасните професии на света? Нямахше право да го натоварва със собствените си страхове. Пък и между тях нямахше нищо, само едно взаимно споразумение за любовна връзка, която дори не бе започнала още. Джо нямахше никаква вина, че тя постепенно се влюбва в него; даже и да ѝ отвърнеше със същото, пак не би могла да го

притесни със страховете си, защото той имаше нужда от абсолютна концентрация, когато е във въздуха.

Затова Каролайн смени темата.

— Изглеждаш впечатляващо в летателния си екип. С какво си облечен отдолу?

Джо я погледна развеселено.

— Тениска и боксерки. Да не очакваше, че съм гол?

— Откъде да знам. Никога не съм се замисляла по въпроса. — Тя направи отпъждащ жест с ръка. — Хайде, върви си. Пречиш ми да се концентрирам. Вчера цял ден не можах да събера мислите си, но днес не възнамерявам да го допусна.

В мига, в който изрече думите, разбра, че е сбъркала. В очите му заблестя войнствено пламъче и той се приближи към нея. Тя го бе предизвикала и вроденото му желание да доминира го караше да приеме предизвикателството.

Каролайн седеше на стола си и преди да успее да помръдне, той хвана дръжките. Целуна я настоятелно и собственически, сякаш за да ѝ демонстрира превъзходството си. Тя се предаде без никаква съпротива.

Джо потрепери и веднага се изправи. На лицето му се четеше желание.

— Какво ще облечеш довечера?

Тя се насили да събере мислите си, толкова лесно разпръснати само от едно негово докосване.

— Не съм решила. Има ли някакво значение?

Никога досега не бе виждала очите му толкова наситено сини.

— Не, никакво. Така или иначе ще си гола пет минути, след като се регистрираме в хотела.

Образът, който изплува в мислите ѝ, беше разтърсващ. Каролайн затвори очи и усети, че устните ѝ пресъхват. Когато ги отвори отново, Джо вече го нямаше.

Ако тя му влияеше поне наполовина както той на нея, не би могъл да пилотира изстребителя. Почувства замайване от страха, който я обзе наново. Костваше ѝ неимоверни усилия да се отърве от опасенията си, но успя, защото знаеше, че той притежава невероятно хладнокръвие и самоконтрол и не би допуснал нито една мисъл, която да попречи на истинската любов в живота му — летенето. Заболя я от истината, но така поне можеше да се успокои, че няма опасност да се

разсее и да допусне грешка, а всичко за което се молеше бе той да е жив и здрав.

Кал бе споменал, че ще гледа да пристигне в офиса преди другите, но след като тя обърка плановете му с ранното събуждане, сега първи пристигна Ейдриън. Погледна я презрително, наля си чаша кафе и седна на бюрото, без да каже и дума. Каролайн по принцип не му обръщаше внимание, но тази сутрин бе толкова притеснена и изплашена, че едва го забеляза. Седеше на стола си, изпълнена със страх и очакване. Една част от нея обмисляше всички възможни опасности при изпитателен полет; друга част постоянно я връщаше към това, което ѝ предстоеше вечерта. Трудно ѝ беше да повярва, че наистина очакваше с нетърпение нощта, която щяха да прекарат заедно. Тя желаше Джо, изпитваше примитивна нужда да е с него и нищо друго не я интересуваше.

Първо обаче трябваше да преминат днешните полети.

— Мечтаеш за любовника си? — заядливо подхвърли Ейдриън.

Каролайн премигна, стресната от прекъснатите ѝ мисли.

— Какво? Извинявай, каза ли нещо?

— Само се поинтересувах от любовния ти живот. Макар че, честно казано, съм доста изненадан. Не смятах, че си падаш по мъже, но може би си решила да се разнообразиш.

Каролайн наистина бе неопитна, но съвсем ясно разбра намека му. Погледна го хладно, след което реши веднъж завинаги да му обясни някои неща.

— Знаеш ли, че винаги съм била много по-малка от съучениците си и завърших колежа, без нито едно от момчетата да ми обърне внимание?

Въпросът ѝ го обърка и на лицето му се изписа недоумение.

— И какво от това?

— След това започнаха да ме преследват разгорещени тийнейджъри, а аз нямах и представа какво значи да излизаш на срещи с момчета. Никога нямах шанса да уча с деца на моята възраст. Не се бях целувала, нито бях научила всичко онова, което другите момичета учеха на купони и срещи с гаджета. Когато момчетата започнаха да ми обръщат внимание, толкова се уплаших, че бях готова на всичко, само и само да избягам от тях. Схващаш ли за какво говоря?

Той очевидно не схвана думите ѝ, поне не веднага. На лицето му бе изписано объркване. Малко след това обаче враждебният израз се замени с разбиращ и той се втренчи в нея невярващо.

— Искаш да кажеш, че си се изплашила от мен?

— Как иначе можех да реагирам? — избухна тя. — Ти ме преследваше като полудял и не приемаше отказа ми!

— Божичко, аз не съм изнасилвач! — процеди Ейдриън.

— А аз откъде да знам? — Каролайн се изправи от мястото си. — Ако не беше толкова самовлюбен и убеден, че никоя жена не може да ти устои, може би щеше да забележиш, че съм изплашена.

— Ти изобщо не ми изглеждаше уплашена!

— Просто защото винаги ставам агресивна, когато усещам заплаха. — Каролайн стоеше надвесена над него, гледаше го ядосано и едва дишаше от гняв. — За твоя информация, полковник Макензи е първият мъж, който забеляза колко съм притеснена и изплашена, и изобщо не ме преследва като зажаднял октопод!

Не, той щеше да я люби, докато тя загуби всякаква представа за света около нея, а той щеше да запази пословичния си самоконтрол. Това, разбира се, не влизаше в работата на Ейдриън.

— Писна ми от злобните ти подхвърляния. Престани, или ще ме накараш да ти отвърна със същото. Разбра ли ме?

Сега Ейдриън отново я погледна враждебно.

— Да не би да очакваш да се чувствам виновен, защото си имала трудно детство? Не си единствения човек на земята, който си има проблеми. Точно тогава бях преживял ужасен развод, след като жена ми ме напусна заради една невестулка, само защото той печелеше два пъти повече от мен. Имах нужда да нахраня егото си. Затова не ме обвинявай, че не съм забелязал деликатното ти положение, защото и ти със сигурност не забеляза моето!

— Значи сме квит — отвърна тя. — Просто не се занимавай с мен!

— С удоволствие! — процеди Ейдриън.

Каролайн отново седна на стола си. Впери поглед в докладите и след тридесет секунди изрече:

— Съжалявам за това, което ти е причинила жена ти.

— Бившата ми жена.

— Едва ли е по-щастлива.

Ейдриън се облегна в стола си.

— Извинявай задето съм те изплашил. Не съм имал такова намерение.

Костваше й доста усилия, но Каролайн измърмори:

— Няма защо.

Той също изломоти нещо и се върна към работата си.

Гневът й подежда разсейващо, но сега страховете й отново я заляха като вълна. Е, поне изглежда бе уточнила отношенията си с Ейдриън и сега можеше да се надява на по-приятна атмосфера в офиса.

Йетс и Кал пристигнаха малко по-късно. Кал все още имаше сънен вид, но се усмихна дружелюбно на Каролайн и й намигна заговорнически. Отидоха в контролната зала, където вече се бяха събрали пилотите, всички облечени в летателните си костюми и с кислородни апарати. Джо и капитан Бауи Уейд щяха да летят с „Нощно крило“, а Дафи Дийл и Мед Кет — с F-22. Джо беше напълно погълнат от работата си, което донякъде я успокои.

Каролайн се опитваше да не го гледа прекалено много, но просто не можеше да откъсне погледа си от него. Той я привличаше като магнит. Не само високото му мускулесто тяло, нито дори красивото лице, а цялостното му излъчване. Джо Макензи беше воин — хладнокръвен, опасно спокоен, с добре прикрита необузданост. Във вените му течеше кръвта на поколения бойци, а инстинктите си бе наследил от смелите прадеди, придобити в безброй кървави битки.

Другите пилоти също притежаваха такива качества, но при него те бяха в кристалночиста форма, една съвършена комбинация от интелект, способност и физика. И останалите го забелязваха; беше видно в начина, по който го гледаха и уважението, което му показваха. Не само защото беше полковник и ръководител на проекта, което само по себе си му осигуряваше уважението и подчинението им; дори и да не притежаваше подобни титли, те пак щяха да го уважат заради човека и пилота, който беше. Има хора, които се отличават от тълпата и Джо Макензи бе точно такъв.

Никога не би могъл да бъде лекар, адвокат или бизнесмен. Бе избрал професия, която в най-голяма степен му позволяваше да бъде такъв, какъвто е.

А той беше воин.

Също така, той бе мъжът, когото тя обичаше.

Каролайн имаше чувството, че не ѝ достига въздух. Беше замаяна, сякаш всичко около нея бе нереално. Вече не можеше да се самозалъгва. Бе се разкрила напълно уязвима пред него. Много добре разбираше колко много са рисковете, ако си позволи да се влюби в този мъж, разбираше, че така ще загуби сърцето си, но всичко това досега ѝ служеше за прикритие на факта, че вече бе твърде късно. Не притежаваше никакъв контрол над сърцето си, както не можеше да контролира тялото си, щом Джо я докоснеше. Единственото извинение за слепотата ѝ бе, че никога досега не се беше влюбвала, затова бе напълно разбираемо, че не ѝ стана ясно от началото.

Не можа да го погледне, когато той и останалите трима пилоти напуснаха контролната зала. Ако той я видеше, щеше да забележи всички тези емоции изписани на лицето ѝ, а това би могло да го разсее, точно когато той се нуждаеше от цялата си концентрация. Имаше чувството, че е оголена, че всичките ѝ защити са разбити.

Машините излетяха и всички техници се струпаха около мониторите, вперили погледи в информацията, която бълваше от сензорите в покритието на „Нощно крило“.

Половин час по-късно започнаха тестовете с движеща се мишена. Каролайн бе свикнала да очаква проблеми, тъй като бе установила, че няма проект, който да се осъществи на практика толкова добре, колкото работеше на теория. За щастие, досега нямаха никакви спънки с „Нощно крило“, затова тя бе изпълнена с оптимизъм, че и сега всичко ще бъде наред. Днес, обаче, притесненията ѝ се оказаха напълно оправдани. Лазерната система за прицелване отказа да засече мишените, макар че при миналите тестове нямаха подобен проблем. Днешните машини, обаче, бяха другите две и командирът, полудял от гняв, нареди да прекратят изпитанията и да проверят всеки детайл наново.

Джо не даде воля на яда си, но бе очевидно недоволен, когато влезе в контролната.

— Машините са в хангара — заговори той с ледена нотка в гласа, която бе насочена и към Каролайн, тъй като и тя бе част от лазерния екип. — Те ще летят отново в понеделник сутринта. Имате остатък от деня, за да откриете повредата и да я отстраните.

Обърна се и излезе, при което Кал подсвирна през зъби.

Йетс въздъхна.

— Хайде, колеги, обличайте престилките и да отиваме в хангара. Чака ни доста работа.

Каролайн вече прехвърляше възможните проблеми наум. Лазерната прицелваща система не беше новост; единствено начинът, по който се използваше бе нов. Проблемът би могъл да е в сензорите в пилотската каска, в сензорите в самите ракети и дори в копчето, което включваше прицелваща система. Притеснителен бе фактът, че се случи с два самолета по едно и също време, което можеше да означава грешка в дизайна или производството. Погледна Кал и видя, че и той е потънал в мисли. Вероятно смяташе, че щом и двете машини дадоха един и същ дефект в един и същ момент, това би могло да подсказва грешка в програмирането на бордовите компютри. Двамата разглеждаха проблема от различни гледни точки, но целта им бе обща.

Денят тръгна наопаки още от сутринта. Ако и нощта следваше модела, Каролайн сигурно щеше да открие, че е фригидна.

Работиха цял ден, като прегледаха всички компютърни анализи, за да открият проблема, но не откриха нищо. Според данните, всичко работеше перфектно. Сравниха днешните резултати с тези на машините, които не бяха дали този дефект при предишните изпитания, но отново не изскочи нищо. Всичко съвпаднаше. Според компютъра нямаше причина лазерите да отказват да засекаят целта.

Вече бе късен следобед и в хангара бе непоносимо топло, въпреки огромните климатици, които се опитваха да победят пустинната жегата, когато Кал реши отново да прегледа тестовете на изстрелващата система. Без ясна причина, сега компютърът показва грешка в електрическата система, която стартираше механизмите. Всички си отдъхнаха. Проблемът се оказа доста дребен и лесно решим, а те загубиха целия си ден в излишни проверки.

Каролайн беше в чудесно настроение за любовни преживявания — гладна, изморена и ядосана. Провери дали картата за самоличност е в джоба ѝ, преди да напусне сградата и да се отправи към квартирата си.

Дългият, хладен душ донякъде подобри състоянието ѝ, но все още бе изтощена и разгневена, когато буквално хвърли няколко дрехи и тоалетни принадлежности в пътната чанта. Ако не беше такъв тираничен педант, нямаше да се чувстват длъжни да решат проблема още същия ден. И тогава щеше да изяде обяда си. Нямаше да се

чувства толкова скапана. Най-доброто отмъщение би било да откаже да отиде с него.

Само дето Каролайн не беше толкова глупава. Искаше да прекара уикенда с него много повече, отколкото всичко останало.

Беше едва шест часа, когато на вратата се почука. Каролайн бе облечена, но косата ѝ бе мокра и все още умираше от глад. Тя рязко отвори вратата.

— Работехме и по време на обедната почивка — бясно заговори тя. — Свършихме преди — погледна часовника си, — тридесет и пет минути. Оказа се едно нищо, най-обикновена повреда в електрозахранването. Само че ни отне цял ден, докато го открием, просто защото бяхме толкова гладни, че не можехме да се съсредоточим.

Джо се облегна на рамката и я изгледа замислено.

— Винаги ли ставаш заядлива, когато си гладна?

— Разбира се. Мисля, че се случва с всеки.

— Не съм убеден. — Той протегна ръка. — Хайде, ела, ще те нахраня.

— Косата ми е мокра.

— Ще изсъхне за нула време в тази жега. Готов ли е багажът ти?

Каролайн взе пътната чанта от стаята, след което обиколи квартирата, за да провери дали всички електроуреди са изключени. Джо взе багажа и заключи вратата. Тя остана на мястото си и многозначително се загледа в дръжката на бравата, докато той въздъхна и провери дали е заключено. Удовлетворена, тя тръгна към пикапа.

Джо ѝ помогна да се качи на седалката. Беше се спряла на лека лятна рокля, след като реши, че вече няма значение дали така ще улесни достъпа му до нея. Беше се съгласила на много повече. И все пак, сърцето ѝ почти спря да бие, когато той плъзна дългите си пръсти по бедрата ѝ под тънката материя.

Изведнъж всички мисли за храна се изпариха от ума ѝ. Погледна го и сега в потъмнелите ѝ очи се четеше друг вид глад. Джо задържа ръката си върху крака ѝ за известно време, след което се насили да я отдръпне.

— Може би първо ще те нахраня — измърмори той.

СЕДМА ГЛАВА

Каролайн почти не докосна храната. По-късно си спомняше единствено, че ресторантът бе хладен и луксозен и пиха ледено бяло вино. Той седеше срещу нея, едър и мъжествен с опасен блясък в диамантено сините си очи. Джо също очакваше предстоящата нощ и желанието бе изписано на лицето му. Не се опитваше да прикрие мислите си; личеше си в начина, по който я гледаше и погледът му се плъзгаше по гърдите ѝ и в тихия, плътен глас, изпълнен със съблазнителни нотки.

Не обърнаха внимание на ястията и от чакането нервите на Каролайн се свиха на кълбо. Дрехите я дразнеха и гърдите ѝ бяха напрегнати от желание.

— Какво чакаме? — изстреля Каролайн.

Джо бе вперил поглед в зърната на гърдите ѝ, набъбнали през фината материя на дрехата. Сега премести очи и Каролайн потрепери от синия пламък в тях.

— Да се отпуснеш — прошепна той. — И да се стъмни, така че да се почувстваш по-спокойна в тъмнината.

— Няма за какво да чакаме. — Каролайн се изправи. Лицето ѝ бе сериозно и гордо, а светлата ѝ коса блестеше като ореол. — Ще трябва да намериш друг начин да ме успокоиш.

Джо бавно се изправи след нея; лицето му бе напрегнато от изгарящата страст. И двамата мълчаха, докато той плати сметката и се качиха в пикапа. Жегата все още бе непоносима, а слънцето представляваше една червена топка, която обливаше всичко наоколо в ален блясък. Светлината подчертаваше древната красота на лицето му. Повече би му подхождало да е праметнал само едно парче кожа около кръста си, обут в мокасини, а гъстата, черна коса да се спуска свободно върху широките рамене.

Каролайн си спомни ужаса, който я обзе, когато сутринта си даде сметка, че той би могъл да се нарани и дори да загине при

изпитателните полети. Сега знаеше, че никога не бива да споделя този страх с него.

Регистрираха се в един от хотелите Хилтън и в пълно мълчание се изкачиха с асансьора, докато пиколото носеше багажа им.

Джо бе наел апартамент с обща спалня. Момчето внесе чантите, започна да им обяснява как да използват уредите и дръпна завесите, така че яростната червена светлина нахлу в стаята. Джо пхна в ръката му банкнота от пет долара и пиколото ги остави на мира.

Каролайн седеше на огромното легло, заровила крака в дебелия килим, когато чу, че той заключи вратата. Джо се върна и отново пусна завесите, така че сега всичко потъна в мрак, нарушен единствено от лампата в коридора. Въздухът сякаш бе наелектризиран от напрежение. Отвори кожената си чанта, извади кутия с презервативи и я постави на нощното шкафче.

— Цяла кутия? — дрезгаво попита Каролайн. Гласът ѝ като че не бе нейният.

Той се приближи до нея и с едно движение разкопча роклята ѝ. Дрехата се смъкна по раменете.

— Когато свършат, ще сляза до магазина на хотела за още — отвърна Джо.

Каролайн остана само по бикини и изведнъж цялата започна да трепери. Не носеше сутиен, нито нещо друго отдолу. Роклята се обви около глезените ѝ и тя стоеше гола пред него, с набъбнали зърна, които я боляха от желание.

Той я взе в ръцете си и я постави върху леглото. Все още наведен над нея, ловко свали бикините ѝ. До този момент тя не си бе дала сметка каква сигурност ѝ дава малкото парченце плат и колко уязвима и оголена ще се почувства без бельото си. Издаде неясен звук и се опита да седне, защото тя бе чисто гола, а той още не бе свалил нищо от себе си, но Джо я върна назад и пламъкът в очите му я накара да не се противи повече.

Той застана отстрани загледан в тялото ѝ, изцяло отдаден на примитивното удоволствие най-сетне да я види чисто гола пред него и готова да приеме ласките му. Можеше да забележи издайническите знаци на възбудата ѝ в начина, по който зърната бяха потъмнели и здраво стиснатите ѝ бедра леко трепереха. На устните му се появи усмивка на задоволство.

Джо обгърна гърдата ѝ с ръка и прокара пръст по зърното. Каролайн затаи дъх. Бавно и спокойно той плъзна другата си ръка по стомаха и я прокара между бедрата. През тяло ѝ преминаха тръпки и несъзнателно тя разтвори крака, за да му се отдаде изцяло. Грубата кожа на дланта му дразнеше най-чувствителните места от тялото ѝ.

Усещането беше по-силно, отколкото можеше да понесе. Каролайн рязко се отдръпна и застана на колене върху леглото. Гърдите ѝ се повдигаха от тежкото ѝ дишане. Джо стана и започна да разкопчава ризата си.

След малко освободи широкоплещестото си тяло от дрехата, свали ципа на джинсите и събу обувките си. Нито за миг не откъсна поглед от нея, докато изхлузи панталона и боксерките си и остана чисто гол, като нея.

Каролайн затаи дъх при вида на изящното тяло с бронзов загар. Всеки мускул излъчваше сила. Макар да усещаше възбудата в себе си, сега тя изпита страх от това, което я чакаше.

— Спокойно, миличка — промълви той. — Не се бой.

Ръцете му обгърнаха раменете ѝ и в следващия миг Каролайн отново лежеше по гръб, а Джо бе от едната ѝ страна. Потопи се в уханието на тялото му и се сгуши в него. Голотата му бе поразителна; сега необузданата му сексуалност не бе прикрита нито от дрехите, нито от някакви насадени обществени предразсъдьци. Той продължаваше да я успокоява, като шепнеше нежни думи в ухото ѝ, а ръцете му непрестанно я галеха.

Каролайн вкопчи нокти в него, тъй като не бе сигурна дали ще може да издържи това, което ѝ предстоеше. Беше вярвала, че той вече я въвел в областта на чувствените наслади, но сега се оказа напълно неподготвена за силата на преживяното. Ако не бе усетила удоволствието от ласките му преди, в този момент навярно щеше да побегне. Точно това удоволствие сега бавно я обгръщаше, блокираше мислите ѝ и нежно я съблазняваше. Тя постепенно започна да се отпуска. И изведнъж сякаш през тялото ѝ премина гръмотевична буря. Цялата потрепери и Джо веднага усети разликата в нея. Сега вече ръцете му я галеха, не за да я успокоят, а за да я възбудят още повече.

Устните му се долепиха до гърдите ѝ и започнаха да си играят със зърната. Каролайн изпита болезнено удоволствие и започна да се мята като полудяла в ръцете му, а бедрата ѝ се движеха в онзи древен

ритъм, който го побъркваше. Той отново плъзна ръка по бедрата ѝ. Настани се върху нея, опиянен от уханието на топлото ѝ, възбудено тяло и копринената кожа.

Толкова силно бе желанието му да се слоят в едно, че едва се сдържаше да не проникне в нея. Искаше я до полудяване, но разбираше, че тя трябва да е напълно подготвена за болката, която неминуемо щеше да почувства. Каролайн продължаваше да се извива в ръцете му. Сладкото мъчение на ласките му я водеха към екстаза и тя бе впила нокти в него, сякаш той бе единственото сигурно нещо в света.

— Сега — дрезгаво простена тя. — Сега.

Той самият не можеше да издържа повече. Разтвори бедрата ѝ се настани върху нея, от тежината на тялото му тя потъна в леглото. Усещаше голотата му и предстоящото проникване замъгли мислите ѝ. Той се пресегна към кутията на нощното шкафче и разкъса едно от пакетчетата със зъби.

— Не! — яростно извика Каролайн и избута ръката му. — Не и първия път. Искам да те усещам в себе си.

Очите ѝ, потъмнели от страст, го гледаха напрегнато. Нежното ѝ, възбудено тяло го приканваше с изконно послание. Сега приличаше на древна, езическа богиня, готова да приеме мъжа, който щеше да сложи край на целомъдрието ѝ.

Джо се облегна на лакти над нея; лицето му излъчваше примитивно желание. Той имаше опит, знаеше риска, който поемат, но също като нея искаше първия път да няма прегради между тях и да я усети цялата.

Каролайн замръзна при първия опит да проникне в нея.

Погледите им се срещнаха и задържаха. Едва забележимо на лицето му потрепери мускул, когато увеличи натиска. Тя изпита болка, но не се опита да го отблъсне. Желаше го, искаше да му се отдаде с такава сила, че нищо не можеше да я спре.

Каролайн изохка от болка и удоволствие, когато проникна в нея.

— Точно така, миличка — промълви той.

Усещането беше разтърсващо и тя напълно се отдаде на заложените в нея инстинкти. Очите ѝ се напълниха с парещи сълзи. Насладата беше повече, отколкото можеше да понесе, но единствената алтернатива бе да спре, а това ѝ се струваше невъзможно. Изпитваше

нужда от него, която бе толкова яростна, че не можеше да я контролира. Мускулестото му тяло се удряше в гърдите ѝ; Джо плъзна ръце и обгърна бедрата ѝ. Обля я вълна на неустойимо удоволствие и Каролайн впи пръсти в него. Едва си поемаше въздух, стенеше и почти викаше от разтърсващото усещане.

Той стисна зъби и продължи да се движи в нея, докато спазмите на кулминацията преминаха. Тя постепенно престана да трепери, мускулите ѝ се отпуснаха и едва чуто прошепна:

— Джо!

Той се облегна на колене. Пъхна ръцете си под краката ѝ и се наведе напред. Тя бе напълно открита и уязвима пред него. Проникна в нея и след малко екстазът го заля също толкова неочаквано, както и нея. Джо потрепери от силата му и от гърлото му излезе неосъзнат звук.

Не след дълго се отпусна върху нея, а сърцето му биеше толкова бързо, сякаш всеки момент щеше да се пръсне в гърдите. Никога досега не бе изживявал подобно нещо.

Джо се унесе в сън. Каролайн изобщо не се възпротиви от тежестта на тялото му върху нея, а вместо това го прегърна и се остави на удоволствието да усеща топлината му. Едва дишаше и не можеше да помръдне, но усещането бе неземно. Цялото тяло я болеше, но насладата във всяка клетка от тялото ѝ бе много по-силна. Затвори очи. Точно така си го беше представяла — страстно и необуздано. Единственото, за което мечтаеше, бе Джо да забрави за проклетия си самоконтрол. Донякъде така и бе станало, но не изцяло, докато страстта замъгли напълно нейното съзнание.

— Каролайн! — Устните му се долепиха до нейните, точно когато произнесе името ѝ и тя си даде сметка, че явно бе заспала. Той лежеше до нея, облегат на лакът, а главата ѝ бе сгъшена в него. Тя отвърна на целувката му и след малко Джо се насили да спре и се отдръпна.

Отиде до банята и се върна с мокра хавлиена кърпа. Каролайн си помисли, че би трябвало да се притесни от подобна интимност, но изобщо не изпита и капчица срам. Прозя се като сънена котка и се претърколи в леглото.

— Има ли кръв? — попита тя, гласът ѝ не издаде нищо друго, освен любопитство.

— Малко — отвърна той. Погали тялото ѝ, изпълнен с неустойимо задоволство, че тя му се бе отдала толкова страстно. Изобщо не бе допуснала страха или болката да я стреснат. Никога досега не бе изживявал подобно нещо с друга жена, но и той самият никога не бе пожелавал друга с такава сила, без никакви уговорки и граници. Всяка друга би се уплашила от силата на желанието му, но Каролайн не само го прие, а му отвърна със същото. Никога преди не бе изпитвал толкова яростно желание. Държеше кипящата си сексуалност винаги под контрол, а този път не само го загуби, но дори не бе използвал никакви предпазни мерки. Тя можеше да забременее след подобна безотговорност.

Би трябвало да е отвратен и ядосан на себе си, но незнайно защо не беше. Удоволствието бе толкова всепоглъщащо, че нямаше място за съжаление. В ума му изникна картина на Каролайн, носеща неговото дете и изненадващо, но тази мисъл го възбуди отново.

Беше заспала отново и той я зави в хладните завивки. Тя промърмори нещо насън и когато той се мушна до нея, Каролайн се сгуши в него, несъзнателно търсейки топлината на тялото му. Джо намести главата ѝ на рамото си, обгърна тялото ѝ с другата си ръка и собственически я придърпа към себе си. Заспа почти мигновено.

Събуди се малко по-късно, целият тръпнещ от възбуда. Събуди и нея с ласките си и този път се насили да използва презерватив. За първи път в живота си презря тънката преграда, която пречеше на близостта им. Тя изстена при проникването, но въпреки това не го остави да бъде мил и предпазлив. Времето на нежностите щеше да дойде по-късно, защото сега и у двамата бушуваше вулкан от страст и желание и единствената цел бе да ги успокоят. Любиха се в пълна тъмнина и тишина, чуваше се само дишането им и скърцането на леглото.

След това отново заспаха. Джо се събуди още три пъти през нощта и трите пъти я люби. Започна да се чуди дали някога желанието му ще се уталожи.

Отвори очи едва след осем на следващата сутрин. Ярката светлина се опитваше да нахлуе през плътните пердета. В стаята се чуваше жуженето на климатика и бе приятно хладно.

Каролайн лежеше на една страна, с гръб към него и за момент той се загледа в нежното ѝ тяло. Как можеше толкова слабо, крехко

създание да издържи страстта му и да му отвърне с не по-малка?

Леглото представляваше пълна бъркотия. Завивките бяха разхвърляни, дори и долният чаршаф бе събран на кълбо. Видя само една възглавница, а ясно си спомняше, че предната вечер бяха три. Прозя се, докато се чудеше дали е редно да оставят камериерките да видят спалнята в подобно състояние.

Умираще от глад, затова събуди Каролайн.

— Какво искаш за закуска, миличка? Ще се обадя на рум сървис и ще поръчам. Докато ги чакаме можем да влезем да се изкъпем.

Тя отвори едно око.

— Кафе.

— Какво друго?

Каролайн въздъхна.

— Храна.

Той се подсмихна.

— Нещо по-конкретно?

Тя се замисли за момент.

— Всичко, без зелени салати. — Изправи се и седна в леглото. — Не мога да ям нищо зелено сутрин.

При думите ѝ Джо също потрепери от отвращение. Като се замисли, и той не понасяше салати на закуска.

Поръча сандвичи с бекон, кафе и портокалов сок. Безличният глас от другата страна го уведоми, че поръчката ще е готова най-малко след четиридесет и пет минути. Затвори телефона и отново събуди Каролайн.

— Какво предпочиташ — да си вземем душ или да се покиснем във ваната?

— Ваната. Под душа няма да мога да седя.

Джо отиде в банята и пусна водата в огромната вана. Въпреки големината, тя бързо се напълни. Върна се в спалнята, взе Каролайн на ръце и тя обви своите около врата му.

— Боли ли те? — нежно попита той.

— Не много, ако това те интересува — отвърна тя и погали лицето си в рамото му.

Влезе във ваната, като все още я държеше на ръце и внимателно се настани, така че седна, облегал на назад, а нея намести пред себе си, с

гръб опрян в гърдите му. Тя въздъхна от удоволствие, когато топлата вода започна да отпуска мускулите ѝ.

Може би трябваше да се срамува и притеснява, след всичко, което се случи между тях през нощта, както и от голотата им в момента, но не изпитваше и капчица срам. Изпълваше я единствено чувство на задоволство и правилност. Тя беше неговата жена, а той бе нейният мъж. Какво нередно би могло да има в това?

Той я изкъпа, като насапунисваше ръцете си с ароматния сапун и след това галеше всяка част от тялото ѝ. Когато свърши, Каролайн трепереше от желание. След това тя изкъпа него, но храната пристигна и им попречи да се насладят докрай един на друг.

В банята висяха две плътни хавлии и те ги навлякоха секунда, преди да почукат на вратата. Той подписа сметката и веднага се нахвърлиха върху чиниите.

Джо я погледна и очите му потъмняха от желание. Дори без никакъв грим, с разрошена коса и облечена само в хавлията, тя беше много по-съблазнителна от всички жени, които бе срещал.

Каролайн ядеше с нескрит апетит и дори начинът, по който се хранеше го възбуждаше. Когато приключи, тя се излегна, въздъхна от задоволство и му се усмихна мързеливо.

— Какво ще правим днес?

Джо повдигна черните си вежди. Очите му блестяха като диаманти и в дълбините им играеха дяволити пламъчета.

— Не планирам да напускам апартамента през целия уикенд — спокойно отвърна той. — Освен ако не ни свършат презервативите.

Каролайн бавно се изправи.

— Може би от рум сервиса ще ни донесат — изрече тя, гласът ѝ бе дрезгав от желание и в следващия момент лежеше в ръцете му.

ОСМА ГЛАВА

Каролайн изцяло се потопи в света на чувствените наслади през този уикенд. Безличният хотелски апартамент стана част от много лични и скъпи спомени. Изобщо не излязоха от него, носеха им храна, а единствените дрехи, които обличаха бяха хавлиите.

Като любовници двамата идеално си пасваха по силата на страстта, която таяха в себе си. Каролайн никога не вършеше нещо половинчато; яростно бе пазила девствеността си и сега със същия плам му се отдаваше. Никога досега Джо не бе давал пълна свобода на желанията си, но с нея можеше да го направи. Утоляваше жаждата си и въпреки това винаги искаше още, сякаш го връхлиташе дълго спотаяван глад.

Нямаше никакви табути между тях. Той бе земен и чувствен по природа и без задръжки я въведе в света на плътските удоволствия. Любиха се по всевъзможни начини и на всевъзможни места; той я научи на многобройните техники, чрез които можеха да се наслаждават един на друг.

Беше взел пейджъра си със себе си, но той нито веднъж не иззвъня, сякаш външният свят бе решил да ги остави насаме. Каролайн за първи път в живота си изцяло се посвещаваше на друго човешко същество, забравяйки за всичко останало. Нито мислеше за работата си, нито изпитваше необходимост да чете вестници и книги. Беше дошло време само за наслади.

Необузданата жар, с която се любиха в началото постепенно се уталожи и в неделя вече ласките им продължаваха с часове, докато и двамата достигнат кулминацията на удоволствието. Джо поръча закуска и мързеливо се изтегнаха на широкото легло.

Той се заигра с кичур от косата ѝ, който слънчевата светлина превръщаше в златен сплитък.

— Къде са родителите ти? — разсеяно попита той.

— По принцип или в момента? — Нейният глас бе също толкова мързелив.

— И двете.

— Живеят в Южна Каролина, където преподават. А в момента са на лятно пътешествие в Гърция. Ще се върнат чак в средата на септември.

— Чувстваше ли се самотна като дете?

— Не, не съм. Единственото, което исках, бе да уча — обясни тя. — И винаги недоволствах, че не мога да го правя по-бързо. Сигурно не съм била лесно дете. Може би родителите ми са големия ми късмет, защото винаги ме поощряваха да уча още повече и не ме ограничаваха с нищо.

— Вероятно си била цяла напаст — подхвърли той.

— Може би — съгласи се Каролайн. — А ти какво дете беше?

Джо не отговори веднага и колебанието му за момент я натъжи. Той с удоволствие говореше за работата си, за преживяванията му като пилот, но не споделяше нищо за личния си живот. Единственото, което обясни за себе си бе, че е мелез и има трима братя и една сестра. Никога не ѝ бе разказал случка от детството си, нищо. Но Каролайн си напомни, че все пак се познаваха от много кратко време и още беше рано за подобни лични детайли. Зави ѝ се свят като си даде сметка, че се бяха срещнали само преди една седмица, а отношенията между тях се бяха развили толкова бурно.

— Аз изобщо не бях напаст — най-сетне изрече той. Гласът му издаваше, че не му се говори на тази тема.

— А братята и сестра ти какви са?

Лежеше плътно прилепена до него и успя да усети, че той се отпусна като чу въпроса ѝ.

— Сестра ми е по-опака. Не че е лоша или палава, просто винаги е твърдо решена да постигне своето.

Начинът, по който изричаше думите издаваше огромната любов, която изпитваше към семейството си. Тя се сгуши още повече в него, надявайки се така да го накара да продължи разказа си.

— На колко са години? Как се казват?

— Майкъл е на осемнадесет. Сега завърши гимназия и другия месец отива в колеж. Много е запален по животновъдни ферми и вероятно с това ще се занимава, като завърши образованието си. Джошуа е на шестнадесет. Изключително добър по характер и страстен любител на самолетите, точно като мен на неговата възраст.

За проклетия обаче иска да служи във флотата. Зейн е на тринадесет. Той е много... емоционален. Мълчалив и опасен, точно като баща ми. И Мари. Тя е на единадесет. Толкова дребничка и крехка, ще си кажеш, че вятърът би я отвял, а крие желязна воля. Всички обичаме конете и сме много добри дресьори, но татко е най-добрият. В това отношение Мари се е метнала на него.

— А мащехата ти? — Питаше го каквото ѝ хрумнеше в момента, само и само да поддържа разговора им.

Джо тихичко се засмя.

— Мери. Тя е по-дребна и от теб.

Каролайн се изправи рязко.

— Аз не съм дребна — възпротиви се тя и войнствено вирна брадичка.

— Е, не си и висока. Дори бих казал, че си по-ниска от средното. — Той я издърпа обратно и тя сгуши глава в рамото му. — Искаш ли да ти разкажа за Мери или не?

— Искам — измърмори тя и той я целуна по челото.

— Мери е много сърдечна и обична жена и когато си реши да направи нещо, нищо не може да я спре. Ако не беше тя, нямаше да успея да вляза в Академията.

— Значи не си имал нищо против баща ти да се ожени за нея?

— Да имам нещо против? — повтори той и се засмя от сърце. — Правех всичко възможно, за да ги събера. Не че беше много трудно. Баща ми си беше загубил ума по нея. Бе твърдо решен да я има, независимо какво ще му коства.

Откритият начин, по който говореше за чувствата и желанията на баща си я накара да се усмихне. Тя самата не можеше да си представи родителите си като страстни любовници, може би защото те не бяха такива. Очевидно не бяха въздържатели, след като тя се бе родила, но и двамата никога не обсъждаха и не показва любовта си, а предпочитаха духовното общуване. Техният съвместен живот се базираше на взаимно доверие и разбирателство, а не на чисто сексуалното, дори примитивно привличане, каквото бе пламнало между нея и Джо.

— А баща ти? Какъв е по характер?

— Силен. Опасен. И най-добрият баща на света. Дори когато бях съвсем малък знаех, че е готов да умре за мен.

Странен начин да опишеш баща си, но като погледнеше Джо лесно можеше да повярва, че баща му наистина е опасен. Вероятно двамата бяха като огледален образ един на друг.

— Достатъчно сме говорили за мен — рязко изрече той, макар че в действителност съвсем малка част от разговора се отнасяше до него. Каролайн отново усети познатата дистанцираност у него, сякаш някаква врата се затвори с трясък и скри истинската му същност. Джо я извъртя, разтвори халата ѝ и погали гърдите ѝ. — Сега искам да разбера някои неща за теб.

Тя потрепери и погледна бронзовата ръка върху бялата ѝ кожа.

— Това вече ти е познато.

— Така е. — Сините му очи потъмняха от желание. Плъзна ръка по стомаха ѝ и след това продължи по бедрата. — Както и това. Вече много добре зная как реагира тялото ти, когато те докосна.

Джо също се съблече. Намести я върху себе си и тя почти извика, когато той проникна в нея.

— Сега зная как цялата трепериш от страст, когато те целувам и галя... — прошепна той. Думите излизаха дрезгаво от гърлото му.

Тя започна да се движи, зажадняла за удоволствието, което само той можеше да ѝ достави. Дълго след това Каролайн лежа върху гърдите му в пълна тишина. Той нежно галеше косата ѝ, след това я прегърна плътно до себе си.

— Не се грижа много добре за теб — тихо изрече той. — И то за втори път.

Каролайн не можеше да си представи по-добър начин да се погрижи за нея.

— За какво говориш? — измърмори тя.

— За втори път не взехме предпазни мерки.

— Аз така те помолих. — Тя затвори очи. — Искях да те усетя напълно, да открия всичко за теб.

— За първия път съм съгласен, макар че и тогава трябваше да се погрижа. А за този път няма никакво извинение.

Каза го напълно сериозно и Каролайн се изправи, вперила гневен поглед в него.

— Не съм дете, Джо. Нито пък съм малоумна. Зная какви може да са последиците, така че отговорността е наполовина моя. Можех сама да избира. Една от ползите да имаш любознателен ум е, че се

интересуваш от всичко. Изчела съм доста неща и те уверявам, че точно по това време няма никакъв риск да забременея.

— Не бива да разчиташ на това. Календарният метод изобщо не е сигурен, а ти знаеш, че не съм хазартен тип.

— Би ли имал нещо против, ако забременея? — сериозно попита тя.

— А ти?

Каролайн поклати глава.

— Не. — Гласът ѝ бе изпълнен с увереност.

Джо я погледна пронизателно. Тя очакваше да я попита защо, но той не го направи. Вместо това каза:

— Искам да знам, ако цикълът ти закъснее и с един ден.

Тонът му толкова заповеднически, че рязко вдигна ръка за военен поздрав и отвърна:

— Да, сър.

Понякога се държеше като същински полковник. Той се засмя и я отмести от себе си. Каролайн стана и облече халата си.

— Трябва ли да освобождаваме стаята вече?

— Не, уговорих да останем до късния следобед — отговори той. — До шест часа.

И те отново потънаха в техния си свят, от който изтичаха последните часове. Изненадващо бързо Каролайн свикна с обслужването по стаите и напълно се отдаде на удоволствията, които Джо разкриваше пред нея. Може би подобно усамотение щеше да им дотегне, ако продължеше повече от седмица, макар че точно в момента тя нямаше нищо против да прекара с него дори и по-дълго време по този начин. Утре, обаче, и двамата щяха да се върнат към работата си, тя на земята, той — във въздуха.

От утре отново щеше да се изправи срещу страховете си, защото мъжът, когото обичаше бе избрал една от най-опасните професии, а тя не можеше да направи нищо, за да го спре. Немислимо бе дори да се опитва. Джо беше орел; само възрастта или смъртта щяха да го приземят. Но тя с удоволствие щеше да изтърпи тези години на сладка мъка.

А сега не искаше да пропилее и една минута от времето, което им оставаше, преди отново да се върнат в реалността.

Не знаеше какво означава за него този уикенд, може би само дълго жадувана почивка, разтоварване и удоволствия. За нея обаче това бе катализаторът, който разкри дълго спотаяваната ѝ страст. Сякаш досега бе гледала на живота през сив воал, който той свали с един замах и тя можеше да види истинските, ярки цветове. Вече не се чувстваше излишна и неразбрана, бе станала част от нормалния ход на нещата. Не беше самотна, каквато бе през целия си живот, откакто разбра, че умът ѝ я прави различна от останалите. Отдаде му се с цялата си страст и получи нещо, което никога нямаше да я напусне — спомени, преживявания, екстаз. Благодарение на него, тя разкри дълбините на собствената си природа.

В този момент, в пълно противоречие на здравия разум и отчитайки неизбежните трудности, Каролайн си пожела да е сбъркала с изчисленията и наистина да носи неговото дете.

— Какво? — попита той, повдигнал въпросително черните си вежди. Тя осъзна, че от доста време го наблюдава втрещено, без да е казала и думичка.

На лицето ѝ се появи усмивка, която сякаш озари чертите ѝ.

— Мислех си — сериозно започна тя, — че доста жени ще се запишат като доброволки в армията, ако позираш чисто гол на плакат.

Той я погледна изненадано, след което избухна в смях.

— Да не искаш да кажеш, че си готова да ме поделиш с жените в Америка?

— Не, поне в този живот.

— Дори и ако страната ми има нужда от мен? Къде е отишъл патриотизмът ти?

Каролайн се сгуши в него и погледна часовника си.

— Имаме само осем часа — отбеляза тя.

— Проклет да съм, ако пропиляя и минутка от тях — закани се Джо. Взе я на ръце и я занесе в другата стая.

Притисната у него, Каролайн си пожела времето да спре.

То, разбира се, не спря. Колкото и да ѝ се искаше. Почувства се странно, когато напуснаха тяхното убежище и се насочиха към базата. Тя седеше мълчаливо в пикапа, като събираше сили да приеме края на двудневното им бягство от реалността. Тази нощ щеше да спи сама,

както и останалите нощи, до следващия уикенд. А може би дори и тогава. Той не бе споменал нищо за нова среща.

Каролайн се загледа в него. Колкото повече приближаваха базата, толкова повече той се променяше — вече не бе нейният мъж, а полковник Макензи. Мислите му отново се върнаха към „Нощно крило“, тези лъскави, красиви и смъртоносни машини и как ще се справи с тях. Може би промяната се дължеше на факта, че сега в главата му бяха самолетите, а не тя. Те летяха за него. Единственото, което ѝ оставаше бе да се надява, че те ще ѝ го върнат жив и здрав.

Много преди да е готова за раздялата им Джо я изпрати до вратата на квартирата ѝ. Седеше пред нея и дълбоките, сини очи я изучаваха напрегнато.

— Няма да те целувам за лека нощ — каза той. — Няма да мога да спра.

— Тогава... Лека нощ. — Каролайн понечи да протегне ръка, но рязко я издърпа обратно. Не можеше дори да се здрависа с него. Би било прекалено голямо изкушение след уикенда, който прекараха отдадени един на друг, натрапчиво напомняне, че тази нощ и двамата щяха да спят сами.

— Лека нощ.

Джо рязко се обърна и закрачи към пикапа. Каролайн бързо отключи и се мушна вътре, неспособна да го види как потегля. Квартирата ѝ, луксозна в сравнение с останалите в базата, сега ѝ се стори празна и задушшаваща. Включи климатика на максимална степен, но нищо не можеше да запълни празнотата. Нищо, освен Джо.

Тази нощ не спа добре. Постоянно протягаше ръце, търсейки топлото му, силно тяло. Изпитваше физическа болка от раздялата, след като толкова бързо свикна с удоволствието, което той ѝ предлагаше.

Събуди се доста преди зазоряване и се отказа от всякакви опити да заспи отново. Винаги бе смятала, че работата е нейната панацея и сега се надяваше, че и този път ще ѝ помогне. В крайна сметка затова и беше назначена към този проект — да работи, а не да въздиша по началника си.

И този път работата ѝ я спаси. Успя да се разсее, като се зарови в докладите за предстоящите тестове. Джо не намина тази сутрин, за което тя му беше искрено благодарна. Тъкмо започваше да се връща във форма, ако я целунеше, отново щеше да загуби почва под краката

си. Можеше дори да се окаже потопена в прегръдките му. Той, разбира се, щеше да устои на изкушението, но тя не бе сигурна за себе си.

Както обикновено, Кал пристигна втори.

— Къде беше през уикенда? — небрежно попита той. — Звънях ти няколко пъти, ако искаш да отидем на кино.

— Във Вегас — отговори тя. — Прекарах уикенда там.

— Интересен град, нали? Обра ли джакпота на някое казино?

— Не ме бива за комарджийка. Повече си падам по минигольф.

Той се засмя, докато си сипваше кафе.

— Внимавай. Твърде много емоции ще те състарят — предупреди я той.

Ако беше истина, тя би трябвало да е остаряла със сто години за последните два дни. Вместо това, сега се чувстваше много по-жива от когато и да било.

Джо не беше в контролната зала, когато лазерният екип пристигна. Пилотите вече се бяха качили в машините и моторите ревяха. Разпределението беше същото като в петък — Джо и Бауи Уейд в „Нощно крило“, а Дафи Дийн и Мед Кет във F-22. Всички специалисти работещи по проекта се бяха скупчили около мониторите.

Изтребителите излетяха.

Първоначално всичко вървеше добре и Каролайн въздъхна от облекчение. Не беше чак толкова наивна и не вярваше, че няма да има още проблеми, но поне този от петък не се повтори. Йетс също се усмихваше доволно.

На връщане към базата Мед Кет летеше от едната страна на Джо, а Дафи следваше Бауи Уейд. Каролайн разсеяно наблюдаваше монитора, когато прицелващата система на Бауи сигнализира задействане.

— Той ли я включи? — високо попита тя.

Йетс и Ейдриън се втренчиха в екрана; и на двамата лицата им бяха загрижени. Кал вдигна глава от компютъра си. В същия момент започна да святка червената лампа за изстрелване и в контролната зала настъпи хаос.

— Уцелен съм. Уцелен съм! — крещеше Дафи, след което се чу гласът на Бауи:

— Това проклето нещо се изстреля. Какво, по дяволите, стана?

— Каква е повредата? — Това бе гласът на Джо, плътен и спокоен.

— Нямам контрол над машината. Хидравликата е напълно разрушена. — Гласът на Дафи издаваше притеснението му.

— Катапултирай! — извика Бауи. — Престани да се въртиш. Не можеш да направиш нищо.

Гласовете се застъпваха и в контролната зала се чуваше смесица от думите им. Пилотите, които също наблюдаваха мониторите, бяха замръзнали на местата си, с каменни физиономии, в очакване да видят дали колегата им щеше да се справи или ще загине пред очите им.

След това отново се чу гласът на Джо, който крещеше:

— Катапултирай, катапултирай!

Думите му бяха стопроцентова заповед и след малко компютрите отчетоха катапулт на пилота.

— Виждам парашута! — Това бе Мед Кет. — Твърде ниско е...

След това всичко се разтресе. F-22 се разби в пустинята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Побеснял Джо връхлетя в контролната зала. Очите му представляваха две ледени сини кубчета, когато се обърна към лазерния екип.

— Какво, по дяволите, стана? — процеди през зъби той. — Лазерните оръдия изобщо не би трябвало да са активирани, камо ли да изстрелват ракети.

Никой не можеше да отговори. В петък системата работеше перфектно.

— Е? — Тази единствена буква бе изстреляна като куршум. — Едва не загубихме пилот. Машина за осем милиона долара е разпиляна на парчета из пустинята. Някой от вас изобщо има ли представа какво, по дяволите, вършите?

В контролната зала бе настъпила гробна тишина и всички очакваха отговор, какъвто и да е. Най-сетне Йетс колебливо изрече:

— Не знаем какво се случи. Но ще открием причината.

— Абсолютно си прав. Искам доклад за случилото се, къде е бил дефектът и какво сте направили, за да го отстраните до тридесет и шест часа. Всички полети се отменят, докато не науча какво точно стана и съм напълно убеден, че няма да се повтори.

Дори не погледна Каролайн, преди да се обърне и да напусне залата, също толкова бесен, колкото и когато влезе.

Някой подсвирна през зъби. Лицето на Йетс беше преbledняло.

— Няма да мърдаме оттук, докато не открием повредата — тихо пророни той.

Загубата на машина беше достатъчно голям проблем, но фактът, че Дафи едва не загина бе разгневил Джо до степен, при която трудно се сдържа да не избухне. На това отгоре положението на Дафи изобщо не бе розово — беше катапултирал много ниско до земята. Сега лежеше в болница с мозъчно сътресение и счупен крак.

Целият треперещ, Бауи се кълнеше, че не е докосвал копчето за изстрелване на ракетите и Джо му вярваше. Бауи беше изключително опитен и внимателен пилот и все пак, лазерната система се беше задействала и Дафи едва не умря. Компютрите щяха да им кажат какво точно се е случило, но Джо се интересуваше защо това бе станало. Лазерното изстрелване на ракети изобщо не би трябвало да е активирано на този етап от тестовете. Ако бяха използвали цялата си мощност, ракетите щяха да унищожат самолета на Дафи още при първия изстрел. Още повече го вбесяваше подозрението, че може би днешната повреда имаше връзка с тази от петък. Каролайн му беше казала, че предишният дефект се е дължал на незначителен проблем в електрическата схема и са го отстранили, но явно повредата бе далеч по-сериозна и изобщо не бе отстранена. Гневът му бе насочен и към самата Каролайн; тя беше част от лазерния екип и връзката ѝ с него изобщо не я освобождаваше от отговорност.

Лазерният екип нямаше да е единствения, който щеше да работи извънредно. Загубата на F-22 и ранен пилот не бяха инциденти, които Военновъздушната академия подминаваше. Джо трябваше да подготви доклад до командира на базата, както и до генерал Рами в Пентагона. Точно сега не можеха да си позволят подобни проблеми, имайки предвид, че съвсем скоро се очакваше Конгреса да гласува проекта „Нощно крило“. Трябваше да приключат с тестовете и възможно най-скоро да изгледят всички детайли по новите машини. Досега една от силните страни на проекта бе, че се вписваха в сроковете и не надвишаваха отпуснатия бюджет. Всяко забавяне щеше да означава още пари. Ако „Нощно крило“ надхвърлеше определения си бюджет и изтребителите не са ниво, най-вероятно щеше да бъде отхвърлен. Джо трябваше да си свърши работата възможно най-добре, тъй като финансирането зависеше от това.

Обади се на генерал Рами по секретната линия и разговорът само потвърди, че в Пентагона са не по-малко обезпокоени.

— Трябва да разберете какво се е случило с прицелващата система и се убедете, че подобен инцидент няма да се повтори — спокойно нареди генералът, но тези, които го познаваха, знаеха, че той не говори празни приказки. — Гласуването е съвсем скоро и не можем да си позволим никакви провали. Няма никакъв смисъл да разработваме лазерна прицелваща система с рентгенови лъчи, ако не

можем да я контролираме. Трябва да се справиш, Джо. „Нощно крило“ е прекалено важен за нас.

— Да, сър — бе лаконичният отговор на Джо.

Самият той бе лелял с машините и разбираше много добре колко са важни. Пилот, който се качи в толкова усъвършенстван изстребител има много по-добри шансове да се върне жив от мисия. „Нощно крило“ даваше голямо предимство на американските авиатори, а за Джо това означаваше спасени животи и спечелени войни. На тридесет и пет години той вече бе участвал в две войни, а светът ставаше все по-агресивен. За една нощ избухваха регионални конфликти, които можеха да повлекат и останалия свят, а технологиите се развиваха със светкавична скорост. Само след пет години F-22 щеше да е масов изстребител, с нищо не превъзхождащ тези на враговете. Точно затова „Нощно крило“ бе толкова важна стъпка.

— Има ли подозрения за саботаж? — попита генералът.

— Алармите ни не са засекли нищо, но поисках пълен анализ от охраната.

— А ти какво чувство имаш? — Генерал Рами изключително ценеше преценките на Джо.

— Катастрофа, която изобщи не сме очаквали — след известна пауза отвърна той. — Все още не знаем дали проблемът е в прицелващата система само на този самолет или съществува и при останалите. Може да е грешка в системата, а може някой умишлено да я е причинил. Петдесет на петдесет, така че не мога да отхвърля подозренията за саботаж. Ще знаем повече като получим компютърния анализ.

— Обади се веднага, щом научиш нещо.

— Да, сър.

Джо се облегна на стола и остана замислен. Саботаж. Не му се искаше дори да го обмисля, но не можеше с лека ръка да отхвърли подобно предположение. Заедно с развитието на технологиите постоянно се усъвършенстваха най-различни техники на шпионаж и саботаж.

Бяха взели изключително строги охранителни мерки, затова всеки изход, врата или прозорец бяха снабдени със сензори, които от своя страна се включваха в една обща система, така че във всеки момент се знаеше кой къде се намира, кога е влязъл и кога е излязъл.

Хангарите с машините се пазеха от жива охрана и вътре можеха да влязат само хора със специален пропуск, което означаваше, че ако наистина става въпрос за саботаж, шпионинът разполагаше с такъв специален пропуск.

Ако имаха късмет, повредата щеше да се окаже механична, нещо, което лесно можеше да се обясни и поправи. Ако не, щеше да се наложи стриктна проверка на охраната.

По дяволите! Ако лазерният екип не успееше да открие причината бързо, това щеше да означава, че нямаше да успее да се види с Каролайн. Последната нощ, прекарана без нея, беше истинско мъчение. За самия него беше истинско чудо колко бързо тялото му бе привикнало към нея и колко силно я желаше. Никога досега не бе изпитвал подобно нещо към друга жена; в момента имаше чувството, че го тресе треска, която само Каролайн може да успокои. Досега не бе изпитвал подобно удоволствие от секса, без никакви ограничения и табута. Тя беше пълна с живот и енергия.

Беше грешка, че си позволи мислите му да се върнат върху Каролайн. Моментът изобщо не беше подходящ.

Колкото и да проверяваха, не можеха да открият причината, поради която прицелващата система се беше задействала сама. В компетентността на Каролайн влизаше самият лазер, а не изстрелващия механизъм. Това бе работа на Ейдриън и той беше бесен. Ако се окаеше, че проблемът е в неговата част, това най-вероятно щеше да му коства работата. Напълно в негов стил, той си изкара яда върху Каролайн.

— Що за човек си ти? — измърмори той, докато проверяваше всеки детайл от изстрелващия механизъм. — Всичко си вървеше добре, с някои дребни проблеми, докато не се появи ти. Щом дойде да работиш тук, всичко започна да се разпада.

— Аз не съм работила по механизма — отбеляза тя, твърдо решена да не се превръща в изкупителна жертва. Нямаше нужда да добавя нищо повече, тъй като Ейдриън прие думите ѝ като подсещане, че само той е работил върху механизма, следователно, вината бе изцяло негова.

— Стига сме се карали — нареди Йетс. — Кал, нещо изскочи ли на компютъра?

Кал имаше вид на човек капнал от умора, със зачервени очи, след като от няколко часа се взираше в монитора и в разпечатките. Той поклати глава.

— На хартия всичко е наред.

Бяха се струпали около лазера, свален от самолета на Бауи. Каролайн се беше втренчила в него и се опитваше да не обръща внимание на думите им, за да се съсредоточи. Лазерът, както и изстрелващия механизъм видимо бяха в перфектно състояние. Прицелващата система също работеше безотказно. Тогава къде беше проблемът? В крайна сметка, изстребителят на Бауи се беше прицелил в този на Дафи и бе изстрелял ракети.

Според компютърния отчет, Бауи не бе докосвал копчето, значи системата се беше задействала сама, нещо, което не би трябвало да се случва. Лазерът дори не би трябвало да е активиран; тестовете на лазерните ракети предстояха след около десетина дни. Три неща се бяха объркали едновременно — лазерът се беше активирал, беше се прицелил в изстребителя на Дафи и автоматично беше изстрелял ракета. Нито едно от тях не би трябвало да става, но и трите в един и същ момент беше повече от съвпадение.

В ума ѝ се завъртяха мисли, които изобщо не ѝ харесаха. Ако тези три неща не можеха да се случат едновременно от само себе си, значи са били умишлено предизвикани. Лазерът не можеше да се задейства от всеки. Затова бяха разработени специални компютърни команди. От съображения за сигурност те бяха единствените, които ги знаеха.

Единственият извод бе, че един от тях бе активирал лазера.

Каролайн не обичаше прибързаните заключения. Винаги подреждаше фактите с педантична прецизност. Преди да си позволи да заподозре някой от тримата мъже, с които работеше, в саботаж на проекта, трябваше стопроцентово да се увери, че нито един външен специалист не би могъл да го направи.

Цялата информация се пазеше в компютри и макар че бяха взети строги охранителни мерки, всичко беше възможно. За добър компютърен специалист не би било никакъв проблем да добави нови команди, които да задействат механизма, в случай, че се приближи

друг самолет. Може би Бауи бе пилотирал бомба с часовников механизъм, която просто е изчаквала необходимите обстоятелства, за да се задейства. Дафи бе извадил лош късмет, защото трябваше да го следва, но на негово място биха могли да бъдат и Мед Кет, и Джо.

Йетс я наблюдаваше мълчаливо от известно време. Каролайн седеше неподвижно, вперила поглед в лазера, без в действителност да го вижда. Знаеше, че в момента мозъкът ѝ работи като компютър, прехвърляйки всички детайли и намалявайки възможните причини.

— Какво има? — най-сетне попита той. — Имаш ли някаква идея?

Тя премигна стреснато, след което го погледна.

— Мисля, че трябва да проверим компютърната програма — отговори Каролайн. — След като проблемът не е механичен, значи е в програмирането.

Кал я погледна невярващо.

— Имаш ли представа колко време ще ни отнеме да проверим цялата програма? — уморено попита той. — Това нещо е огромно, най-голямата програма, с която съм работил.

— Може би Крей... — измърмори тя и отново се вгледа в лазера.

— Да запазим час при Крей компютър? — Йетс зададе въпроса си, но мислено вече прехвърляше възможностите. — Ужасно е скъпо.

— Не толкова, колкото ако се наложи да спрем проекта.

— Може да трябва да чакаме цяла вечност за час при Крей, освен ако Пентагонът не ни даде предимство.

— Страхотна идея! — нетърпеливо се обади Ейдриън. — Струва ми се, забравяте, че Големият Шеф ни даде само тридесет и шест часа, от които сме изразходвали десет. Не вярвам, че ще му допадне подобно хрумване.

— Имаш ли по-добра идея? — също толкова нетърпеливо отвърна Каролайн.

Той я погледна, но не отговори нищо. Истината бе, че бяха стигнали задънена улица.

Каролайн не спомена, че ако се окажеше грешка в програмата, трябваше да установят дали тя беше заложена още при разработването ѝ, или някой умишлено я бе променил. Крей компютърът щеше да им даде отговор и на този въпрос. Той щеше да сравни работещата програма в момента с оригинала и щеше да засече дали е пипана. Ако

нямаше намеса, значи „Дейта Тек“ трябваше да прегледат програмата си отново; ако се окажеше, че някой я е променил, трябваше да открият кой.

— Е, какво ще правим? — попита Кал, като уморено разтърка очите си. — Ще престанем да търсим и ще приемем, че проблемът е в програмата, или ще останем тук цяла нощ и ще продължим да търсим нещо, без да знаем дори какво точно?

Въпреки всичко, Каролайн не можа да не се усмихне на думите му.

— Ако си толкова обезнадежден и изтощен, колко прозвучаха думите ти, едва ли ще можеш да издържиш цяла нощ.

Той също се усмихна вяло.

— Тъжно, нали? На младини можех да се забавлявам цяла вечер, след това да отида на работа и на следващата вечер отново да се отдам на развлечения. Това, което виждате, е само сянка на човека, който бях.

— Радвам се, че сте толкова погълнати от работата — процеди Ейдриън.

— Стига вече! — нареди Йетс и в обичайно спокойния му глас се прокрадна напрежение. — Не постигаме нищо така, освен че се изморяваме. Затова приключваме за днес. Проверихме всяка част, без програмата, значи това ще е следващата ни стъпка, но не можем да го направим тук. Първо ще отида да се навечерям, ще помисля върху всичко отново и тогава ще се видя с полковник Макензи. Хайде да си починем.

Капитан Айвън Ходж, шеф на охраната, заговори без никакви предисловия.

— Открихме доста подозрително поведение, сър.

На сериозното лице на Джо не се появи никакъв признак на емоция, макар вътрешно да се бе надявал, че няма да открият нищо.

Генерал-майор Тюел присви очи. Като командващ базата, той бе изцяло отговорен за всичко, което ставаше и в момента единственото нещо, което го интересуваше бе защо F-22 беше уцелен.

— Кажете ни какво сте открили.

Капитанът носеше дебела папка, която разтвори на бюрото пред тях.

— Ето тук. — Той посочи предварително оградени данни. — Това е номерът на кода на член на лазерния екип, Каролайн Евънс. Тя пристигна миналия четвъртък на мястото на мъжа, който получи инфаркт.

Стомахът на Джо се сви и всичко пред очите му се размаза, докато чакаше капитан Ходж да продължи.

— Тя има навика да пристига първа на работа и да си тръгва след всички останали — обясни капитанът и Джо си отдъхна. Каролайн наистина беше работохоличка; той самият на няколко пъти я беше заварвал първа в офиса ѝ, но тя не вършеше нищо подозрително... макар че веднъж много бързо изключи екрана на компютъра. Тогава това го учуди, но бързо го забрави, досега. — Вие също имате този навик, сър — обърна се капитанът към Джо. — Само по себе си това не означава нищо. — Той обърна на друга страница. — Но ето тук, в четвъртък вечерта, сензорите са засекли госпожица Евънс да влиза в сградата малко преди дванадесет и е останала там до четири часа сутринта в петък, съвсем сама. След това се е върнала в шест. Точно в този ден машините показаха първия дефект с лазера, нали сър?

Очите на Джо отново представляваха две ледени блокчета.

— Точно така.

— Същия ден си е тръгнала с останалите членове на екип и се е върнала едва в неделя вечерта, малко преди дванадесет. Пак е била съвсем сама. Напуснала е сградата в четири и тридесет и отново се е върнала в шест сутринта. Този ден бе уцелен самолета на майор Дийл. Доста по-сериозно нещо. Проблемите започнаха откакто тя дойде в базата и мистериозните ѝ нощни посещения са доста подозрителни. — Капитанът се поколеба, преди да продължи. Полковникът имаше изражение, което би накарало всеки разумен човек да се поколебае, а Айвън Ходж определено се смяташе за разумен. Въпреки това каза: — Разбрах, че... проявявате личен интерес към госпожица Евънс.

— Излязохме няколко пъти. — Бяха правила много повече от това. Тя му се беше отдала с такава страст, че бе изместила всички спомени за други жени от главата му. Значи след като се върнаха от Вегас, тя се е промъкнала в офиса и...? Какво беше направила? Беше активирала лазера на изстребителя на Бауи? Дали лазерът на неговия самолет също бе активиран?

Капитан Ходж го погледна с неудобство в очите.

— Докато бяхте заедно, тя каза ли нещо? Задавали ви е въпроси относно „Нощно крило“?

— Не. — В това бе напълно сигурен. Почти не бяха говорили за работата си. Но и защо ѝ е да му задава въпроси? — Тя има пропуск и достъп до пълната информация, така че не ѝ се е налагало да ме разпитва.

— Така е. Но може би е споменала нещо, заради което би искала да провали лазерите, дори целия проект.

— Не, не е. — Каролайн бе твърде умна. Тя наистина би могла да активира лазерите; не само, че имаше достъп до компютъра, но и знаеше тайните кодове. — Тя има нужната информация и възможност да го направи. — Чу се да пита: — Имате ли някакви други улики? Мотив, нещо подозрително в миналото ѝ, финансови проблеми?

— Миналото ѝ е кристалночисто — призна капитанът. — Ще проверим отново цялата информация, която имаме за нея, но е малко вероятно да се окаже фалшифицирана, тъй като вече е преминала изчерпателна проверка.

— Разяснете ми следното — намеси се генерал-майор Тюел. — Тя е могла да задейства лазерите, без фактически да се е докосвала до тях, така ли? Машините са под двадесет и четири часова охрана.

— Да, сър, могла е — отговори Ходж. — Чрез компютърна команда. Госпожица Евънс е излязла с две специалности от колежа. Докторат по физика и магистратура по информатика. Компютрите не са никаква тайна за нея.

— Разбирам — въздъхна генералът. — Какво предлагате?

— Все още не можем да повдигнем обвинения, сър. Знаем, че е влизала в сградата и е имала възможност да го направи, но не сме доказали, че компютърната програма е променяна, за да задейства системата. Все още съществува възможност проблема да се дължи на грешка в механизма.

— Но вие не смятате така?

— Не, сър. Проблемите започнаха, след като тя пристигна на работа към проекта и двата инцидента са се случили, след като е останала в офиса след полунощ. Тя е цивилна. Препоръчвам да уведомите ФБР и да ѝ се забрани да напуска базата, но не можем още да я арестуваме. Като превантивна мярка бих забранил на целия лазерен екип да стъпва в кабинета си, докато не се открие причината.

— Това пък защо?

— Както казах, сър, като превантивна мярка. Тя може да не е единствената замесена.

— Но вие не сте открили никой друг подозрителен?

— Така е, но може някой друг да знае за това. Мисля, че полковник Макензи ще се съгласи с мен, че е по-разумно да преустановим тестовете за няколко дни, преди да загубим още един F-22, или дори някой от прототипите.

— Прав сте. — Гласът на Джо бе напрегнат. — Ще разпитате ли госпожица Евънс?

— Да, сър.

— Бих искал да присъствам.

— Разбира се, сър. — Капитан Ходж си помисли, че на полковника не му се налагаше да иска разрешение.

— Кога?

— Мога да заповядам да я доведат още сега, ако желаете.

— Тогава го направете.

Генерал-майор Тюел се изправи.

— Господа, оставам това във ваши ръце. Имам ви доверие и съм сигурен, че изясните всичко, преди да повдигнете обвинения. Трябва да разрешим проблема на всяка цена. Проектът е прекалено важен.

Двамата отдадоха чест и генералът излезе. Капитан Ходж посочи телефона на бюрото на Джо и попита:

— С Ваше разрешение?

Джо кимна. Капитанът вдигна слушалката и набра кода.

— Доведете госпожица Евънс, С12Х114 в кабинета на полковник Макензи. Потвърди.

Който и да бе вдигнал телефона, изрече паролата. Капитан Ходж отвърна:

— Правилно. Благодаря.

Той затвори и се обърна към Джо.

— След десет минути ще са тук.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Каролайн никога не се бе чувствала толкова притеснена, уплашена и унижена. Седеше в кабинета на Джо и се опитваше да улови погледа му, по някакъв начин да го накара да ѝ повярва, но той сякаш не я виждаше. Дори по-зле, гледаше я с ледено презрение в очите. Точно това безразличие, изписано на лицето му, я караше да се чувства ужасно.

— Не, не съм влизала повторно в сградата в тези случаи — повтори тя, може би за стотен път.

— Сензорите са отбелязали всяко ваше влизане и излизане, госпожице Евънс. — Капитан Ходж, шеф на охраната, не се изморяваше да повтаря едно и също.

— Значи сензорите са сбъркали.

— Не е възможно. Те са свършено произведение на изкуството и никога не бъркат.

— В тези случаи са сбъркали. — Каролайн си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Имаше чувството, че всеки момент ще припадне от притеснение. — В четвъртък бях загубила картата си за самоличност. Открих, че е изчезнала в петък сутринта, когато се облякох, за да отида на работа.

— Това вече ни го казахте, само че ние не разполагаме с доклад, написан от вас по повод изчезналата ви карта за самоличност, а ви е ясно, че при подобен свръхсекретен проект, това е недопустимо. Бихте ли ни обяснили отново защо не докладвахте за инцидента?

— Спомнях си, че я закачих за една папка и вероятно тогава се изплъзнала. Не уведомих охраната, защото бях сигурна, че е някъде в кабинета.

— Само че сензорите са засекли, че същия следобед сте си тръгнали с останалите колеги от екипа. Значи картата трябва да е била на вас, защото повярвайте ми, госпожице Евънс, сензорите отчитат всяко влизане и излизане от сградата. Ако някой прекрачи прага, в каквато и да е посока без карта, алармата се задейства.

— Точно затова се опитвам да ви обясня, че очевидно сензорите са дали дефект. Когато открих, че картата ми е изчезнала, се обадох на Кал Гилкрисст и го помолих да я потърси в офиса. Той я намери на пода под бюрото. Донесе ми я и се прибра, а аз отидох на работа. Необходимо е просто да го попитате.

— Господин Гилкрисст ще бъде разпитан, също. Разпечатката обаче показва, че двамата с него сте влезли в сградата и сте излезли след две минути. След това вие отново сте влезли, а господин Гилкрисст се е върнал чак след час.

— Това е невъзможно. Не съм влизала в сградата, докато Гилкрисст не ми донесе картата. Как реагират скъпоценните ви сензори, когато две карти и само едно тяло излязат от сградата?

Капитан Ходж не обърна внимание на въпроса ѝ и хвърли поглед върху разпечатките.

— В неделя вечерта отново ли загубихте картата си?

— Не. Не съм влизала в сградата в неделя вечерта. — Не можа да се сдържи и отново погледна Джо. Какво ли си мислеше той? Със сигурност не би могъл да я подозира в саботаж.

— Сензорите са отчели, че сте влязла в сградата, а според самата вас, картата ви е била у вас.

— Днес сутринта намерих картата си точно на мястото, където я оставих в петък вечерта.

— Не сте я премествали през целия уикенд?

— Прекарах уикенда във Вегас.

— И оставихте картата си в квартирата?

— А вие носите ли вашата карта извън базата? — контрира го Каролайн.

— Бих искал да ви напомня, че не аз съм заподозрян — учтиво отбеляза мъжът.

— Заподозряна в какво? Защо не ми кажете? — предизвика го тя. Той, обаче, не се поддаде.

— Казвате, че сте прекарали уикенда във Вегас. И не сте върнали в базата нито в петък вечерта, нито в събота, така ли?

— Да.

— Къде отседнахте във Вегас?

— В „Хилтън“.

— Във Вегас има повече от един хотел „Хилтън“, но това лесно може да се провери.

— Госпожица Евънс и аз прекарахме уикенда заедно. Мога да потвърдя алибито ѝ за времето от петък вечерта до седем часа вечерта в неделя — намеси се Джо.

— Разбирам. — Капитан Ходж запази гласа си спокоен, но лицето на Каролайн пламна. Този път не погледна Джо. — Значи през цялото това време картата ви за самоличност е била в квартирата ви?

Тя отново си пое дълбоко въздух, за да се успокои, макар да не постигна нищо.

— Да.

— Сигурна ли сте, че квартирата ви е била заключена?

— Да, винаги проверявам за това.

Той я погледна скептично.

— Винаги е доста категорична дума. Сигурна ли сте, че абсолютно винаги проверявате дали вратата ви е заключена?

— Точно в този случай полковник Макензи провери, а аз наблюдавах.

Капитанът се обърна към Джо, който кимна утвърдително. Изражението на лицето му бе напълно неразгадаемо.

— Вие твърдите, че картата ви е била у вас. Разпечатката показва, че сте влезли в сградата точно — капитанът погледна разпечатките, за да свери, — в двадесет и три и четирийсет и седем в неделя вечерта.

— По това време вече си бях легнала.

— Сама ли? — с безразличие попита капитанът.

— Да.

— Значи никой не може да го потвърди. Вие казвате, че сте била в леглото си. Компютрите казват, че сте била в офиса.

— Обадете се на Кал Гилкрист! — избухна Каролайн. — Само си губите времето така! Той може да потвърди думите ми.

— В четвъртък сутринта, когато влязох в кабинета ти, ти изчисти екрана на компютъра и го изключи — обади се Джо. Гласът му бе хладен и изпълнен с безразличие. — Какво имаше, което не искаше да види?

Каролайн го зяпна напълно объркана. Той звучеше като човек, твърдо убеден във вината ѝ, точно както капитан Ходж, но Джо със

сигурност знаеше... Опита се да се съсредоточи, да си припомни случая. Четвъртък сутринта. Той отново я бе стреснал, и докато се опитваше да я успокои, Каролайн се бе оказала в прегръдките му. Спомни си, че бе изключила монитора, само за да има с какво да се занимава, докато се пребори с неочакваната реакция на тялото ѝ при допира до него, но със сигурност не помнеше точно върху какво бе работила.

— Не помня — тихо отговори тя.

— Хайде — скара ѝ се той, — ти винаги помниш всичко.

— Не си спомням това — повтори тя и го погледна настойчиво.

Тогава забеляза, че изражението в очите му бе на недоверие, отвращение, дори гняв. Да, най-вече гняв, но Джо Макензи изпитваше леден, смразяващ гняв. Гледаше я, сякаш би я унищожил, без за минутка да изпита съжаление. Той не ѝ вярваше!

Усети, че не ѝ стига въздух, когато си даде сметка, че и Джо я смята за виновна. В гърлото ѝ заседна буца, от която тя едва дишаше, а сърцето ѝ с мъка продължаваше да тупти. Ако бяха в обратната позиция, тя би го подкрепила, би му гласувала цялото си доверие и въпреки доказателствата, никога не би допуснала, че той би могъл да предаде родината си.

И тогава Каролайн осъзна още един факт — тя би му се доверила, защото го обичаше, защото се бе постарала да го опознае като човек, а за него тя бе просто жена за физически забавления, без изобщо да си прави труда да разбере истинската ѝ същност.

Лицето ѝ стана безизразно и тя го погледна с празен поглед.

— Върху какво работеше? — повтори той.

— Не си спомням. — Дори гласът ѝ излъчваше безразличие. — Предполагам, че съм заподозряна в шпионаж.

— Не сме казали подобно нещо — обади се капитан Ходж.

— Но не казахте и обратното, а това тук много ми прилича на разпит.

Тя съсредоточи погледа си върху капитана, просто защото нямаше сили да погледне Джо. Може би никога повече не би могла да го направи. По-късно, когато остане насаме със себе си, щеше да премисли всичко, но точно сега имаше чувството, че само един поглед ще срине и последните останки издръжливост. Болката бе прекалено

голяма; не би могла да се справи с нея, затова просто се налагаше да я игнорира.

— Не открихме никаква повреда в самолета на капитан Уейд — заговори Каролайн, като дори успя да събере последните частици гордост у себе си. — Проверихме всичко. Йетс Корлески, ръководителят на екипа, ще разговаря тази вечер с полковник Макензи. Ние смятаме, че проблемът е в компютърната програма.

Капитан Ходж я погледна заинтересован.

— Какъв според вас е проблемът, госпожице Евънс?

— Все още не знаем. Искаме да сравним програмата, с която работим с оригиналната, за да открием дали са правени промени.

— И ако има такива промени?

— Трябва да установим точно какво е променено.

— Чия беше идеята да сравните програмите?

— Моя.

— Какво ви накара да го предложите?

— Стигнах до този извод по пътя на елиминирането. Компютърната програма остана единственото нещо, което би могло да е сбъркано.

— Тя обаче работеше безгрешно, докато вие не пристигнахте на работа тук. Разрешаването на проблем от такава важност ще се отрази много добре на кариерата ви, нали, госпожице Евънс?

Тя дори не трепна, само продължи да го наблюдава с каменно изражение на лицето си.

— Не съм саботирала програмата, за да обер лаврите, като разреши проблема.

— Не съм казал подобно нещо. Просто споменах, че това все пак би било голям професионален успех за вас.

— Аз и без това имам много добра професионална репутация, капитане. Точно затова ме назначиха към този проект.

— Само че не са ви назначили от началото на проекта, значи не сте чак толкова добра. Ядосахте ли се, че не ви предложиха мястото тук от началото?

— Изобщо не знаех нищо за проекта, така че не бих могла да се ядосам. Работех по друга програма. „Нощно крило“ вече течеше от доста време, докато приключих с предишното си назначение.

Освободих се едва преди месец. Лесно можете да проверите думите ми — добави накрая тя, преди той да ѝ зададе въпроса.

— Хм! — Ходж се загледа в бележките пред себе си, след което я погледна с тънка усмивка на устните, която не се виждаше в очите му. — Това е всичко засега, госпожице Евънс. Можете да си вървите. О, не ви е позволено да напускате базата. Би било особено грозно, ако ви хванем в опит за бягство.

— Имам ли право на телефонни разговори?

— Трябва ли да се обадите на някого? — попита я той, без да отговаря на въпроса ѝ. — Може би на адвокат?

— Имам ли нужда от адвокат?

Капитанът отново ѝ се усмихна.

— Не сме повдигнали никакви обвинения срещу вас все още.

Каролайн отбеляза на ум, че бе добавил „все още“, но това ни най-малко не я притесни.

— Не сте повдигнали обвинения, но не ми е позволено да напускам базата. Бих искала да ви напомня, че съм цивилна, капитан Ходж, а не част от армията.

— Нека аз ви напомня, че се намирате във военна база и въпросът е чисто военен. Бихме могли да ви задържим за доста дълго време, преди да повдигнем официално обвинения. Ще проверим думите ви и ако сте права, ще ви освободим, но ако настоявате, много лесно можем да ви уредим място зад решетките, докато тече разследването.

— Изразихте се напълно ясно.

— Надявам се.

Каролайн се изправи и съсредоточи всички сили върху краката си. Искаше да е сигурна, че те ще се подчинят на командите ѝ. Изобщо не погледна Джо, когато излезе от кабинета му.

Щяха да разпитат Кал, той щеше да потвърди думите ѝ и тогава щяха да разберат, че скъпоценните им сензори не само могат, но наистина бяха сбъркали. Може би ставаше въпрос за доста сериозен провал в охранителната система и са били издадени две карти за самоличност с един и същ код. Имаше вероятност някой да е направил дубликат на нейната карта, да е влизал в сградата и наистина да е саботирал програмата, но Кал щеше да им обясни всичко.

Каролайн не се притесняваше, че ще я обвинят в саботаж, макар че разпитът изобщо не бе приятно изживяване. По-страшното, което едва ли би превъзмогнала, бе начина, по който Джо я гледаше и факта, че той не ѝ вярваше, че я смяташе способна на подобно деяние.

Бе постъпила като грандиозна глупачка. Макар да бе толкова умна и образована, тя бе допуснала изконната женска грешка да повярва, че след като един мъж започне любовна връзка с една жена, значи е влюбен в нея. Не, това дори не бе любовна връзка, а чист секс. Още една грешка — бе придала прекалено голямо значение на секса. За мъжете това бе просто начин да утолят физическите си нужди, точно както и храненето. Не изискваше никакви емоции. Докато тя се бе любила с него, той просто бе правил секс. Тя му се бе отдала изцяло, сърцето си, душата си и тялото, а той ѝ бе отвърнал с чисто физическо отдаване, в което не бе вложил нищо, освен тялото си. Вярно, тялото му беше невероятно и удоволствието бе неземно, но тя искаше много повече. Досега се бе заблуждавала, че го получава. Е, не бе чак толкова глупава да реши, че той е влюбен в нея, но поне вярваше, че не му е безразлична. Очевидно обаче бе объркала секса с чувствата. А той не притежаваше такива, или поне не бе готов да ѝ ги предложи. Винаги бе под контрол и държеше истинската си същност грижливо скрита за всички, освен за най-близките му хора.

Едва сега Каролайн разбираше смисъла в подобно поведение. Би дала всичко, само ако можеше да постигне същото, така че сега нямаше да има усещането, че болката ще я съсипе. Би направила всичко, ако знаеше, че така ще се отърве от буцата заседнала в гърлото ѝ. За съжаление, пределно ясно си даваше сметка, че нямаше никакъв лек.

Може би, след като разбере истината, Джо щеше да поиска да продължат връзката си, сякаш нищо не се бе случило. Тя се опита да си представи как би постъпила в подобна ситуация, но нищо не ѝ хрумна.

Нито пък можеше да си представи, че ще продължи да работи тук, където трябваше да го вижда всеки ден. В крайна сметка се оказа, че досега е била права, че не бива да се обвързва с никого. Първият път, когато не послуша ума си се оказа пълен провал. И сега трябваше или да намери свръх сили у себе си, които ще ѝ позволят да продължи да работи с него, или трябваше да съсипе кариерата си, като помоли да я заменят с друг специалист.

Изглежда работата бе единственото смислено нещо в живота ѝ, затова нямаше да се откаже от нея заради някакъв мъж, дори и когато този мъж беше полковник Джо Макензи. Независимо какво щеше да ѝ коства, тя щеше да довърши проекта. Щеше да разговаря с него само относно работата им. Дори щеше да се държи учтиво. Но никога отново нямаше да поеме риска да разкрие сърцето си пред него. Не можеше да си позволи тази болка отново.

— Кал Гилкрисст категорично отрича да е намирал картата ѝ за самоличност — малко по-късно капитан Ходж съобщи на Джо. Минаваше полунощ, но никой не си помисляше за сън. — Той ни обясни, че тя му се обадила в петък рано сутринта и го помолила да я изпрати до сградата, защото предишната сутрин ѝ се сторило, че някой я следи и се притеснявала. Каза, че е влязъл с нея в сградата, за да огледа, след което се е върнал в квартирата си, за да се изкъпе и избръсне.

Лицето на Джо беше с каменно изражение. Не си бе позволил лукса да се надява, че Гилкрисст ще потвърди думите ѝ. Би било глупаво да очаква подобно нещо, след като сензорите ясно показваха, че тя е влизала сама в офиса си.

— Тогава защо ѝ е да го използва за алиби? Тя е знаела, че той няма да я прикрие.

— А може би не е знаела. Очевидно са доста добри приятели. Била е сигурна, че Ейдриън Пендли няма да си помръдне пръста за нея. Може би между нея и Кал е имало нещо в миналото, затова е решила, че той ще я защити сега.

— Не, не е възможно. — За това поне бе абсолютно сигурен. Каролайн не е била близка с никой друг, освен с него. Преди Айвън да го попита откъде е толкова сигурен, Джо продължи: — А Корлески какво каза? Наистина ли са обсъждали възможността грешката да е в компютърната програма?

— Да, за това не ни е излъгала. Той потвърди, че идеята за сравняване на програмите е била нейна. Беше убеден, че тя не би могла да саботира програмата, само за да трупа актив като разреши проблема. Също каза, че не вярва да го прави за пари.

— Той подозира ли някой друг от екипа, който би го направил за престиж или пари? — попита Джо.

Айвън поклати глава.

— Проверихте ли останалите?

— Да, и пак ще го направим, но всички са чисти. И нея не бих заподозрял, ако не бяха разпечатките за странните ѝ посещения в кабинета.

Джо напълно го разбираше. Самият той също никога не би я заподозрял, но като се връщаше назад, единственото нещо, което си спомняше бе, че тя наистина го бе обсебила и той бе мислил само за това как да я вкара в леглото си и да се наслади на прекрасното ѝ тяло. Сега се чудеше доколко това бе просто добре премерен ход от нейна страна, дали не му бе отдала девствеността си, не защото бе привлечена от него, а просто за да...

Божичко, каква би могла да е причината, освен неподправено желание? Не, тя не му се беше отдала само за да се добере до секретна информация относно „Нощно крило“ или за да разчита, че той ще я прикрие, ако я хванат. Тя изобщо нямаше нужда от него, за да научи нещо повече, защото сама имаше достъп до всичко. А би било много наивно от нейна страна, ако е смятала, че той ще я прикрие. Каролайн наистина го желаше. За друго не бе сигурен, но в това бе напълно убеден.

Как трябваше да постъпи сега? Никога не се бе чувствал толкова бесен... и наранен. Това трябваше да го признае. Никоя друга не го бе обсебвала така, както Каролайн. Беше открита и честна, без никакви задни мисли и тайни. Искаше да е в състояние да се отдръпне от цялата бъркотия и да я разгледа безпристрастно, без да влага никакви емоции, но не можеше да го направи.

Никога досега не бе изпитвал толкова силни чувства към който и да е изтребил, каквито изпитваше към „Нощно крило“. Той бе много специален. Нещо повече, той участваше в създаването на история, на една стопроцентова магия в небесата. Без никакво колебание би дал живота си, за да защити тези самолети, защото те щяха да защитават родината му. Чист патриотизъм и нескрита любов. Те бяха негови самолети.

Само че той смяташе Каролайн за негова, също. Неговата жена.

И ако изборът се свеждаше само между Каролайн и изтребителите, без да се замисли би избрал Каролайн. Наистина, щеше да се презира за подобна слабост, но не можеше да си представи, че ще позволи нещо да я нарани. Сега обаче изборът бе между Каролайн и родината му. Затова нямаше избор. Не би могло и да има. Той не би допуснал да става въпрос за избор. Независимо колко го привличаше, както никоя друга досега. Независимо, че му се бе отдала със страст, която напълно пасваше с неговата. Независимо от всичко...

Джо прекъсна мислите си. На челото му се бе появила бръчка от притеснение. Каролайн просто не бе от типа хора, които биха се промъквали и саботирали. Може би не я познаваше колкото си мислеше, но бе сигурен, че в нея няма нищо злодейско.

Искаше да се срещне с нея. Трябваше да я попита някои неща, без никой друг да присъства. Щеше да научи истината от нея, независимо какво щеше да му коства.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо тръгна към квартирата на Каролайн, но по средата на пътя спря и се насочи към своята. Беше прекалено ядосан, за да се срещне с нея точно сега, особено като се имаше предвид, че съседите ѝ бяха от цивилните специалисти, работещи по проекта и не бе необходимо да разбират за случилото се.

Не помнеше някога да е бил толкова бесен, но пък и никога досега не се бе чувствал толкова предаден. По дяволите, защо би направила подобно нещо? Най-вероятната причина бе за пари, но Джо просто не можеше да си представи що за човек трябва да си, за да предадеш родината си само заради материална облага.

Държавна измяна. Тази дума се завъртя в съзнанието му. Ако повдигнеха обвинения и тя се окажеше виновна, най-вероятно щеше да прекара остатъка от живота си зад решетките, без право на обжалване или парична гаранция.

И никога повече нямаше да има възможност да я види и да се любят. Тази мисъл го вбеси допълнително и той забърза към убежището на собствената си квартира. Само един уикенд, прекаран заедно, далеч не бе достатъчен. Съмняваше се, че и хиляда уикенда ще му стигнат, за да ѝ се насити. На това отгоре не можеше да забрави, че два пъти се любиха без никакви предпазни мерки. Тя наистина го бе уверила, че няма никаква опасност, и все пак би могла да носи неговото дете.

Каква бъркотия! Ако беше бременна... Нямаше нужда да добавя още проблеми на главата си. Но какво щеше да прави, ако това наистина се бе случило? Въпреки всичко, не можеше с нищо да я предпази от затвора.

А най-вероятно тя дори не би му казала. Тази вечер, когато излезе от кабинета му, Каролайн даже не го погледна. А той я наблюдаваше и през цялото време се опитваше да разбере какво чувства и мисли, когато забеляза, че изведнъж тя сякаш се отдръпна и се затвори в себе си. И това стана пред собствените му очи.

Невероятната енергичност и живост, които винаги излъчваше изчезнаха за секунда и остана само един леден манекен на жена, която говореше с монотонен глас и очите ѝ бяха безизразни като на кукла.

Този образ го влудяваше. Искаше му се да я бе изправил рязко и да я раздрусва, така че тя да даде воля на емоциите си. Но не бе успял да го направи. Това би означавало да изпусне контрола над себе си, нещо, което никога не си позволяваше.

Най-много от всичко на света искаше да отиде в квартирата ѝ и да я люби дълго и страстно, така че тя завинаги да разбере, че му принадлежи. Най-вероятно нищо няма да разреши ако го направи, но поне щеше да се почувства дяволски добре. Но и това бе немислимо. Само един поглед и всички зидове, зад които бе залостил емоциите, щяха да се сринат и като наводнение да ги залаят.

Каролайн лежеше върху леглото, прекалено отчаяна, за да се провери между завивките. Нямахте сили за подобно действие. Бе взела душ и се беше преоблякла, но нямаше никакъв смисъл да се самозалъгва, че би могла да заспи. Единственото, за което имаше сили бе да лежи в тъмнината и да се вижда в тавана. Чуваше ударите на сърцето си и усещаше ритмичното повдигане на гръдния ѝ кош при всяко вдишване. Само това ѝ подсказваше, че все още е жива, макар да не усещаше и капчица живот у себе си. Чувстваше се напълно вцепенена, сякаш истинската ѝ същност вече бе умряла.

По това време би трябвало да са разговаряли с Кал и след като той е потвърдил думите ѝ, Джо вече знаеше, че тя е невинна. Странно, но това не ѝ носеше никакво удовлетворение. Беше очаквала, че той или капитан Ходж поне щяха да ѝ се обадят и да ѝ се извинят за грешката, която са допуснали. Едва ли предполагат, че си почива и по-добре да ѝ съобщят новината чак на сутринта.

А може би Кал бе излъгал.

Не можеше да не допусне подобна възможност. Тази мисъл ѝ мина през ума още когато се прибра в квартирата си. Ако не бе толкова разстроена, сигурно щеше да помисли за това много по-рано. Това би бил нормалният ход на мислите ѝ още в хангара, докато се вираше в лазерния механизъм и се чудеше какво точно бе довело до случилото се.

Кал беше истински магьосник с компютрите. Той бе открил дребната повреда в петък, но едва след като Каролайн започна да се навърта около компютъра му. Тогава изобщо не се бе замислила, но ако той наистина бе променил закодираните команди, със сигурност не би искал тя да се рови в програмата. Кал знаеше, че тя има диплома на компютърен специалист, защото веднъж го бе споменала при един от разговорите им. И в петък, и днес — всъщност вчера, тъй като вече минаваше полунощ — той имаше вид на човек капнал от изтощение. Дали защото бе будувал цели нощи? По принцип Кал бе много жизнен и енергичен човек.

Той, също така, бе единственият човек, който се бе докосвал до картата ѝ за самоличност. Може би я бе взел в четвъртък и нарочно си тръгна с нея, така че сензорите да отчетат две тела напускащи сградата с две карти. Тя не бе знаела, че алармата отчита излизанията, но той със сигурност го е знаел. Все пак работеше по този проект от самото начало и може би бе обърнал внимание на такива подробности, докато тя винаги съсредоточаваше вниманието си само върху собствената ѝ работа.

Но дори да бе използвал картата ѝ, за да влезе в офиса в петък през нощта, Каролайн със сигурност знаеше, че не би могъл да го направи в неделя, тъй като тогава картата ѝ беше у нея.

Дали обаче той би могъл да извади дубликат на нейната? Би трябвало да е напуснал базата, за да го направи, но това бе напълно възможно. Сензорите показваха, че е влязла в сградата около полунощ, което означаваше, че той е разполагал с няколко часа.

След това тя му се обади в петък сутринта и го помоли да претърси офиса, което му бе дало идеална възможност да ѝ върне картата, без случилото се да стига до охраната. В противен случай той не би могъл да я използва, защото кодът щеше да е сменен.

Каролайн разтри чело и се опита да подреди мислите си, така че да намери връзката между всички факти. Това, че му се обади за помощ бе чиста случайност и ако не го бе направила, Кал не би могъл да използва дубликата на картата ѝ. Дали той бе преценил, че тя най-вероятно ще се обърне към него и затова е поел риска? Наистина се бе оказал прав, трябваше да признае Каролайн. Доста добре бе преценил риска. Тя не би се обадила на Йетс, а Ейдриън изначално не съществуваше като възможност. Явно много точно бе пресметнал, че

тя не би искала да уведомява охраната. Това не е могъл да го знае със сигурност, но бе заложил на печеливения ход.

И какво е станало след това? Сензорите отчитаха, че двамата са влезли в сградата, след това и двамата са излезли. Явно е носил нейната карта още на влизане, така че да има доказателство, че не е бил сам в сградата дори и за минути. Защо обаче сензорите не бяха отчели, че картите са две, а тялото е само едно?

Очевидно алармената система не бе чак толкова добра, колкото капитан Ходж смяташе. Може би са програмирани да засичат хора без карти, но не са настроени да хващат карти без хора. А може би Кал бе открил някакъв начин да ги заблуди. Имаше много „може би“. Още повече, той бе толкова добър с компютрите, че лесно би могъл да се вмъкне в централния компютър на базата и да промени данните, така че да излезе, че тя е била с него. Не би могла да разбере точно как бе успял да излъже охраната.

Ако Кал наистина бе виновен, какъв би могъл да бъде следващия му ход? Ако той бе променил програмата, сега напълно ясно разбираше, че анализът ще го докаже. Дали ще се опита да влезе в програмата и да върне всичко в старото положение, така че да прикрие следите си, ако анализът се изчерпаше само със сравняване? Или пък ще се опита да вкара още улики, които да доказват, че тя е виновна?

Налагаше се да приеме втория вариант. Това бе много вероятно. Защо Кал ще си прави труда просто да заличи действията си, след като тя вече бе заподозряна и много по-лесно би било да я натопи допълнително?

Изведнъж сърцето ѝ заби по-бързо. Ако Кал наистина бе виновен и бе решил да направи още нещо, той щеше да го направи тази вечер, докато всички са объркани и нищо не е ясно. Ако се забави, охраната толкова ще се затегне, че нищо няма да остане незабелязано.

Знаеше, че всички членове на лазерния екип са под забрана да влизат в офиса, но дали вече бяха изтрили кодовете на картите им от компютрите на охраната? В армията имаше правила, които стриктно се спазваха — едно от тях бе, че повечето от бюрократичната работа се върши през деня. Забраната бе издадена тази вечер. Дали капитан Ходж вече бе наредил да изтрият кодовете или го бе оставил за сутринта? Доколкото познаваше човешката природа, по-скоро би заложила на второто. В крайна сметка, тя бе просто заподозряна.

Каролайн бързо скочи от леглото и отиде до малкия прозорец в кухнята. Бе толкова висок, че трябваше да се покачи на стол, за да погледне през него. На отсрещната страна на улицата бе паркирана кола. Двамата мъже на предната седалка изобщо не се опитваха да се прикрият, но защо ли да го правят? Това не бе секретна мисия. Тяхната работа бе да следят тя да не напусне базата.

А друга врата нямаше.

Имаше, обаче, още едно малко, високо прозорче в спалнята. Тя се върна там и се загледа в тесния отвор на стената. Един мъж със сигурност не би могъл да се промуши оттам, дори се съмняваше, че и тя би успяла. Въпреки това стъпи върху леглото и погледна навън. Тази част от улицата бе абсолютно безлюдна.

Дали имаше смисъл да си навлича още неприятности, като се има предвид, че Кал би могъл спокойно да спи по това време? Все пак, тя не бе напълно убедена, че той е виновен. Може би бе потвърдил думите ѝ. Основен принцип на правото бе, че човек е невинен до доказване на противното, макар че очевидно капитан Ходж не намираще смисъл в тази дефиниция.

Не искаше да пали лампите, така че да привлече вниманието на двамата мъже отвън. Вместо това набра номера на Кал. Какъв по-добър начин да разбере дали той си беше в квартирата, освен като му се обади? Ако той вдигнеше слушалката, можеха дори да си побъбрят.

На петото позвъняване Каролайн започна да се съмнява, че той е там. Остави го да звъни още, в случай, че е заспал дълбоко, но на двадесетото позвъняване затвори слушалката. Двадесет иззвънявания, особено като се имаше предвид, че телефоните бяха поставени точно до леглото, биха събудили дори човек с изключително здрав сън. Кал просто не бе в квартирата си.

Каролайн стисна зъби от гняв. По дяволите! Тя го смяташе за приятел и му се бе доверила. Първо Джо, сега и Кал. Мислите ѝ мигновено се отклониха от Джо, защото болката бе непоносима. Сега бе много по-удобно да насочи яда си към Кал.

Отново се загледа в малкото прозорче. Беше изключително здраво запечатано, така че да не може да нахълтва жегата. Трябваше да свали целия механизъм и едва тогава щеше да разбере дали изобщо би могла да се провре през него.

Е, докато не опиташе, нямаше начин да открие.

Работата ѝ с компютри и лазери я бе научила да се оправя с всякакви механизми и Каролайн не отиваше никъде без малкото куфарче с отвертки, тъй като не знаеше кога ще ѝ потрябват. Извади го от килера и разпиля инструментите на леглото. Единственият проблем бе, че в тъмнината нищо не виждаше.

Имаше миниатюрно фенерче с размерите на химикалка и реши, че би могла да освети с него, тъй като подобен слаб лъч светлина със сигурност не би привлякъл вниманието на постовите отвън. Качи се и на пресекулки осветяваше прозорчето, за да прецени точно каква отвертка ѝ трябва. Само след пет минути то лежеше на леглото ѝ.

Това бе лесната част. Сега ѝ предстоеше да се промуши през тесния отвор.

Премери го на око. Би могла да мушне раменете си, ако ги завърти на една страна. Проблемът щеше да бъде в главата и хълбоците, тъй като всички останали части на тялото ѝ щяха да се поддадат на притискането. Реши да промуши първо главата си, така че да прецени дали ще се справи. Би било ужасно, ако пъхне краката си и тялото и накрая се окаже, че главата ѝ не минава през отвора и тя остане със стърчащи крака навън. Най-малкото би било страшно унижително. Първо трябваше да се преоблече и да си обуе обувки. Отново освети с малкото фенерче, като се надяваше, че отвън не се вижда нищо. Най-практично би било да се облече в тъмни дрехи, но за съжаление тя не бе взела такива със себе си. Все пак бе средата на август и тя се намираше в южната част на пустинята Невада; не бе предполагала, че ще ѝ се наложи да се промъква скришом.

Щеше да е лесно забележима в светлите си дрехи, но нямаше друга възможност. Просто трябваше да внимава да не я видят.

Бързо навлече чифт памучни панталони, нахлузи тениска и пъхна картата си за самоличност в джоба. Ако я хванеха, поне не биха могли да кажат, че няма пропуск. Не забрави да вземе и ключовете си. Не би могла да се върне в квартирата си през прозореца. Ако се окажеше, че Кал изобщо не върши нищо нередно, доста трудно щеше да се справи с охраната отпред.

Отново се качи на леглото, но прецени, че за да се изтласка през прозореца, трябваше да е малко по-висока. Отиде до кухнята, взе един стол, сложи го върху матрака и се качи на него. Заклатушка се за момент, но се хвана за рамката и запази равновесие.

Първо провря една си ръка до рамото, след това главата, с което си докара дребна драскотина. Пъхна и другата ръка, изтласка се и се вкопчи в стената от външната страна. Осъзна, че ако прокараше и хълбоците си, центърът на тежестта щеше да се измести и щеше да се строполи на земята. Не беше много високо и все пак, не искаше да рискува да се нарани. Затова подпря краката си на стената отвътре и започна да се промъква сантиметър по сантиметър.

Ръбът на прозореца се заби в ханша ѝ, но Каролайн реши да не обръща внимание на болката и продължи. Залитна за секунда и се вкопчи по-здраво в стената. Трябваше да внимава да не застане във вертикална позиция, от която неминуемо щеше да падне с трясък. Хвърли уплашен поглед към улицата, но за щастие колата с охраната не се виждаше отгук.

Остана да виси известно време така, когато съзна, че нямаше елегантен начин, по който да изпълни задачата си. Щеше да си докара много синини и одрасквания. Още повече, сега вече нямаше връщане назад.

Краката ѝ започнаха да треперят от напрежение. Без да се замисля за евентуалните травми, Каролайн изпъна крака, изтласка се с ръце и буквално плонжира през отвора. В последния момент се извъртя във въздуха, така че се приземи на една страна. Ударът бе посилен отколкото бе предполагала, като се имаше предвид, че прозорецът изобщо не бе висок. Одраска челото и лявата страна на лицето си и усещаше тъпа болка в лявото рамо и левия глезен. Незнайно как бе успяла да натърти и двете си колена.

Сега обаче не беше време да брой раните си. Всичко я болеше, когато се насили да стане. Тръгна бързо в обратната посока, като се прикриваше в сенките. Едва след като измина около стотина метра, без зад нея някой да е изстрелял предупредителен изстрел, Каролайн изпита облекчение и пое дълбоко въздух. Спря за секунда, за да разтрие коленете и глезена си, тъй като болката постепенно се усилваше. Завъртя лявата си ръка от рамото, за да се увери, че няма нищо счупено, след това опипа драскотините по лицето. Нямаше кръв, но одрасканите места горяха. Взе шала, който висеше на талията ѝ като колан и внимателно изчисти раните.

Още едно нещо, за което спокойно можеше да обвинява Кал.

Продължи по пътя, като вече не си правеше труда да върви незабелязано, разчитайки на теорията, че ако се опитваш да се скриеш, е по-вероятно да бъдеш забелязан. Ако се държеше нормално, никой не би й обърнал внимание.

Джо се изправи в леглото, отметна завивката и ругаейки тихо, стана и започна да се облича. Времето прекарано в леглото му се струваше безкрайно и вече изгаряше от нетърпение. Погледна часовника и се изненада като видя, че е едва два часа. Бе лежал по-малко от два часа, а му се струваше, че се върти отчаяно поне от пет-шест. Нямаше смисъл да се опитва да заспи, защото знаеше, че няма да успее, докато не се види и не поговори с Каролайн. Искаше да чуе нейното обяснение защо бе направила подобно нещо и искаше тя да му го каже в лицето. Нямаше да й позволи да се отнесе към него с безразличието, което бе изписано на лицето ѝ, когато излезе от кабинета му.

Реши да отиде пеша до квартирата ѝ, вместо да взема пикапа за толкова късо разстояние; освен това, разходката сигурно щеше да го успокои. Даваше си сметка, че е толкова ядосан, че лесно би могъл да загуби контрол. За последен път му се случи, когато беше на шест години и тогава се закле, че никога няма да го допусне отново. Каролайн се оказа истинско изпитание за нервите му.

Бе изминал по-малко от половин километър, когато забеляза дребната фигура, която смело се разхождаше в нощта и в първия момент реши, че гневът му докарва халюцинации. Спря на място, отстъпи крачка назад, за да се скрие, и коленичи зад едно кошче за боклук. Нямаше никаква грешка. Уличните лампи осветяваха светлата ѝ коса и Джо познаваше тази походка толкова добре, колкото познаваше собственото си лице. Гордо изпънатите слаби рамене и извивката на бедрата бяха оставали траен отпечатък в съзнанието му.

Дали не бе тръгнала към него? Сърцето му заби по-бързо и тогава се почуди как бе минала покрай охраната. Знаеше, че пред квартирата ѝ има пост, защото лично той го беше предложил на Ходж, който реши, че идеята е добра. Със собствените си уши чу заповедите на капитана. Ето я нея, обаче, спокойно да се разхожда из базата в два часа сутринта, без никаква охрана.

Изчака да мине покрай него и чак това напусна скривалището си. Както обикновено, Джо се движеше абсолютно безшумно, като позволи разстоянието между тях да е около петдесет метра, но постоянно я държеше под око. Ако тя тръгнеше към неговата квартира, щеше да я догони. Тя обаче подмина квартирата му и Джо изпита изгарящ гняв. Беше се насочила право към сградата, в която бе офиса на лазерния екип. По дяволите, не си ли даваше сметка колко сериозно е положението ѝ?

Разбира се, че си даваше. Действията ѝ доказваха, че е виновна. Може би искаше да довърши предателската си задача, след като така или иначе я бяха хванали.

Замисли се дали да не отиде при охраната и да не ги уведоми, след това се отказа. Каквото и да си бе наумила, винаги можеше да я хване и тогава да повика бодигардовете. Дори щеше да му е приятно да я хване.

Видя, че тя спря, извади нещо от джоба си и го закачи на тениската си. Картата ѝ за самоличност. Защо Ходж не я беше прибрал? Защото нямаше причина да го прави; квартирата ѝ се охраняваше, а още утре сутринта кодовете щяха да са изтрети от компютъра.

Отново го обзе яд, но този път една част бе насочена към Ходж и самия него. Бяха проявили непростима немарливост, особено като се имаше предвид колко секретен бе проектът „Нощно крило“. Тя не би могла да напусне базата, но все още можеше да си прави каквото иска вътре в нея. Явно прекалено много разчитаха, че технологиите ще си свършат работата по охраната, нещо, което възнамеряваше да промени в най-скоро време.

Някой вече бе влязъл в сградата; от един от прозорците струеше слаба светлина. Каролайн също го забеляза. Джо видя, че тя повдигна глава, след което продължи и смело влезе през вратите.

След двадесет секунди той я последва. Не носеше своята карта за самоличност, значи охраната съвсем скоро щеше да пристигне.

Видя Каролайн, която стигна до офиса си и светна лампата.

— Какво правиш тук? Пак ли използва моята карта? — бясно попита тя. — Компютрите сигурно ще се побъркат, когато засекаат, че Каролайн Евънс е влязла два пъти един след друг. Ти саботира проекта от мое име, да те вземат дяволите!

В следващия момент, сякаш в ума му избухна бомба и Джо мигновено разбра точно какво ставаше. По дяволите! Тя бе постъпила по възможно най-неразумния начин. Просто бе хванала предателя на място, без за секунда да помисли, че този човек би могъл да е опасен. Джо хукна по коридора, като отчаяно се молеше да не чуе изстрел, който би означавал края на подобна безразсъдна смелост.

Чу някакви движения отвътре, след това тих вик и строполясване. Втурна се през вратата и видя, че Каролайн лежи на пода. Кал Гилкрист седеше пред монитора; лицето му бе смъртно бледо. Твърде късно Джо забеляза, че погледът на Кал се отмести настрани, някъде зад него. Опита се да се извърти бързо, но преди да успее да реагира, нещо твърдо го удари по главата. Изпита болка, сякаш бомба избухна в черепа му. След това потъна в абсолютна тъмнина.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Постепенно Каролайн започна да се съвзема. Усещаше пулсираща болка в главата си, която след няколко секунди се разрасна към раменете и ръцете. Осъзна, че чува гласове някъде близо до себе си, но за един страшен миг не можеше да си спомни нито коя е, нито какво се бе случило.

Разпозна един от гласовете и мислите ѝ се изясниха, веднага щом си спомни всичко. Кал. Чуваше неговият глас. Осъзна също така, че се намираще в някаква кола, по-скоро микробус и бе вързана, а устата ѝ бе запушена с парче плат вързано на тила ѝ.

Бавно отвори очи, след което веднага ги затвори, тъй като светлината нахлуваща от прозорците я ослепи. Чу някакъв шум, но се оказа, че просто друга кола ги бе задминала. Опита отново да отвори очи, този път милиметър по милиметър, така че да свикне. Може би същото усещане предизвикваше махмурлука. За съжаление, тя изтърпяваше само неприятната част, без веселбата.

Някой лежеше до нея.

Панически затвори очи, когато различи, че до нея лежеше друг мъж. Много ясно съзнаваше, че е напълно безпомощна. Дали щяха да я изнасят?

Мъжът обаче не помръдваше. Бавно отвори клепачи и се оказа вторачена в бледите, изпълнени с гняв очи на Джо Макензи.

Дори да не бе със завързана уста, пак не би реагирала, толкова се изненада да го види до себе си. Как той се бе озовал тук? Тя самата много добре знаеше как бе попаднала в капана — просто по най-глупашки начин се бе втурнала в кабинета, за да залови Кал на местопрестъплението, без предварително да се увери, че той е сам. Как обаче се бе замесил и Джо? Тогава я обзе ужас, защото сега и той бе в опасност, също като нея.

— Предлагам ти да забравим за това и да напуснем страната — говореше Кал с треперещ глас. — Всичко свърши. Повече нищо не

мога да сторя. Ще проверят цялата система и ще открият какво сме променили.

— Казвах им, че не ти стиска — пренебрежително отвърна другият мъж.

Каролайн отмести погледа си от Джо и изви врат, за да успее да види лицата им. Мъжът седеше на мястото до Кал, който шофираше микробуса. Стори ѝ се смътно познат, но не знаеше точно кой е.

— Изобщо не сме говорили за убийство — разпалено изрече Кал.

— А ако онзи пилот бе загинал, когато ракетата удари самолета му, пак ли нямаше ти да си виновен?

— Това беше съвсем различно. — Гласът на Кал издаваше, че е изплашен.

— Изобщо не беше различно.

— Това щеше да е случайност. А сега говорим за хладнокръвно убийство. Не мога да го направя.

— Никой не иска от теб да го правиш — отсече другият; тонът му бе нетърпелив и ядосан. — Знаем, че нямаш подобна смелост. Ние ще се погрижим. Не се бой, дори няма да се наложи да ставаш свидетел.

Каролайн толкова се ядоса, че ако ръцете ѝ не бяха завързани зад гърба, със сигурност щеше да се нахвърли върху този мъж. Говореше за убийството им като за най-обикновено нещо. Джо безшумно побутна глезена ѝ с ботуш; по-скоро я ритна, а кракът и без това вече я болеше достатъчно. Тя извърна глава към него и той ядосано поклати глава. Тя също го ритна и той премигна от болката.

Возеха се в микробус, който очевидно бе предназначен за товар, а не за превоз на пътници, тъй като подът изобщо не бе постлан с нищо. При всеки завой или неравност на пътя металът под тях се забиваше в натъртените им тела. Каролайн лежеше на рамото, което и без това я болеше, а вързаните ѝ ръце само влошаваха положението.

Опита се да махне плата, с който бяха завързали на устата ѝ. Имаше чувството, че е найлонова корда, но най-вероятно бяха използвали собствения ѝ шал, прибавяйки унижение към болката. Ключовете ѝ все още бяха в джоба. Ако можеше да ги извади и с Джо седнат гръб до гръб, и разбира се, ако имат достатъчно време, би могла с тях да разреже примката около ръцете му. Не че ключовете ѝ бяха остри, но поне бяха метални. Вероятно бяха претърсили джобовете на

Джо, тъй като би могло да се очаква, че един мъж ще носи нож със себе си, но явно бяха преценили, че тя не би носила нищо в своите, затова не си бяха направили труда да я претърсят.

— Няма никакъв смисъл да ги убиваме — отново заговори Кал. — Всичко свърши. Едва се измъкнахме от охраната. По това време вече им е ясно, че съм напуснал базата, а много добре знаят номера на микробуса. Като открият, че Каролайн и полковника са изчезнали, а компютрите не са ги засекли да излизат, веднага ще се досетят. Най-много до час ще обявят микробуса за издирване. Все още има шанс да ни оставят живи, но ако ги убием, получаваме смъртно наказание.

Каролайн реши, че теорията на Кал звучи доста убедително, но другият мъж очевидно не смяташе така. Той дори не си направи труда да отговори.

Понякога на Каролайн ѝ се искаше да не разсъждава толкова много. Не можеше да прекъсне мислите си, дори когато не ѝ харесваха. След като другият мъж не обърна внимание на думите на Кал, значи имаше някаква причина да смята, че самият той няма да е обвинен в саботаж. Както Кал бе отбелязал, всички в базата знаят, че той е забъркан, но другият мъж не бе известен на никой; единствено Кал би могъл да го издаде. Следователно, този мъж не се боеше от обвинение, просто защото знаеше, че Кал няма да остане жив.

Тя започна бясно да търка лицето си в металния под, като се опитваше по този начин да махне кърпата от устата си. Джо ѝ хвърли още един неодобрителен поглед, но тя не му обърна внимание. Движенията ѝ привлякоха погледа на непознатия. Той се обърна и сърдечно заговори:

— Добро утро, госпожице Евънс. Надявам се, че главата не ви боли много.

Джо отново затвори очи. Лежеше абсолютно неподвижно. Каролайн издаде яден вик, който бе заглушен от шала и продължи с опитите да се отърве от превръзката на устата си.

— Не си хабете силите — дружелюбно продължи мъжът, тонът му издаваше отегчение. — Няма да успеете да я свалите, така само затягате примката около ръцете си.

Изобщо не ѝ пукаше за това. Искаше да свали шала от устата си и някак да се добере до ключовете в джоба си, което не беше невъзможно като се има предвид, че бе обути в широки памучни

панталони, но от друга страна, джобовете ѝ бяха доста дълбоки. Измърмори няколко неразбираеми ругатни по негов адрес и продължи да се бори.

Най-сетне успя да освободи устата си и се долепи до рамото на Джо, отърка лицето си в него и шалът се свлече по брадичката ѝ. Джо не помръдна и не отвори очи. Мъжът я гледеше намръщено, като се изправи на седалката си и се извъртя.

— Мръсник гаден, ти си го убил! — извика тя. Гласът ѝ бе изпълнен с гняв и омраза, макар че трудно мърдаше устните и езика си.

Микробусът рязко зави, тъй като Кал също се бе обърнал и не гледеше пътя. Другият мъж едва запази равновесие.

— Гледай къде караш! — изръмжа той на Кал.

— Но ти каза, че той е в безсъзнание.

— Не е мъртъв. Ударих го малко по-силно, защото исках да съм сигурен, че няма да се свести, преди да сме го завързали здраво.

— Кал, той ще убие и теб — извика Каролайн. — Затова не се плаши от смъртно наказание. Ще те убие и ще те натопи за всичко!

Мъжът рязко се пресегна през облегалката, опитвайки се да я хване за врата. Бърза като котка, Каролайн извъртя глава и го захапа. Той извика и се опита да изтегли дланта си, но тя продължаваше да стиска колкото може.

Микробусът се движеше на зигзаг по платното. Кал държеше волана с една ръка, а с другата се опитваше да издърпа другия на мястото му. И двамата крещяха и ругаеха. В този момент непознатият я удари по главата с юмрук и Каролайн отново потъна в мъгла, при което охлаби захапката си. Не загуби съзнание, но ударът определено я свари неподготвена.

Двамата продължиха да се борят на предната седалка, при което микробусът опасно започна да се движи само на две гуми. Кал натисна спирачките, при което колата едва не изскочи от пътя. От резките лъкатушения Каролайн се стовари върху Джо и усети, че мускулите му се стегнаха, за да поемат тежестта, но дори не изохка. Вместо това съвсем тихо прошепна в ухото ѝ:

— В десния ми ботуш има нож.

Да, разбира се, как не се бе сетила по-рано. Нали всички полковници носят нож в ботушите си? Бясна, задето той бе въоръжен,

а тя дори не бе успяла да се добере до ключовете си, за момент Каролайн се замисли дали да не ухапе и него. Вместо това се търкулна в края на микробуса, което ѝ докара още синини. Кал и другият продължаваха да се боричкат отпред и за миг тя забеляза, че нещо просветна в ръцете на непознатия. Инстинктивно знаеше, че той държи пистолет.

Кал някак си успя да отвори вратата и побягна, явно осъзнал, че няма никакъв шанс, след като другият бе въоръжен. Мъжът яростно ругаеше, когато отвори собствената си врата и побягна да гони Кал.

Каролайн застана така, че гърбът ѝ бе към краката на Джо и слепешком затърси десния му ботуш. Съвсем скоро щяха да се върнат. Пръстите ѝ бяха като вдървени, след като толкова време кордата бе стягала китките ѝ, но най-сетне успя да напипа ножа и да го извади.

Джо вече се бе извъртял, така че завързаните му ръце бяха пред ножа. Тя не можеше да прецени дали ножът ще попадне на въжето, или ще го пореже, но той щеше да ѝ съобщи. Острието явно бе доста остро, тъй като само след пет секунди ръцете на Джо бяха освободени. Той грабна ножа от нея и разряза въжето около краката си. След това коленичи и с едно движение я освободи от примките. Чак тогава издърпа парцала от устата си, който увисна на врата му.

Някъде отпред се чу изстрел.

— Стой тук — нареди Джо, бързо скочи на предната седалка и седна зад волана. Двигателят все още работеше, той включи на скорост и рязко потегли, при което колелата изхвърлиха песьчинки назад. На светлината на фаровете забеляза, че непознатият мъж търчи към микробуса. Кал не се виждаше никъде.

Каролайн подаде глава до него, точно когато мъжът повдигна пистолета и го насочи към возилото. Джо рязко натисна главата ѝ и в този момент другият стреля, при което предното стъкло се натроши и малки парченца посипаха предните седалки. Той продължаваше да натиска педала за газта. Бе навел глава, така че не виждаше пътя и микробусът започна да криволичи, но Джо успя да го удържи.

Последваха още изстрели. Единият уцели предния фар. След това мъжът отскочи настрана, за да избяга от колата, която бясно премина покрай него.

— Каролайн! — извика Джо. Искаше да се увери, че тя е добре, но не можеше да се обърне, тъй като и без това едва виждаше, след

като предното стъкло бе натрошено и вятърът бясно биеше в очите му.

— Какво? — извика тя в отговор.

— Стой долу, той може отново...

Преди да успее да довърши изречението, отзад се чуха още изстрели и задните стъкла също станаха на парчета. Джо усети, че кръвта замръзна във вените му.

— Каролайн!

— Какво? — ядосано отвърна тя, но Джо бе на крачка да се засмее от облекчение. След като Каролайн се ядосваше, значи всичко бе наред.

Облекчението, обаче, трая само няколко минути. Хвърли поглед на датчиците на таблото и забеляза, че температурата на водата в двигателя рязко се покачваше. Очевидно радиаторът бе уцелен. Намираха се на сред пустинята, без никакъв признак на живот на километри околоръст. Единствената светлина идваше от ярките звезди. Нямахше да успеят да стигнат далеч, тъй като двигателят съвсем скоро щеше да блокира, но Джо бе твърдо решен да шофира докато може, само и само да се измъкнат от преследвача си.

Лампичката за температурата светна. Той продължи да натиска газта.

Двигателят изрева, след което загасна. Каролайн подаде глава, когато микробусът спря.

— Какво има?

— Някой от изстрелите очевидно е засегнал радиатора. Двигателят блокира. Хайде, излизаме.

Тя се подчини, като отвори плъзгащата се врата отстрани и излезе в хладната, пустинна нощ.

— Насам — нареди Джо и тя заобиколи колата.

— А сега накъде?

— Продължаваме пеша. Надявам се, че си с удобни обувки.

Каролайн повдигна рамене. Бе обула леки летни обувки, не толкова подходящи колкото неговите каубойски ботуши, но със сигурност по-добре от сандали. Когато избра облеклото си, не бе планирала подобни приключения. Нямахше значение, дори да бе боса, пак щеше да върви.

— В каква посока?

— Назад по пътя.

— Но той е там.

— Да, но не знаем нито къде се намираме, нито колко близо е следващата бензиностанция. Ако тръгнем да се връщаме поне ще сме сигурни, че приближаваме базата.

Имаше логика в думите му и все пак...

— Ако ще се връщаме, защо още когато потегли с микробуса не тръгна на обратно?

— Защото така и той щеше да знае в каква посока сме. Сега, дори да открие микробуса, няма да знае дали сме продължили напред или сме се върнали.

— Така е, но очевидно в дадена точка ще трябва да се разминем.

— Възможно е, но не сто процента сигурно. Той може да реши да бяга, а не да ни преследва. Но понеже не можем да сме сигурни, по-добре да приемем, че е тръгнал след нас.

Каролайн вървеше мълчаливо до него. Не посмяха да тръгнат по пътя, а се движеха паралелно на него навътре в пустинята, така че да останат незабелязани и в същото време да не се изгубят. Нямахте част от тялото, която да не я боли, затова тя реши, че е по-добре да не обръща внимание на травмите си. Просто трябваше да вървят, и тя точно това правеше.

— Имаш ли часовник? — попита го тя. — Колко е часът? Още не се е съмнало, значи не може да са ни откарали надалеч.

Джо повдигна китката си и погледна циферблата.

— Четири и половина, значи скоро ще се съмне. Ако са ни качили в микробуса веднага след като ги хванахме, преди охраната да ги залови, значи са шофирали около един час. Изминали са от тридесет до шестдесет километра.

Перспективата да вървят шестдесет километра изобщо не й хареса, но бе значително по-добре, отколкото да попаднат на мъжа.

— Има и други замесени — изрече тя. — Може би са искали да ни закарат при тях. Вероятно са някъде наблизко. Не бива да спиране случайни коли, защото може да са те.

— Правилно си схванала — мрачно отвърна Джо.

— Значи наистина ще се наложи да изминем цялото това разстояние пеша.

— Освен ако не видим полицейска или военна кола. Като се съмне ще имам някаква идея къде се намираме.

Нищо обнадеждаващо. Каролайн престана да говори, отчасти защото звукът в пустинята се разпространяваше много лесно и надалеч, а тя не искаше да привлече нечие внимание, и отчасти, защото ходенето отнемаше всичките ѝ сили. Не бе спала цяла нощ, освен когато бе в безсъзнание, което със сигурност не можеше да се смята добра почивка и сега бе безкрайно изтощена. Главата я болеше. Предполагаше, че и Джо се измъчва от главоболие, но него поне го бяха ударили само веднъж. А тя първо се удари, когато скочи от прозореца, след това я удариха, най-вероятно с пистолет, после мъжът в колата я удари с юмрук и накрая си натърти главата в седалката, докато залягаше, за да избегне изстрелите. Цяло чудо бе, че издържа всичко това. Болеше я всеки мускул и една от част от синините ѝ ги докара Джо. Сега изпитваше задоволство, че го изрита в микробуса. Може би трябваше и да го удари.

На два пъти Джо я издърпа надолу, когато чу странни шумове откъм пътя. Тя не бе забелязала нищо, но той имаше по-добро зрение, затова Каролайн остави тази работа на него, като използваше всяко спиране, за да си отдъхне. Когато реши, че е безопасно да продължат по пътя си, той просто я хващаше за лакътя и тя безропотно се подчиняваше.

Небето вляво от тях започна да просветлява, по което можеха да разберат, че са ги отвеждали на север в пустинята, а сега се връщаха на юг, обратно към базата. Каролайн реши, че това е доста ценна информация, в случай, че се наложи да се отделят от пътя.

— Не можем да вървим още дълго — прошепна Джо. — Ако някой мине, веднага ще ни забележи, плюс това ще стане непоносимо горещо. Трябва да си намерим скривалище за през деня.

Идеята не ѝ хареса. Наистина бе по-безопасно да се движат само през нощта, а през деня да почиват и да се крият, но това означаваше, че ще им отнеме дни, докато се върнат в базата. Ако не бе толкова изморена, сигурно щеше да се възпротиви, но вече имаше чувството, че ще падне от умора. Едва сега си даде сметка колко я бяха изтощили преживяванията от последната нощ. Наистина трябваше да спрат за почивка.

Джо рязко зави от пътя, навътре в пустинята. Разведряваше се, така че вече можеха да видят накъде вървят, макар всичко все още да бе сиво. В далечината се виждаха няколко скали и Каролайн ги

погледна с отчаяние. Джо очевидно я водеше натам, а тя изобщо не бе сигурна дали ще има сили да стигне. Стисна зъби, за да не започне да роптае. Или трябваше да се добере дотам, или оставаше да спи на жегата, която съвсем скоро щеше да е непоносима. Беше и жадна, но тъй като не разполагаха с вода, реши, че няма смисъл да го съобщава. Той със сигурност също бе жаден.

Когато най-сетне стигнаха скалите, тя с облекчение се строполи върху един от камъните.

— А сега? — едва чуто попита тя.

— Чакай тук.

Джо изчезна в скалите и Каролайн веднага легна. Усещаше пулсираща болка в главата си, затова си подложи ръцете под нея.

Сякаш едва бе затворила очи, когато го чу да казва:

— Хайде, идвай — и безмилостно я изправи на крака. Затегли я нагоре по скалите и тя веднага усети разликата на сянка. Досега не бе знаела колко бързо се покачва температурата в пустинята. Джо беше открил ниша между камъните, достатъчно голяма да побере и двама им и сега я настани там.

— Проверих за змии — обясни той и ѝ подаде пръчка. — Ако все пак някоя се появи, удари я с това. Отивам да прикрия следите ни и да намеря нещо за пиене.

Каролайн автоматично стисна пръчката. Разбираше, че мисълта за змии най-малкото би трябвало да я притесни, но точно сега имаше по-важна задача, като например да се наспи. Обърна се на дясната си страна, която бе по-малко натъртена и почти мигновено се унесе.

Джо се загледа в нея и мускулите на челюстта му се стегнаха. Лявата страна на лицето ѝ бе насинена и покрита с драскотини, както и лявата ѝ ръка. Съвсем ясно различаваше подутината на челото. Кожата ѝ бе тебеширено бяла от умора и болка, а дрехите ѝ бяха измърляни, на места дори скъсани.

Контрастът между обичайния ѝ изискан вид и сегашния, легнала в пясъка изтощена и мърлява, го вбеси. Кал Гилкрисст най-вероятно вече бе мъртъв, но той лично щеше да се погрижи за другия заради всичко, което ѝ бе причинил. Самият той не бе свършил кой знае какво, за да я предпази и спаси, затова част от гнева му бе насочена към него.

Каролайн изглеждаше толкова малка и беззащитна, свита на една страна, макар той да знаеше много добре, че тя далеч не бе

беззащитна. Спомни си как яростно се бе опитала да свали шала от устата си, така че да изкрещи на Кал какво го очаква. Така бе предизвикала сбиването между двамата и те слязоха от микробуса. Сега вече единствено от него зависеше да не ѝ се случи нищо лошо.

Самият той бе изморен до краен предел, но се върна назад и прикри всички техни отпечатъци. Усещаше умората в мускулите си. Имаха нужда от вода, не отчаяно, но биха издържали много повече, ако приемаха течности. Ако забележеше, че Каролайн се обезводнява щеше да спре минаваща кола, но все още не се налагаше да поема подобен риск. С набито око той огледа местността и забелязала растенията, които тук-таме бяха поникнали. Веднага отдели тези, които изглеждаха по-свежи, сигурен знак, че под тях имаше влага. Нямаше да умрат от жажда.

Отново се покачи в нишата. Каролайн не бе помръднала и сега спеше дълбоко. В този миг му се стори, че не я бе държал в ръцете си от векове, затова легна до нея и внимателно намести главата ѝ върху рамото си. Тя въздъхна насън.

По дяволите, защо не му се беше обадила, защо не сподели с него подозренията си относно Кал? Тя никак не се изненада, когато го хвана в кабинета, очевидно, защото предварително бе знаела, че ще го открие там. Бе се втурнала сама в опасността, без да се обади нито на него, нито дори на Ходж. Всичко това можеше да се избегне, ако само бе набрала номера му, вместо да се опитва да реши проблема сама.

Какво щеше да е първото нещо, което щеше да ѝ каже, когато се събуди? Защо, по дяволите, не му се бе доверила? Ако трябваше, щеше да я завързва за леглото всеки път, когато решеше да се впуска в опасни ситуации. Спомни си ужаса, който изпита, когато я видя да влиза в кабинета и да се разправя с Кал и му се прииска хубаво да я раздрусва, докато ѝ дойде ума.

Вместо това я притисна по-близо до себе си и нежно махна косата от лицето ѝ. Усещаше ударите на сърцето ѝ и в този момент само това имаше значение. Заспа веднага щом затвори очи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каролайн се събуди от жегата. Чувстваше се отпочинала и сега главоболието бе съвсем поносимо. Бавно се изправи и се загледа в пейзажа, който се разкриваше пред нея — червено, жълто, кафяво и пясъчно жълто трептяха пред очите ѝ. Тук-там бяха поникнали дребни зелени растения. Първично красиво. Кал може би лежеше мъртъв някъде в същата пустиня и въпреки всичко, което бе сторил, сега ѝ домъчня за него. Той не искаше да ги убие и се опита да го предотврати.

Горкият Кал! Наистина беше предател, но не бе убиец, макар че това, което бе направил лесно можеше да доведе до нечия смърт. Ако, обаче Джо бе пострадал заради него, тя лично щеше го убие.

По лицето ѝ течаха струйки пот и Каролайн ги изтри с ръкава на блузата си. Ако не бе скрита на сянка, жегата би била непоносима. Пресегна се и докосна скалата. Където не я огряваше слънцето бе хладна, но изложена на лъчите му бе пареща.

Джо го нямаше, но тя не се притесни. Имаше блед спомен, че бе лежал до нея и отпечатъкът върху прахта го доказваше. Може би я е разбудил като е станал.

Чувстваше се ужасно мърлява и одърпана и когато се огледа забеляза, че наистина е ужасно мърлява и одърпана. Не помнеше да е била толкова мърлява откакто... Замисли се, но не успя да се сети някога да е била в подобно състояние. Винаги е била примерно дете, което предпочиташе книгите и компютрите пред игрите с кал.

Изправи се и усети всяка част от тялото ѝ, която бе натъртена. Болезнено или не, повикът на природата не можеше да чака.

Когато се върна в нишата, завари Джо, облегнат на скалите, който изглеждаше отвратително добре. И неговите дрехи бяха измърсени, но те бяха пригодени за подобно нещо. Джинсите и ризата в цвят какви бяха далеч по-подходящи от белия панталон и бялата блуза. Дори каубойските ботуши бяха по-добър избор за пустинята пред нейните леки обувки. Тя постоянно трябваше да внимава как

стъпва, така че да не ги напълни с пясък, който би изранил стъпалата ѝ.

Огледа наоколо, като умишлено избягна погледа му, след което се отпусна на земята.

Джо стисна зъби. Смяташе, че ще успее да запази самообладание, но тя отново проявяваше онова хладно безразличие, което го бе вбесило и предишната вечер.

Постепенно, с доста усилия, той успокои дишането си и отпусна ръце. След всичко, което преживя, тя сигурно все още бе лесно наранима, така че сега не бе подходящия момент за спорове. По-късно щяха да се разберат.

— Трябва да намерим вода, и двамата имаме нужда — най-сетне изрече той. — Хайде.

Без секунда колебание Каролайн скочи на крака, което означаваше, че бе много жадна.

Не се наложи да вървят дълго; Джо вече бе отбелязал някои места, на които можеше да се очаква подпочвена вода. Седна на пясъка и започна да рие дупка с ръце. Съвсем скоро пясъкът стана мокър. Извади ножа от ботуша си и продължи да копае по-дълбоко, докато най-накрая в дупката се образува мътна локва.

Бяха завързали устата му с носна кърпичка, която сега се оказва много полезна. Той разстла материята в локвата, докато тя се напои и я подаде на Каролайн.

— Пий — нареди Джо.

Каролайн не обърна внимание на грубия му тон; той бе открил вода и това бе най-важното нещо в момента. Изобщо не ѝ мина през ум да коментира нехигиеничните условия или да роптае, че се налагаше да коленичи на четири крака и да пие като куче от кърпичката. Това бе вода. Ако се налагаше, би застанала и на главата си. Почувства как всяка клетка от устата и гърлото ѝ попиват течността и усещането бе неземно.

Въпреки това се възпря доста преди да бе утолила жаждата си и се премести настрана.

— Твой ред е — направи жест към него тя.

Не знаеше точно колко вода имаше. Можеше да им стигне само за по няколко глътки.

Той се излегна с цялото си тяло върху пясъка, което ѝ се стори много по-удобна позиция. Трябваше да се досети сама, макар че никога досега не бе пила вода от локва. Разсеяно огледа едрата му фигура. Той със сигурност имаше повече кръв в тялото си и затова имаше нужда от повече вода. Биологията никога не бе запалвала интереса ѝ, и все пак можеше да се обзаложи, че има поне един, ако и не и два децилитра повече кръв от нея. Още нещо, което би могла да провери, когато всичко свърши.

Каролайн премигна и забеляза, че той се беше изправил на крака и я чакаше, очевидно, след като бе задал въпрос.

— Искаш ли още вода, или не? — нетърпеливо повтори Джо.

— О, да, благодаря ти. — Този път и тя се просна на земята като него, което значително я улесни да се добере до малката локвичка. Жадно отпиваше, докато най-накрая се насити. Спря и попита:

— Ти ще пиеш ли още?

— Не.

Тя натопи кърпичката, след което изми с нея лицето и ръцете си, като примигна, когато водата попадна върху раните ѝ. Когато приключи, подаде кърпичката на Джо, който направи същото. Хладната вода имаше освежаващ ефект, нещо от което точно сега се нуждаеше.

— Ще изчакаме в нишата, докато слънцето залезе — каза той и Каролайн само кимна. Без дори да го поглежда, тръгна обратно към скалите.

По дяволите, държеше се с него като с непознат, с който поради някаква причина трябваше да прекара известно време. Още по-зле, защото с непознат поне щеше да се заговори. Нито веднъж не го погледна в очите. Погледът ѝ се плъзгаше по лицето му, сякаш бе случаен човек, с който се разминава на улицата. Дланите му се свиха в юмруци, когато тръгна зад нея. Време беше да се разберат.

Когато стигна в нишата, тя седеше на земята; ръцете ѝ бяха обвити около сгънатите ѝ колене. Джо нарочно застана толкова близо до нея, че ботушът му се допря в крака ѝ, така че тя или трябваше да стане и да го погледне, или поне да извие врата си. Тя обаче продължи да седи.

— Защо, по дяволите, не ми се обади вчера, вместо да ходиш сама да се разправяш с Кал Гилкрист? — спокойно попита той.

Толкова спокойно, че само много опитно ухо би могло да долови тихия гняв в думите му.

Каролайн го различи, но не му обърна никакво внимание.

— Не се сетих. Но дори и да се бях сетила, пак нямаше да ти се обадя. Защо да го правя?

— За да се погрижа за теб, така че да не се стига дотук. Едва не те убиха.

— Теб също — контрира го тя. — Ти как се замеси в това?

— Следях те.

— О! — Каролайн мрачно се усмихна. — Помисли, че ще ме хванеш на местопрестъплението, нали? Колко ли си се изненадал, че някой друг е виновникът!

— А ти си го знаела, когато влезе в кабинета. По дяволите, Каролайн! За умна жена като теб това бе изключително глупава постъпка. Трябваше да ми се обадиш веднага щом го заподозря.

— Защо? Само да си хабя думите на вятъра! — жлъчно отвърна тя. — Вече видях колко доверие ми имаш. По-скоро бих позвънила на Ейдриън Пендли, а той ме мрази в червата.

Джо стисна зъби, когато се наведе, грабна ръцете ѝ и я изправи на крака.

— Ако някога имаш нужда от каквото и да е — бавно изрече той, като нарочно правеше пауза след всяка дума, — ще се обаждаш на мен. Моята жена не търси помощ от други мъже.

Тя се издърпа рязко, опитвайки се да се освободи от хватката, но това само го накара да я стисне по-силно.

— Много впечатляващо — процеди ядно тя. — Когато я откриеш, най-добре ѝ го кажи, но мен лично не ме интересува.

Пред очите му се появи червена мъгла.

— Не ме отблъсквай — чу се да казва дрезгаво. — Ти си моя, по дяволите. Признай го!

Каролайн отново се опита да се освободи. Синьо-зелените ѝ очи бълваха огнен гняв към него. Ако смяташе, че сега, след като се бе уверил, че си заслужава, ще може да продължи връзката им оттам, откъдето я прекъснаха, Джо жестоко се лъжеше. Искаше да му се разкрещи в лицето, но вместо това хладно заговори:

— Прекарахме доста страстен уикенд във Вегас, но това с нищо не те обвързва с мен. Божичко, защо не си отворих очите навреме?

Знаех, че не си лудо влюбен в мен, но трябва да имаш много ниско мнение за някого, за да сметнеш, че е способен да предаде родината си. Със сигурност научих много неща...

— Млъкни! — Сега гласът му бе гърлен.

— Не ми казвай да мълча — изстреля тя. — Следващия път, когато реша да спя с някой мъж, първо ще се уверя...

— Никога няма да спиш с друг мъж, освен с мен!

Джо я раздруса грубо, от което главата ѝ се мятеше напред-назад. Мисълта, че тя би могла да отиде при друг бе влудяваща и разби на парчета последните останки от контрола му, като отприщи вулканичен гняв. Тя беше негова и никога нямаше да ѝ позволи да избере друг.

В следващия момент устните му бяха върху нейните, като с ръка притискаше главата ѝ. Усети вкуса на кръв, което събуди някакъв примитивен инстинкт у него да я бележи като неговата жена, да сложи отпечатък върху плътта ѝ, така че тя завинаги да разбере, че му принадлежи. Цялото му тяло гореше и всеки мускул бе изпънат от напрежение, сякаш щеше да избухне като вулкан от кипящата във вените му кръв.

Взе я на ръце и я положи на земята, ослепял от свирепата нужда да почувства нежното ѝ тяло под себе си. Рязко свали панталона ѝ, след което скъса бельото ѝ.

Каролайн лежеше неподвижна, сякаш изражението на лицето му я хипнотизира. Винаги бе усещала, че той се държи под контрол, който я вбесяваше, а сега първичната страст изписана на лицето му бе почти стряскаща. Почти, защото дълбоко в себе си тя му имаше доверие, че никога не би я наранил. Виждаше подивелия поглед в очите му, усещаше, че едва сдържа силата на ръцете си, за да не ѝ причини болка и в нея се събуди същото примитивно желание.

Чу се, че извика; след това зарови ръце в гъстата му, черна коса и го притегли към себе си.

Джо също издаде неразбираем гърлен звук, когато се освободи от джинсите си. Проникна в нея с дива, неутолима жажда и тя отново извика. След това краката ѝ го обвиха, за да го приютят в люлката на бедрата ѝ.

Джо бе полудял от желанието да я направи своя завинаги. Никога досега не бе изпитвал толкова примитивна нужда да се слее с жена.

Изобщо не можеше да се контролира; реагираше като обезумял самец, чиято единствена цел бе да се слее със своята самка.

Каролайн повдигна бедрата си, за да го приеме напълно в себе си. Потънала във вихъра на мощна буря, която сякаш замъгли съзнанието ѝ и единствената ѝ мисъл бе, че иска още. Насладата избухна у нея, дълбока и сладка и тя отново извика, когато стана непоносима.

След това и двамата останаха неподвижни, като че нямаха сили да се поместят. Джо просто се отпусна върху Каролайн, молейки се никога да не им се наложи да се разделят, да могат да прекарат целия си живот така, слети в едно.

Той имаше нужда да прекара живота си с нея. Летенето винаги бе провокирало у него страст, която неминуемо засенчваше тази, която изпитваше към жените. От самото начало, обаче, откри, че Каролайн постоянно е обсебила мислите му и не може да се освободи от нея, както винаги бе успявал, когато се качи в кабината. Тя не би била кротка и лесна съпруга, но ако търсеше това, Джо никога не би станал пилот на боен изстребител. Това, което изпитваше с нея не можеше да се сравни нито с изстребителите, нито дори с Красавицата. Тя едновременно му доставяше удоволствие и го провокираше, и отвръщаше на силната му страст със същата. Той беше воин, и Каролайн бе същата, с повече смелост, отколкото разум. Ако живееха в древни времена, тя щеше да се бие до него, с меч в ръцете си.

— Обичам те — прошепна Джо. Осъзна, че го е казал, едва след като изрече думите, но изобщо не се изненада. Събра сили, подпря се на лакти и се загледа в лицето ѝ. — Ти си моята жена. Никога не го забравяй.

Очите на Каролайн блестяха и зениците ѝ се уголемиха, докато се превърнаха в две огромни, черни кръгчета.

— Какво каза? — измърмори тя, за да го накара да повтори думите си.

— Казах, че те обичам и че завинаги ще си моя жена, Каролайн Евънс. Завинаги. Докато смъртта ни раздели, и след това.

— В болест и здраве — продължи тя, след което очите ѝ се напълни със сълзи, които се търкулнаха по страните ѝ.

Джо обгърна лицето ѝ с ръце и нежно изтри сълзите. Сърцето му се сви от болка. Никога не си бе представял, че силната, смела

Каролайн може да плаче и сега не знаеше дали има сили да го понесе.

— Защо плачеш? — попита той, като целуваше лицето ѝ. — Аз ли ти причиних болка?

— Едва не ме уби — отвърна тя. — Като не ми повярва. — Тя сви ръката си в юмрук и го удари по главата, защото това бе единственото място, до което можеше да стигне. Ударът бе съвсем лек, но въпреки това изпита огромно задоволство. — Никога повече не го прави.

Той я погледна невярващо.

— Защо ме удари?

— Защото си го заслужаваш — отговори тя и по лицето ѝ се търкулна още една сълза.

Устните на Джо се свиха и очите му се изпълниха с нежност.

— Съжалявам — прошепна той и я целуна нежно. — Съжалявам. Бях заслепен. Самата мисъл, че може да си ме предала ме подлуди и не можех да виждам нещата реално. Бях тръгнал към теб, когато те видях да се разхождаш посред нощ, сякаш базата е твоя, след като трябваше да си под строга охрана. — Едната му вежда се повдигна въпросително. — Как, всъщност, успя да се измъкнеш?

— Свалих рамката на прозореца в спалнята и се промъкнах оттам.

Той я погледна озадачено.

— Това е невъзможно! То е ужасно малко.

— Е, докарах си няколко синини и одрасквания и си ударих рамото, когато паднах, но е напълно възможно. Макар да се съмнявам, че ти би успял, дори и да се намажеш целия с олио.

— Или който и да е друг мъж в базата — сухо отвърна Джо.

— Времената се менят — отбеляза тя. — Охраната трябва да приеме, че жените вече са неотменима част от Военновъздушната академия и да променят мисленето си.

Напълно в неин стил бе да посочи грешките на охраната, които ѝ бяха позволили да избяга. Той лично щеше да ги сподели с Ходж. Тя се прозя като котка; синьо-зелените ѝ очи изглеждаха сънени. Въпреки това Джо изобщо не искаше да се отмества от нея, независимо че тя лежеше чисто гола върху земята. Реши проблема като обхвана бедрата и гърба ѝ и я претърколи така, че сега той лежеше отдолу. Тя издаде тих звук на удоволствие и се сгуши в него.

Джо нежно започна да гали гърба, но само след минутка ръцете му се стегнаха. Повдигна рязко лицето ѝ, за да вижда очите ѝ.

— А ти, Каролайн? Обичаш ли ме?

— Да, полковник Макензи — измърмори тя в отговор на заповедническия му тон. — Глупаво от моя страна, но нищо не мога да променя. Обичам те, Джо. Макар да съм наясно, че си твърдо решен да не ми дадеш нищо повече от страстта си.

Мускулите на лицето му се стегнаха. Джо изпита истинска паника, защото разбра, че тази жена никога не би търпяла хладния контрол, който бе толкова важен за него. Тя го искаше целия. Сякаш бе застанал на ръба на пропаст и трябваше да направи следващата крачка, макар че никога нямаше да е същият, но иначе губеше Каролайн. Разбираше го с дълбините на сърцето си и сега бе момента да вземе това решение. Тя бе неговата жена и той не би могъл да живее с друга.

Някак си събра сили и заговори, макар да чувстваше устните си като вцепенени.

— Имам нужда винаги да се държа под контрол.

Каролайн галеше косата му и нежните ѝ пръсти се плъзнаха по лицето и върху устните.

— Забелязах — дяволито отвърна тя.

Беше изключително трудно да говори за това, особено с нея върху тялото си, толкова близо, че не би пропуснала и най-дребната промяна в изражението му. Затова Джо я премести, въпреки странната пустота, която изпита, след като телата им се разделиха.

Тя гледаше объркано и несъзнателно скръсти ръце, за да прикрие голотата си. Жестът издаваше нейната несигурност и Джо я прегърна, за да усети топлината на копринената ѝ кожа. Изчисти песъчинките от гърба ѝ и я загърна с ризата си. Нейните дрехи, забеляза Каролайн, представляваха мръсна купчина на земята.

Целуна я, дълго и настоятелно, докато събра сили да заговори. Седна с гръб към нея, загледан в красивата пустиня.

— Баща ми влезе в затвора, когато бях на шест години — започна той. Гласът му бе дрезгав и наситен с мъка. — Беше невинен. Мъжът, който бе извършил престъплението бе заловен по-късно и си призна всичко. Татко, обаче, прекара две години там. През това време аз обикалях сиропиталищата.

Каролайн мълчеше, но той усещаше погледа ѝ прикован в гърба.

— Може би просто у мен имаше нещо, което мъжът в първото сиропиталище мразеше. Вероятно защото съм мелез. Имаше много деца, но мен винаги ме отделяше сам. А аз бях дете като всички останали. Чупех неща, без да искам, напълно по детски. Бях по-едър и силен от връстниците си, но нямах представа как да контролирам тази сила. Щом кажеха нещо за баща ми, че е мръсен мелез и затворник, полудявах и не знаех какво върша. Божичко, наистина проявявах характер! Този мъж ме пребиваше за всяко нещо, дори когато без да искам се спъвах в нещо, оставено на пода. Първо използваше кожен колан, но не след дълго започна да ме налага с юмруци. Аз се съпротивлявах и това допълнително го вбесяваше. Често отсъствах от училище, защото той не ме пускаше да ходя целия в синини.

Ставаше все по-трудно да говори, когато спомените връхлетяха съзнанието му, но Джо се насили да продължи.

— Веднъж ме ритна по стълбите и ми счупи няколко ребра. И въпреки това продължих да се боря с него. Сигурно ще кажеш, че изобщо не съм знаел кога да спра, но яростта сякаш избухваше в мен като бомба и нямах никакъв контрол над нея. Той започна да гаси цигарите си в мен, ако посмеех да кажа нещо или просто извиваше пръстите ми, само за да види дали ще се разплача. Живеех в някакъв постоянен кошмар, от който не можех да се измъкна — тихо говореше Джо. — На никой не му пукаше какво става с мен. Бях мелез, който не заслужава повече отношение от помияр на улицата. Тогава един ден той ми удари шамар и аз наистина обезумях. Започнах да ритам телевизора, каквото ми попадна запратих в стената, отидох в кухнята и започнах да чупя чинии. Той ме хвана и започна да ме удря, колкото сила имаше. Разбира се, загувих. Бях само на шест, и колкото и да бях едър за възрастта си, бях дете. Тогава ме свали в мазето, съблече ме и ме преби почти до смърт.

Сърцето му заби лудо, точно както в онзи ден, преди почти тридесет години. Никога досега не бе казвал това, но сега се налагаше да го направи.

— След това ме изнасили.

Чу рязкото движение зад гърба си, когато Каролайн се изправи на крака, но той не помръдна от мястото си.

— Като се връщам назад ми се струва, че той самият се шокира повече от мен. Никога повече не ме докосна, по никакъв повод. И аз

повече никога не загубих контрол над себе си. Вероятно той, или жена му, се обади на хората от социалната служба. Напуснах дома след по-малко от две седмици. Тези две седмици прекарах в мазето, сам. Престанах да говоря. Другите домове сигурно бяха добри, но аз не смеех да направя нищо. Върших само това, което ми наредят, никога не избухвах, не губих контрол и не говорех. След това, когато вече бях на осем, един ден татко се появи. Беше излязъл от затвора и ме бе открил. Не знам дали имаше право да ме вземе или просто никой не посмя да му каже, че няма такова право, но той го направи. Когато ме видя, ме прегърна толкова силно, че едва не се задуших. Отново бях в безопасност.

— Ти каза ли му? — за първи път проговори тя.

Джо се стресна от дрезгавината в гласа ѝ.

— Не. Никога не съм разказвал това на никого. Ако познаваше баща ми, щеше да разбереш защо не му споделих. Щеше да отиде при мъжа и буквално да го убие с голи ръце, а аз не можех да си представя, че ще загубя баща си отново. — Джо събра сили и се обърна, за да види лицето ѝ. Боеше се, че ще види съжаление в очите ѝ, но това, което откри бе далеч от съжаление. Каролайн стоеше със свити юмруци и на лицето ѝ бе изписана дива ярост. Ако онзи мъж бе някъде наоколо в момента, Каролайн Евънс също би го убила с голи ръце. Не носеше смесената кръв на войнствените му прадеди, но бе също толкова смела и сега синьо-зелените ѝ очи блестяха като остриета. Изненадан от вида ѝ, Джо се засмя.

— Не се смей — изръмжа тя. — Ще го убия...

— Не се налага, миличка — отвърна той и я взе в ръцете си. — Той е мъртъв. Починал е две години, след като социалните ме измъкнаха от дома му. След като завърших Академията реших да проверя, просто от любопитство... Божичко, кого се опитвам да излъжа? Не мога да ти опиша какво бих му сторил, ако бе жив.

Той отмести косата от лицето ѝ и я целуна.

— Може би наистина бях по-силен от другите деца и той не успя да ме увреди, освен че постоянно изпитвах нужда да се държа под контрол. Сигурно съм имал късмета да имам баща като моя и животът покрай него бе най-добрата терапия, която можех да получа. Разговаряхме открито на всички теми. Имахме ранчо, с коне. Оправих

се за по-малко от шест месеца, само благодарение на любовта, която получих от татко.

— Освен, че все още фанатично се нуждаеш от контрола си — изръмжа Каролайн.

Той отново се засмя.

— Не можеш да обвиняваш за това само случилото се. В крайна сметка аз съм боен пилот на изстребител. Животът ми зависи от това да държа всичко, включително и себе си, под контрол. Така са ме обучавали.

Каролайн зарови лице във врата му.

— Може да имаш основателни причини, но това не означава, че ми харесва.

— Зная — развеселено отвърна той. — Затова постоянно ме предизвикваш. Е, успя. Доволна ли си сега? — Гласът му стана по-сериозен. — Можех да те нараня.

Тя имаше вид на коте, което току-що е изяло кило сметана.

— Беше чудесно — измърка Каролайн. — Изобщо не се изплаших. Не можеш да ме нараниш с любовта ти. Можеш да го направиш, само ако престанеш да ме обичаш.

Ръцете му я притиснаха по-плътено до него.

— Значи няма от какво да се боиш. — Продължи да я държи в прегръдките си още доста дълго време и усети, че нещо в него се отпусна, нещо, което дори не бе знаел, че е свито на кълбо. Тя вече бе навлязла в неговата територия, бе станала част от него и нямаше нужда постоянно да се държи нащрек. Никога не си бе представял, че поражението може да е толкова сладко, но сега печелеше най-ценната награда.

В момента, обаче, наградата му бе цялата в синини, полугола и измъчена.

— Хайде, обличай се. Време е да се връщаме в базата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изходът се оказа много по-лесен. След ужаса от предишната нощ, едва след като се стъмни, те се отправиха към пътя. Вървяха бавно, когато забелязаха кола, която се движеше по шосето и осветяваше с прожектор наоколо. Сърцето на Каролайн спря от уплаха и тя понечи да легне на земята, за да се скрие, но Джо я задържа. С острото си зрение той бе забелязал нещо, което ѝ бе убягнало. На капака на колата имаше редица от полицейски лампи. Буквално влачейки я след себе си, той я изкара на пътя.

Колата спря и прожектора се насочи върху него.

— Аз съм полковник Макензи, от базата Нелис — каза Джо. Гласът му бе заповеднически и издаваше навиците на командир. — Трябва да ни закарате там възможно най-бързо.

Полицаят изключи прожектора и излезе от колата.

— Вас търсим, сър — с уважение отвърна служителят. Макар че не бе военен, нещо в Джо караше хората да реагират по този начин. — Добре ли сте? Да не сте ранени? Открихме микробус...

— Знаем за микробуса. Ние бяхме в него — сухо обясни Джо.

— Губернаторът нареди всички части на армията и полицията да окажат съдействие в издирването ви. Тази сутрин започнахме претърсване на щата.

Джо прегърна Каролайн и я заведе до задната седалка. Той самият заобиколи и седна отпред. Каролайн се оказа седнала зад метална решетка.

— Хей! — възмутена извика тя.

Джо се обърна и започна да се смее.

— Най-сетне намерих начин да те укротя — шеговито отвърна той.

— Алармата направо полудя — обясняваше капитан Ходж. — Първо госпожица Евънс влязла в сградата, след като вече сензорите са

отчели, че тя е вътре и след това сте влезли вие, без вашата карта, полковник. Охраната е била там след по-малко от две минути, но офисите са били празни. Явно веднага са ви ударили и след това са се паникьосали. Натоварили са ви в микробуса на Кал Гилкрис и са отпердашили.

— Проверихме квартирата на госпожица Евънс и открихме, че е изчезнала. Невероятно. Не знаех, че някой може да се промъкне през онова прозорче. — Капитанът се обърна към Каролайн.

— Не съм много дебела — хладно отвърна тя.

Той се изкашля нервно от погледа в очите ѝ.

— Искях да ви уведомя, полковник Макензи, когато открихме, че и вие сте изчезнал, макар че нямаше данни да сте напуснал базата. Нито пък за госпожица Евънс. Сензорите обаче бяха засекли, че Кал Гилкрис е излязъл веднага след като алармата се е включила.

— Другият мъж очевидно се е бил скрил с нас в микробуса — предположи Джо.

— Кой е той? — попита Каролайн. — Стори ми се познат по физиономия, но не знам името му.

Ходж погледна тефтера с бележките си, който явно винаги носеше със себе си.

— Казва се Карл Мабри. Сигурно сте го виждали в контролната. Цивилен специалист, който работеше по проекта.

— Как се е замесил Кал? — попита Джо. — Има и други. Открихте ли вече кои са?

Седяха в неговия кабинет. Двамата с Каролайн бяха прегледани от лекаря, който определи здравословното им състояние като задоволително. Междувременно дрехите на Каролайн изчезнаха и дружелюбните сестри се опитаха да ѝ предложат болнична престилка, която бе пълно противоречие на представата на Каролайн за еlegantност. Най-накрая се спря на хирургическа престилка и в момента бе облечена в такава.

— Очевидно Гилкрис е бил вербуван, след като е започнал работа тук — обясни Ходж. — Мабри е бил член на радикална група, която се бори срещу разходите по отбраната. Знаете за какво говоря — онези, които искат парите да отиват за хуманитарни цели, независимо дали ще се наложи да убиват за това.

— Как тогава е бил назначен към проекта? — хладно попита Каролайн.

Ходж премигна.

— Ъ... все още проверяваме точно това. Той обаче не е имал пропуск да влиза при лазерния екип.

— Как е влязъл тогава? — нетърпеливо попита Джо.

Каролайн се намеси:

— Програмата има основна грешка. Алармата се задейства от тяло, което влиза или излиза без карта, но не реагира на карта, която влиза или излиза без тяло.

Косата на Ходж бе прекалено къса, за да се изправи, но той вдигна и двете си ръце към главата.

— Какво? — почти извика капитана.

— Много просто. Аз не влязох в сградата с Кал, когато го помолих да потърси картата ми, но компютърът беше показал, че съм, което означава, че той е носил моята карта с него, така че никой да не разбере, че е бил в сградата сам и така да разобличи историята ми за загубената карта за самоличност. Нямахше нещо, което Кал да не знае относно компютрите. Сигурно е открил тази грешка, малко след като е започнал работа тук. Взел е моята карта, когато съм я изпуснала и затова си тръгна с мен, така че алармите да не се включат. Изнесъл я е извън базата, направил е дубликат, и на следващата сутрин ми я върна, така че не се наложи да докладвам. В нощта, когато ги хванахме... — Каролайн се огледа объркано. — Когато беше? Едва снощи?

— Струва ти се ужасно далеч, нали? — вметна Джо и ѝ се усмихна.

— Както и да е. Той е влязъл с моята карта, подхвърлил я е на Мабри отвън и той също е влязъл с нея. Ако проверите разпечатките ще видите, че съм влязла и само след няколко секунди пак съм влязла. Ако си бяхте свършили работата като хората, трябваше веднага да заповядате да изтрият моя код от компютъра, капитан Ходж, а не да чакате до сутринта, разчитайки, че съм под охрана.

Лицето на Ходж бе поаленяло от притеснение.

— Както и целия лазерен екип. Трябваше да забраните достъпа им до сградата, а не да смятате, че като сте ме заловили, значи сте решили проблема.

— Да, госпожице.

— Сензорите също трябва да бъдат препрограмирани. Унизително е двама души да могат да влизат в толкова секретни сгради като си подхвърлят карти за самоличност, сякаш си играят детски игри.

— Да, госпожице.

Джо бе покрил устата си с ръка, за да прикрие усмивката си, но кристалносините му очи блестяха. Горкият Ходж! Какъвто съвестен чиновник беше, с нищо не можеше да се отбранява срещу гнева на Каролайн. Реши да се намеси, преди капитана да капитулира напълно.

— Говорите за Мабри в минало време. Мъртъв ли е?

— Самоубийство. Гилкрисст между другото го е правил за пари, а не защото поддържа същите убеждения, но Мабри е бил твърдо решен, че „Нощно крило“ трябва да бъде спряно. Възнамерявали са да предизвикат толкова проблеми при изпитанията, че проектът да не бъде одобрен. Добър ход, като се има предвид политическата и икономическата обстановка. Във Вашингтон са решили да отпускат средства само за проекти, които наистина вършат работа. Мабри е бил член на организацията „Първо помогнете на американците“. Не зная дали ще успеем да уличим други от групата, след като не разполагаме с неговите показания, но все ще измислим нещо. Знаем, че са имали намерение да убият и вас, и госпожица Евънс, така че тук не става въпрос за невинни човеколюбци.

— Искам да бъдат осъдени, Ходж — сериозно каза Джо.

— Да, сър. ФБР работи по въпроса.

Каролайн се прозя. Макар че бе спала цял ден, сега пак се чувстваше уморена. Последните двадесет и четири часа бяха доста наситени откъм събития. Джо се облегна на стола и скръсти ръце зад главата си, загледан в нея. Това му доставяше огромно удоволствие.

— Пръв ще научите новината, капитан Ходж — заговори Джо. — С госпожица Евънс ще се женим.

На лицето на капитана премина сянка на недоверие, което развесели Джо. Ходж хвърли уплашен поглед към Каролайн, сякаш пред него стоеше диво животно, което неочаквано бе пуснато на свобода и той не знаеше дали да бяга или да замръзне на мястото си. Тя отвърна на погледа му с безразличие.

— Ами... Късмет, полковник Макензи — изстреля Ходж. — Искам да кажа, поздравления.

— Благодаря ти. Ти също ще имаш нужда от късмет.

Две седмици по-късно Каролайн се носеше във вихъра на валса в ръцете на съпруга си. Цялото висше общество на Вашингтон присъстваше. Балната зала блестеше от сатен и коприна, скъпи бижута, весели разговори и сериозни сделки изпълваха въздуха. Гостите бяха прекрасна смесица от цивилни в строги черни, сиви и тъмносини костюми и мъже в униформи от всички чинове в армията. Джо изглеждаше невероятен в неговата. Каролайн забеляза доста жени, които го проследяваха с поглед при всяка негова крачка.

— Трябваше да изчакаме — прошепна тя.

— Какво? — Силната му ръка се стегна около кръста ѝ.

— Със сватбата.

— Защо, за бога?

— За да присъства семейството ти.

Той се засмя на глас.

— Татко ме разбра. Когато той реши да се ожени за Мери го направи за два дни. На мен ми отне три.

— Генерал Рами изглежда много доволен — отбеляза тя.

— Така е. Военновъздушната академия много се радва, когато офицерите ѝ се задомят. Това ги прави по-уравновесени.

— Сигурно — колебливо отвърна тя.

Предишния ден Конгресът обсъждаше финансирането на проекта „Нощно крило“. Джо трябваше да изнесе реч пред комисията и след като категорично отказа да замине без съпругата си, Каролайн също бе поканена.

ФБР почти приключваше с разследването на организацията „Първо помогнете на американците“. „Нощно крило“ също бе към края си и сега лазерната система работеше безотказно. Пораженията, които Кал бе нанесъл на компютърната програма бяха елиминирани. Каролайн бе започнала си дава сметка какво значи да е омъжена за офицер от армията, който го чака издигане в кариерата. След като тестовите приключат щяха да го назначат за командир на ескадрилата във Вирджиния. За времето, откакто бе съпруга на Джо научи много за армията и знаеше, че съвсем скоро той ще получи генералската значка. Беше на тридесет и пет години и вероятно щеше да се издигне до този ранг толкова млад. Никога не би го признала, защото може би щеше да

му дойде в повече, но понякога тя изпитваше страхопочитание към това, което вършеше.

Той я притисна по-близо към себе си. Каролайн вдигна поглед и видя желанието, ясно изписано в очите му.

— Харесваш ми в бяло — промълви той.

— Радвам се, защото бялото е предпочитаният ми цвят. — Балната ѝ рокля, с която бе облечена днес, бе снежнобяла.

— Но най-добре изглеждаш върху бели чаршафи.

— Смятам да започна да вземам уроци по летене, така че сигурно ще се наложи да ми ушийт бели летални екипи.

За своя изненада усети, че мускулите на рамото му се стегнаха под дланта ѝ.

— Уроци по летене? Защо? Ако искаш да се научиш, аз мога да съм ти учител.

Тя му се усмихна.

— Не, нищо няма да стане, ако ти позволя ти да ме учиш. Искам да разбера какво е усещането да се рееш във висините.

Бе решила, че това е най-добрият начин да превъзмогне страха, който изпитваше всеки път, щом Джо пилотираше. Той обаче я гледаше притеснено.

— Каролайн...

— Джо — твърдо отвърна тя. — Бива ме във всяко нещо, с което се захвана. Физика, компютри, секс. Ще видиш, че и пилотирането ще ми се отдаде. Както и бебетата.

Джо замръзна на мястото си по средата на дансинга.

— Каролайн!

Тя повдигна вежди, без да обръща внимание на усмихнатите лица, които се бяха обърнали към тях.

— Какво?

— Бременна ли си?

— Най-вероятно — откровено каза тя. — Явно съм се объркала през уикенда във Вегас. Но дори и да не съм, със сигурност до края на годината ще забременея, защото не се сецам за дори един път, когато да си използвал предпазни мерки.

Джо имаше чувството, че едва диша. Божичко, тя може би носеше неговото дете. Както беше казала, биваше я във всяко нещо, с което се захване, но и той не ѝ отстъпваше.

— Ще е интересно да видим дали е вярно, че пилотите на бойни изстребители най-често имат дъщери — каза тя.

На устните му се появи усмивка.

— Интересно ми е всичко, което те прави щастлива.

— А ти наистина успяваш да ме правиш щастлива, полковник Макензи, дори много. Кога заминаваме за Уайоминг?

Продължиха танца си и Джо заговори:

— Следващия месец. Тогава ще имам само една седмица отпуск, но после ще отидем пак за Коледа.

— Добре. Говорих с „Болинг-Уол“ и те обещаха, че ще ме изпращат на работа само по проекти, които са близо до теб. Докато си в Лангли, ще съм назначена в Балтимор, което е съвсем близо.

— Добре — колебливо отвърна той. — Макар да не ми харесва, че всеки ден ще трябва да се мъчиш с натовареното движение.

Тя се отдръпна леко и въпросително повдигна вежди.

— Аз ли? — след малко попита Каролайн.

Той едва сдържа смеха си.

— Трябва да съм по-близо до базата от Балтимор — обясни Джо. Каролайн се замисли за момент.

— Добре, аз ще пътувам, но ти ми дължиш страхотно прекарване за жертвата, която правя.

Джо я прегърна силно.

— Мери много ще те хареса — промърмори под носа си Джо.

Мери наистина много я хареса.

Двете жени веднага се сприятелиха, тъй като имаха много общи черти. Каролайн от пръв поглед се влюби в градчето Рут, Уайоминг и прекрасното ранчо, което Макензи бяха изградили в планината. Мястото бе неземно красиво, а домът бе едно от най-веселите места, които бе посещавала.

Мери Макензи бе дребна, слаба жена, със сиво-сини очи, светлокестенява коса и най-нежната кожа, която Каролайн бе виждала. Макар да не бе изписана красавица, само след няколко часа прекарани с нея, Каролайн вече я смяташе за изключително хубава. Очевидно Уолф Макензи също я намираше такава, защото любовта и страстта бяха неприкрити във всеки поглед, който отправяше към съпругата си.

Никога досега не бе виждала двама мъже, които толкова да си приличат колкото Джо и баща му, само дето очите на Уолф бяха тъмни като нощта, а тези на Джо бяха диамантено сини. Когато се запозна с Уолф, Каролайн разбра защо Джо не бе споделил с баща за мъжа от сиропиталището. Той със сигурност щеше да го убие. Уолф Макензи защитаваше своята собственост. Също като сина си, бе истински воин.

Мери бе като джудже между синовете си, дори и до Зейн, който беше само на тринадесет. Майкъл бе в колежа, така че щяха да се запознаят едва на Коледа. Джошуа, който бе на шестнадесет, бе висок и едър почти колкото Джо и баща си. Джош бе открит и дружелюбен, докато Зейн бе тих и прикрит.

И Мари. На единадесет тя бе много дребничка, със слабата фигура на Мери и нежната ѝ кожа. Имаше кестенява коса и бе наследила тъмните очи на Уолф. Всъщност, бе истинско копие на баща си и се оправяше с конете почти толкова добре, колкото той.

За първи път Каролайн видя как Джо се отнася към конете и това я очарова. Беше безкрайно търпелив с тях и умееше да язди сякаш се бе родил на седло, което не бе далеч от истината.

Каролайн седеше до кухненския прозорец и наблюдаваше Джо, Уолф и Мари, които се занимаваха с една черна кобила, понастоящем любимката на момичето. Мери застана до нея, инстинктивно разбирайки кого наблюдава Каролайн.

— Невероятен е, нали? — въздъхна Мери. — Обикнах го още първия път, когато го видях. Той беше само на шестнадесет. На този свят няма много мъже като Джо. А той бе истински мъж още тогава, в пълния смисъл на думата. Разбира се, аз съм предубедена, но ти също си такава, нали?

— Само като го гледам кожата ми настръхва — замечтано призна Каролайн, след това засрамено се засмя. — Но не му го казвай. Понякога е истински полковник. Опитвам се да го възпирам да не е чак толкова строг командир.

— О, той много добре го знае. Истината е, че и неговата кожа настръхва, когато те види. Така че нещата са балансирани. Напълно те разбирам. Аз продължавам да настръхвам като видя баща му, след почти двадесет години брак. Сигурно е наследствено.

— Вероятно. Погледни Джошуа и Зейн.

— Зная — въздъхна Мери. — Направо съжалявам момчетата в училище. Както и тези в колежа на Майкъл.

— Мари пък ще си го върне на момчетата.

Джо ловко прескочи оградата и се насочи към къщата. Уолф потупа главата на дъщеря си и последва сина си. Мари остана с кобилата.

Двамата мъже влязоха в кухнята и сякаш изведнъж стаята стана прекалено малка за едрите им фигури. Заедно с тях нахлу и аромата на коне, сено и земя.

— Вие двете имате гузен вид — отбеляза Джо. — За какво си говорите?

— За наследственост — отвърна Каролайн.

Той я погледна въпросително и Каролайн повдигна рамене.

— Нищо не мога да направя. Най-вероятно през следващите осем месеца и половина генетиката много ще ме вълнува. Искаш ли да се обзаложим дали ще е момче или момиче?

— О, разбира се, че ще е момче — намеси се Мери. Цялото й лице грееше от щастие. Джо усети, че коленете му се подгъват и баща му издърпа един стол да седне. — Джо е Макензи, а те доста трябва да се постараят, докато постигнат дъщеря.

ЕПИЛОГ

Мери се оказа права. Джон Макензи, три килограма и половина, се появи на бял свят точно навреме. Черната коса, сините очи и черните вежди веднага издаваха чий наследник е. След като роди, Каролайн дълго спа, а Джо задрямваше от време на време на стола до леглото ѝ, гушнал малкия си син, който издаваше всякакви звуци. Найсетне тя се събуди и сънени я поглед обиколи стаята, докато попадна на тях двамата. Пресегна се, погали ръката на съпруга си и след това хвана малката длан на детето си.

Джо отвори очи.

— Добро утро — нежно промълви той.

Изглежда невероятно щастлив, помисли си тя. Беше облечен в униформата си, тъй като го бяха повикали направо от базата. Тя хвана вратовръзката му и го придърпа към себе си.

— Дай ми целувка.

Джо нежно докосна устните ѝ.

— След няколко седмици ще ти дам много повече целувки.

— Не ми се чака толкова.

Той прошепна в ухото ѝ какво още ще добави към целувките и сърцето ѝ заби учестено. Засмя се и взе заспалото бебе от ръцете му.

— Не бива да говориш такива неща пред него. Още е малък — шеговито добави Каролайн.

Погледна малкото, сериозно личице и сърцето ѝ се изпълни с толкова щастие, че сякаш изпълни гърдите ѝ. Това крехко създание бе невероятно. Родителите ѝ, които бяха решили да останат още няколко години в Гърция, вече летяха насам, но полетът бе толкова дълъг, с безбройни прекачвания, че едва ли щяха да пристигнат до вечерта. Другите му баба и дядо, обаче, бяха успели да дойдат още преди раждането, и вече го бяха държали в ръцете си.

— Къде са Уолф и Мери? — сънено попита Каролайн.

— В кафенето. Казаха, че са гладни, но предполагам, че просто искаха да ни оставят насаме.

— Щях да се радвам, ако бяха довели децата.

— Те имат изпити в училище. Ще го видят съвсем скоро.

Отново погледна детето си и нежно погали лицето му с пръст. За нейна изненада, бебето обърна глава към пръста ѝ и гладно отвори уста.

Джо се засмя.

— Не така, синко. Трябва да порботим върху прицелването ти.

Бебето започна да хленчи. Каролайн разтвори нощницата си и го постави върху гърдата си. То се намести и издаде неразбираем звук в знак на задоволство.

— Типичен Макензи — промърмори Джо. — Което означава, че изобщо не е типичен.

Каролайн вдигна глава и срещна очите на Джо изпълнени с толкова любов и желание, колкото никога не бе вярвала, че ще види през живота си. Не, в този мъж нямаше нищо типично. Той бе поел по пътя към звездите и бе твърдо решен да я вземе със себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.